

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 12^{ον}

ΑΡ 572



Ο Έρωσ του Συζύγου σας έξασθενεί ισως;



Πολλοί γυναίκες έχασαν την αγάπην του συζύγου των, έπειδή άφησαν να έμφανισθούν επί του προσώπου των τα ίχνη και τα στίγματα της ηλικίας. Ήδη χάρις εις μίαν νέαν και άειοθαύμαστον ανακάλυψιν της έπιστημης, κάθε γυναίκα δύναται ν' άπαλλαγί ταχέως των ρυτίδων και να έχη δέρμα νεανικόν. Ο καθηγητής Dr Stejskal του Πανεπιστημίου της Βιέννης, απέδειξεν ότι αι ρυτίδες προέρχονται εκ της έξασθενήσεως του Biotel του δέρματος. Κατόπιν πολλών πειραμάτων έπέτυχε να εξαγάγη την πολύτιμον ταύτην ουσίαν από νεαρά ζώα εκλεγέντα έπιμελώς. Κατά την διάρκειαν θετικών πειραμάτων εις Νοσοκομεία επί γυναικών ηλικίας 55-72 έτών αι ρυτίδες έξηφανίσθησαν εντός 28 ημερών. (Βλέπε 'Ιατρικήν Έφημερίδα της Βιέννης'). Ο οίκος Τοκαλόν άπέκτησε δι' όλον τον κόσμον τό δικαίωμα της άποκλειστικής χρήσεως του Biotel. Τουτό περιέχεται ήδη εντός της κρέμας Τοκαλόν Biotel, τροφή διά την έπίδερμιν άποκαταστήσασα τό δέρμα τελείως θρεπτικόν. Χάρις εις την χρήσιν ταύτης κάθε γυναίκα δύναται να άπαλλαγί διά παντός από τας ρυτίδας, να τονώση τους πεσμένους μύς του προσώπου της, να άποκτήσιν και πάλιν νεανικόν και δρασερόν δέρμα και να φαίνεται κατά 10-20 έτη νεώτερα. Σας εγγυώμεθα έπιτυχήν άποτελέσματα, άλλως τό γρήμενόν σας επιστρέφεται. Γεν. Άντ. Α. Π. Ρευματωζήκος. Πραξιτέλους 42 Αθήναι.



SCHERK



Scherk
Face
Lotion

(Λοσιόν διά τόν πρόσωπον)

Και σεις μπορείτε να έμφανισθείτε. Τα μαύρα στίγματα και η διάφορος άσθμα θαρσίες θα εξαφανισθούν γρήγορα από τόν πρόσωπον σας. Ένα νεανικό, λευκό, ολόκαθαρο δέρμα θα έχετε ή άνταμοιβή σας. Μίαν σας συνιστώμεν χρήση ημερησίως. Εις φιαλίδια των 35.- (τσάντας), 55.-, 80.- και 175.- ● Έάν κατά την ημέρα συνειθίζετε μίαν κρέμα λευκή, όχι λιπαρά, μεταχειρισθήτε άδιστάκτως την κρέμα Triseno του Scherk. Εις σωληνάρια των 35.-, 50.-, 70.-, 125.- ● Γενικός Άντιστοχός: Π. Ι. Μαγκριώτης, Ερμού Νίκης 10 - Τηλέφ. 25-73

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ



Laro
ΠΟΝΔΡΑ
ΩΜΟΡΦΙΑΣ
ΥΓΕΙΑΣ

Πάντα δροσερή και άρωματισμένη όταν πλένσθε με τό σαπούνι
"ΠΛΟΥΤΟΣ",
Ζητήσατέ το έπιμόνως από τόν προμηθευτήν σας

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α.Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5 ΤΗΛ. 21.894

Διαθέτει την πλουσιωτεράν συλλογήν χαρτου ταπετσαρίας εις τιμάς έργοστασίου.

Άπό 22 δραχμς και άνω τό τετραγωνικόν μέτρον μετά τοποθέτησεως.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΜΜΕΛΟΥ

ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

14 Φεβρουαρίου 1935

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

321

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡ ΚΟΥΝΙΝΓΚΑΜ



ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

—Ρόκμαν, την πρωταγωνίστρια!
—Κι' ό Λιονέλ;
—"Ω, Ξέρω κι' εγώ... Θα μπορούσε να παίξη τό ρόλο του σέρ Γκρέυ."
—Είπε καλός ρόλος;
—Υπέροχος! Ο σέρ Γκρέυ δολοφονείται στο τέλος της πρώτης πράξεως.
—Αυτό τό περίμενα! φώναξε θυμωμένη ή όμορφη Λίλιαν. Θα έλεγε κανείς ότι κρατήσατε έπίτηδες τό ρόλο του ντέκετιθ!
Και του γύρισε τις πλάτες, με περιφρόνησι.

"Η πρόβες άρχισαν τό ίδιο θράδυ. "Η Λίλιαν ύστερ' από την πρώτη έρωτική σκηνή που είχε με τόν ντέκετιθ, δηλαδή με τόν Χάρολντ, έζυισε τά μούτρα της.
—Είπε άπαραίτητο να με φιλάτε κάθε τόσο στο στόμα, τόν ρώτησε.
—Μά έτσι είναι τό έργο... διαμαρτυρήθηκε ύποκριτικά ό συγγραφέας.
—Νά τό θράσω εγώ τό έργο σας! του φώναξε πειραγμένη. Πόσες μέρες θα κρατήσουν ή πρόβες;
—Μιά εβδομάδα...
—Α, τί τραγωδία! Και θα με φιλάτε έτσι κάθε μέρα επί μιά ολόκληρη εβδομάδα;
—Πρέπει να μάθουμε καλά τό ρόλο μας... παρατήρησε ό Χάρολντ με σοβαρότητα.

Μά ή όμορφη Λίλιαν είχε γίνει πάλι έξω φρενών.
—Τώρα καταλαβαίνω γιατί χάνεται ό Λιονέλ από την προβή. Τόν ζηλεύετε και γι' αυτό τόν θάξατε από τη μέση μιά ώρα άρχύτερα!
—Ξέρετε πολύ καλά ότι σας αγαπώ κι' ότι θα σας αγαπώ πάντα! της απάντησε ό Χάρολντ με τρυφερότητα.
—Δευτέρα πράξις, σκηνή πρώτη! τόν ειρωνεύθηκε ή Λίλιαν. Κ' ήταν αλήθεια! Ο Χάρολντ, δίχως να τό θέλη, είχε έπαναλάβει τά λόγια του δράματος.

Τό άποτέλεσμα τώρα ήταν ότι ή πρόβες δεν πήγε διαόλου καλά. "Η Λίλιαν που έπρεπε να δείξη ότι ήταν έρωτευμένη μαζί του, φαινόταν σαν να ζούσε πολλά χρόνια κοντά του.
—Μά δεν μπορείτε να κάνετε λιγάκι την έρωτευμένη; παραπονιόταν ό Χάρολντ. Κι' όμως μιά φορά με συμπαθούντε. Τι έκαναν λοιπόν, για να σας γίνει τόσο άντιπαθητικός;
—Τι κάνετε; του είπε μαλίστη ή Λίλιαν. Τίποτα! Δηλαδή, να γράψετε ένα ήλιθιο δράμα για να μου πείτε πως με αγαπάτε!

—Και θέσασα σας αγαπώ!
—...κι' ότι θα σας αγαπώ πάντα! Ευτυχώς! Συνεχίστε τό ρόλο σας, έκανε ή Λίλιαν. Μά σας παρακαλώ μη με φιλάτε πιά. "Α, όχι, φτάνει. Μου γαλάτε τό μακιγιάρισμά!
Κι' αυτά τά καυγάκια εξακολούθησαν ώς τη μέρα που ό Χάρολντ άκούσε τόν Λιονέλ να μιθύριζε με πάθος στην όμορφη Λίλιαν.

—Σε λατρεύω, Λίλιαν! Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα. Μόλις τελειώσει ή γιορτή θα σε πάρω να φύγουμε. Θα δής, μικρούλα μου Λίλιαν!
"Εκείνη δαν είπε τίποτα. Μά μήπως αυτή ή ένοχη σιωπή της δεν ήταν μιά συγκρατημένη;

Τό θράδυ της παραστάσεως, ό Χάρολντ ήταν κατενθουσιασμένος.
—Μεγάλη έπιτυχία! συλλογίσταν. Και ποιος ξέρει... "Έσως κατακτήσω τέλος την όμορφη Λίλιαν με τά φλογερά φίλια που θα της δώσω στην τρίτη πράξις...

Τό έργο λοιπόν πήγαινε καλά, όταν άξαφνα από τά παρὰσκήνια άκούστηκε ένα ούρλιασμα πό...

"Όταν ή θεία Κόρα παρουσιάστηκε στο κατόφλι της κάμαρας, ό Χάρολντ συλλογίστηκε ότι θάπρεπε να ύπάρχη ένας νόμος που να άπαγορεύη στις γριές θείες να κυκλοφορούν έλεύθερα. "Η γεροντοκόρη λοιπόν του έριξε μιά ματιά και χαμογέλασε με περιφρόνησι:
—Τό φανταζόμουν! του είπε. Γράφεις πάλι, έ; "Ένα άλλο δράμα; Ο ίδιος πάντα, Χάρολντ!..
—Αυτό είναι τό καλύτερο έργο μου! της απάντησε ό Χάρολντ. Φυσικά, είναι ένα άστυνομικό δράμα... Τίτλος: «Ποιός σκότωσε τόν σέρ Γκρέυ»;
—Ο ύπνρέτης! του φώναξε ή θεία του.
—Πώς... τι έπατε; φιδύρισε σαστισμένος ό Χάρολντ. Τί θέλετε να πείτε;
—Ότι ό ύπνρέτης έδολοφόνησε τόν σέρ Γκρέυ! Δεν είναι αλήθεια;
—Διάβολο! έκανε κατάπληκτος ό Χάρολντ. Πώς τό ξέρετε;
—Ω, δεν μπορεί κανείς να κάνει λάθος. "Έχω δη μέχρι μερκα καμιά δωδεκαριά άστυνομικά δράματα... Και τώρα άφησε για λίγο τ' άριστουργήματά σου, γιατί σε χρειάζομαι.
—Μά εγώ...
—Είπα ότι σε χρειάζομαι! "Ηρθα έπίτηδες στο Λονδίνο για να σοι πώ ότι ή παρουσία σου είναι άπαραίτητη στη γιορτή που θα δώσουμε στο Χόλστεν Χώλ. Θα είναι σ' αυτή κι' ή Λίλιαν Κόχραν...

Κ' ή θεία Κόρα χαμογέλασε πάλι, μά αυτή τη φορά με κάποια πονηριά.
—Θεία Κόρα, της είπε τότε ό Χάρολντ, αυτές ή φιλανθρωπικές γιορτές σας είναι πάρα πολύ πληκτικές. Γιατί δεν θέλετε να παίξουμε και κανένα έργο; "Ένα όμορφο άστυνομικό δράμα, παραδείγματος χάριν, ένα φρικιαστικό έργο που να κατασκευιήση όλους τους καλεσμένους σας; Νά ένα δράμα σαν τό «Ποιός σκότωσε τόν σέρ Γκρέυ»;
"Η θεία Κόρα συλλογίστηκε λιγάκι κι' έπειτα του απάντησε:
—Είμαι σύμφωνη! Δεν είναι άσχημη ή ιδέα σου.
"Ο Χάρολντ μάζεψε τά χειρόγρατά του.
—"Η Λίλιαν, είπε, θα παίξη τό ρόλο της λαίδης Ρόκμαν. "Εγώ θα κάνω τόν Ράφ.
—Ποιός είναι αυτός ό Ράφ; Ο ύπνρέτης;
—Όχι... Ο ντέκετιθ που εξιγνιάζει τό μυστήριο!
—Υποθέτω ότι θα ύπάρχη κάποιο ειδύλλιο μεταξύ της λαίδης Ρόκμαν και του Ράφ, δεν είναι έτσι; έκανε ή θεία Κόρα με κακντρέγεια.

"Επειτα όμως έξοπασε σ' ένα δυνατό γέλιο κι' άποχαιρέτησε τόν άνιψιό της.

"Ο Χάρολντ ένααθρήκε στο Χόλστεν Χώλ την πεντάμορφη Λίλιαν Κόχραν, μά, όπως πάντα, εκείνη έκανε τάχα πως δεν τον έβλεπε. "Ο Χάρολντ φυσικά ήταν άπαρηγόρητος. Μά ποιός καίτοι Λιονέλ Ράσελ, που ήταν τό είδωλο της συντροφιάς. Αυτός ό Λονέλ Ράσελ ήταν ένας όμορφος νέος και φαινόταν καλός άνδρας ή Λίλιαν καταδέχτηκε να μιλήση του Χάρολντ.
—Είσαι, του είπε, ότι γράφετε κάποιο δράμα. Ξέρετε; "Ο Λιονέλ είναι άστυνομικός. Ελπίζω ότι θα μάς δώσαςτε καλούς ρόλους. Τι θα κάνω, εγώ; Τι θα κάνω;
—Εσείς; έκανε ό Χάρολντ. Τη λαί-

...

...

...

νου. Ο Χάρολντ θυγήκε από τη σκηνή κι όρμησε σαν τρελλός για να τρέξει κοντά στη Λίλιαν. Έκείνη είχε γονατίσει μπροστά σ' έναν άνδρα που ήταν ξαπλωμένος καταγής, λιπόθυμος. Ήταν ο Λιονέλ Ρόσελ.

—Λίλιαν, τί συμβαίνει; ρώτησε ταραγμένη ή θεία Κόρα. Έκείνη, κατάχλωμη, της απάντησε με δάκρυα στα μάτια: —Δεν ξέρω... δεν ξέρω τίποτα... Είχα δώσει ραντεβού στο Λιονέλ στη Βιβλιοθήκη και τον όρθηκα έτσι, λιπόθυμο!

Η Λίλιαν είχε αλλάξει κιόλας και φορούσε μία ταξιδιωτική τουαλέτα.

—Ζή ακόμα! φώναξε τότε ο Χάρολντ, αφού πρώτα έβαλε τ' αυτί του στην καρδιά του Λιονέλ. Ποιος τόν χτύπησε άραγε; Κοιμένος λιποθυμής;

—Πού είναι ο ύπνρτης; Έκανε ή θεία Κόρα και χτύπησε το κουδούνι.

Ο ύπνρτης Μπρούμ παρουσιάστηκε με απάθεια.

—Κουφάθηκες; του φώναξε θυωμένη ή θεία Κόρα. Έδω πέ-ρα λίγο έλαψε να σκοτώσουν έναν άνθρωπο. Δεν ξέρεις τουλάχιστον για ποιο λόγο;

—Ξέρω το λόγο, λαίδη, απάντησε κείνος με το ίδιο παγερό φος του.

—Εμπρός, λοιπόν!.. Μίλησε...

—Είμαι γέρος, λαίδη, μά είμαι ακόμη δυνατός, ψιθύρισε ο ύπνρτης. Έγώ χτύπησα αυτόν τόν άνθρωπο...

—Τί έκανε; Μά τί έκανε; φώναξε ή λαίδη Κόρα.

—Θέλησε να κλέψει τα κοσμήματά σας.

Ο Χάρολντ έσκυψε άμέσως κι έβαλε τις τσέπες του Λιονέλ. Έκείνη τη στιγμή ο λωποδύτης συνήλθε.

—Πού είμαι; ψιθύρισε.

—Δεν είσαστε ακόμη στη φυλακή, μά θα πάτε σέ λίγο... του απάντησε ο Χάρολντ, θυάζοντας από μία τσέπη του τα κοσμήμα-τα της θείας Κόρας.

Η όμορφη Λίλιαν έκρυψε το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της και αποτραβήχτη-κε στο διπλανό σαλόνι. Ο Χάρολντ την ά-κολούθησε. Κι' όταν θρέθηκαν μόνοι, την έ-σφιξε στην άγκαλιά του με τρυφερότητα.

—Τί άνόητη πού είμαι! ψιθύρισε ή Λί-λιαν.

—Ξέρετε πολύ καλά ότι σας αγαπώ κι' ότι θα σας αγαπώ πάντα... της είπε ο Χά-ρολντ και σταμάτησε γιατί τόν έπνιγε ή συγκίνησης.

—Έξακολουθήστε, τόν παρακάλεσε ή Λί-λιαν. Μου άρέσουν τα λόγια σας. Πέστε α-κόμη μία φορά πώς μ' αγαπάτε...

Κι' έγειρε στην άγκαλιά του, άναζητών-τας τα χείλη του.

ΑΡΘΟΥΡ ΚΟΥΝΙΓΚΑΜ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Η πονηρία, είναι σκέψις άτομηκη. Η σοφία, είναι σκέψις όλo-κληρης της ανθρωπότητας.

Μπαλζάκ

Ο πόλεμος μεταξύ δυο πολιτισμένων έθνων, είναι προδοσία κατά της ανθρωπότητας.

Στήντ

Όταν ή εργασία αποθλέπει σταθερά προς τόν ίδιο πάντα σκοπό, τότε συνήθως την παρακολουθεί ή δόξα!

Ό,τι είναι προσωρισμένο να άνεθί πολύ ψηλά, ξεκινάει πάν-τα από πολύ χαμηλά.

Πόπλιος Σύρος

Δέν υπάρχει πιο επιβλαβές για τόν εαυτό σου και για τούς άλλους, όσο μία δράση άφιερωμένη άποκλειστικώς στην ίκα-νοποίηση τώνσωματικών άναγκών σου, και δέν υπάρχει τίπο-τε πιο εύεργετικό για σένα και τούς άλλους, όσο μις δράσις ά-φιερωμένη στην καλύτερευσί της ψυχής σου!

Τρία-Τσέ

Όποιος διωτάζει να τιμωρή-ση, πολλαπλασιάζει τόν άρι-θμό τών κακών ανθρώπων.

Πόπλιος Σύρος

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μία έξυπνη απάντησις του Μοντεσκιέ. Τα μικρά όδρα. Η γλυκύτης της κ. ντε Ζανσέν. Ένας όρασις χαρακτήρισις του άββέ Τριμπλέ. Ο κ. ντε Λαίγγλ και ο Βασίλειος Ήλιος. Ένα πετυχημένο λογοπαίγνιο. Τό πάθημα του Βένδελ. Ο Άλε-μους στη Γρενέβλη. Ο πιστός κι' ό αχρείος ράφτης, κτλ.

Μία μέρα ο Μοντεσκιέ φιλονικούσε για κάποιο ζήτημα, με ή-ναν σύμβουλο του Κοινοβουλίου του Βορδó, ό όποιος, άν και ή-ταν άνθρωπος μικρής αξίας, είχε μεγάλην ιδέα για τόν εαυτό του.

Περί τό τέλος της συζητήσεως, ό σύμβουλος φώναξε με στόμφο:

—Κυρία Μοντεσκιέ, άν δέν είναι τό πράγμα όπως έγω λέω, τό-τε σας δίνω τό κεφάλι μου!

—Τό δέχομαι! άποκρίθηκε άμέσως ο Μοντεσκιέ. Τα μικρά όδρα διατηρούν την φίλιαν!

Η κυρία ντε Ζανσέν ήταν μία γυναίκα, πού δέν είχε καμμία πίστι και μπορούσε να κάνει τό κάθε τί. Έξ άλλου όμως είχε τό-σο καλούς τρόπους, φανόταν τόσο καλή, όστε όλοι ξεγελή-τουσαν, την εκτιμούσαν και την εμπιστευότουσαν. Κάποτε λοι-πόν, ένó ένας κύκλος όγενών μιλούσε γι' αυτήν κι' έπαινούσε τούς λεπτούς και γλυ-κούς τρόπους της, ό περίφημος άββέ Τριμπλέ, πού παραερίσκετο στην συναν-τροφή, είπε:

—Ναι, έχει τóσους γλυκούς τρόπους! κυρία ντε Ζανσέν, όποτε, άν είχε κάποι-ο σύμφερον να σας δηλητηριάσει, θα διάλε-γε τό πιο γλυκό δηλητήριο να σας δώσει!

Κάποια μέρα ο κ. ντε Λαίγγλ έτυχε να περνά μπροστά από τό παλάτι, τη στιγμή πού έβγαίνει απ' αυτό ο Λουδοβίκος Ισος. Στάθηκε λοιπόν και άρχισε να τόν κυτα-ζει κατάματα και με τέτοια έπιμονή, όστε ο «Βασίλειος Ήλιος» σταμάτησε κατόπι-ος μπροστά του και τόν ρώτησε:

—Πώς ονομάζεσθε, κύριε;

—Ονομάζομαι Άέτος (Λαίγγλ) άπο-κρίθηκε άτάραχος ο κ. ντε Λαίγγλ και έ-πρόσθεσε άμέσως:

—Μεγαλειότατε, καθώς ξέρετε, μόνον Ά-έτος έχει τη δύναμη να άντιβεί τόν Ή-ΛΙΟ!

Όταν πρωτοπήγε στο Παρίσι ο Άν-γλος σοφός Βένθελ, θεώρησε καθήκον-του να επισκεφθί και την γυναίχη τού, πού-τα χάσε, δέν ήξερε πώς να φερθί και ύστερα από λίγη ώρα έπα-γε καταντροπιασμένος.

Τότε οι προσκείμενοι της όραίας κόμησας έξοπασαν ή-ειρωνικά σχόλια για τόν ξένο επισκέπτη, ό όποιος τούς φέ-κε όλωσιόλιου γελοίοις και άρχισαν να ρωτούν τη μαριτα-γε καταντροπιασμένος.

—Ο «χαμένος» αυτός, είναι τόσο σοφός, τούς πληροφορήσε-το ή κόμησας, όστε ένó μπορεί να σας πη στην άρχαία Έλληνική ακόμα δέ και στην Χαλδαϊκή και στην Σανσκριτική γλώσσ-α πώς λέγεται τό μπαστούνι, δέν ξέρει όστόσο να τό μεταφρα-σθί για την πλάτη μερικών άνοήτων!

Μία μέρα ο Καρδινάλιος Λεκαμους, ένó περπατούσε άπο-στούς δρόμους της Γρενóβλης, άντίκρισε την ταμπέλα ή-ραφτάδικου, ή όποια παρίστανε ένα ράφτη με μία τεράστια ε-ικόνα, ή οποία, ήσαν γραμμένα τó-λιστα στο χέρι. Κάτω απ' την εικόνα ήσαν άκόλουθα λόγια: «Είς τόν ά-πόστολον ράφτην!

Ο Καρδινάλιος λοιπόν, άπό-στόθηκε άρκετά μπροστά σ' α-τή την ταμπέλα, γύρισε και έ-π' ένα διαβάτη, δείχνοντας τήν εικόνα της:

—Βλέπω ότι ό πιστός ράφτης είναι έξω από τό ράφτο, ή-ξέρετε άν ό κατεργάσις είναι σ' α-σα;

Πενόη

Κατά τόν πρξαιόν δεκαήμερον του Ιανουαρίου ά-πέθανε έν Κερκίρα εις ήλικίαν 23 έτών, ό Ιω. Πα-παγιώργιος. Σφύλιτμένος έγκάρδιος τούς οικείους

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΗ ΤΟΝ ΑΤΕΙΔΟΝ

ΕΙΛΟΥΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Δ. Σ.

Χαίρετε, ος τίπο γοητευτικό, σιλουέτα άλγαντινή. Η-μάνος δικαιωματικά έγκανίσε τα φορέματα στύλ, τα όποια προύπο-θενον λιγνότητα σπανία. Η εμφάνισις της, σε θαυμάσιο για την άρ-μονία του επαλάττω, με φόρεμα στύλ, από βελούδο φωτεινό μπλε και ή μάλλι της διευθετημένα σε κοτσίδες, απέδιδε την έντύπωσι εικό-νης «Νταμέργκ». Εκτάκτως θελκτική συνομιλήτρια. Έλληνικά άποφεί-γα νι φίλη, και είχε κήμα, διότι είχε εύφυης θυγάτηρ εύφυστέρας μη-τρός, έπομένως θα έπρεπε ή προτίμησις της να έβλινε στα Έλλη-να.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η Άπαρηξής άρχισαν ένωφίτερον του δένοντος, με ένα «σοφιστή»-«παιτι-μοποιη», στο κ. Άν. Γεράκη, τόν όποιον διαωργάνωσαν ο κ. και ή κ. Μπότσαρη, έντεκα έλλειψεις φανέτα άλλης διασεδέσεως τών άσος.

Τό σπίτι όραύτατον. Παλαιά έαπτα, θαυμασία τέχνης. Αρωματική σούλογη μπαμπί.

Μεγαλοεπίεις άδουσα, στολισμένα με σπάνιο γούστο, με διά-γνα ίππολόνα της έαχης.

Ο κ. Γεράκης έδέχτο τούς κελημένους μεταμορφωμένους εις Νέ-ρωνα, ή κ. Μπότσαρη εις Ποπταίαν και ο κ. Μπότσαρης εις Πετρίων.

Η τήλς πούλ ζοησι.

Τό σούτι με σπάνιες φανέτες, σε μικρά τραπέζια, στην ταράτσα, ή όποια είχε άκισθί με «πανώ». Τα τραπέζια στολισμένα με όραία λουλούδια και καντηλέρια από «Μουράνο».

Ος διατεταρα άμυρίσεις μπορούν να ξεχωρισθόν ο κ. και ή κ. Βλ. Λεβίδη, ός Κυρία με τας Καμελίας και Άρμάνδος, με άσπρη όρ-νταν, κατελλιν άσπρη και καμλές όρ.

Η ός Σταβάτου, όραυτάτη ξανθή, ός ήρωίς του «Ρομάντισμο» Ρίτα, με μαύρο φόρεμα από βελούδο και άλμυνές δαντέλλες.

Την έαπτερία έπείαλεν ή άλλαγή του κου-στωσις της κ. Μπότσαρη, ή όποια κατώθως να ρέει από τόν καιρό της Ποπταίας τόν καιρό της «Μοντέρνας» Ζοζεφιν Μπαλκερ.

Ε-πρωτόησε με πολύ κέφι διάφορες έπιτυχίες.

Επίσης οι καλεσμένοι από τόν ρομάντισμόν της έαχης του Σούμπερτ — πού ήτο ντυμένη ή ός Σινσόνιου — μετερέθησαν με τό χορό της εις την έαπτη της «Καρίνας», την όποιαν έχό-ρνε με πολύ μωρο.

Μέσα στην τόση ξενομανία τών άμυρίσεων, όραία έπιτάρασις τρία Έλληνικά κουστούμια τών δεκαετηθόν Καντατζόγλου, ός ήρωίδες του «Πο-πταίαν», και της τόσον χαριτωμένης διδός Καμ-περ, με καλό κουστούμι Μικόνου.

Ένα γκούρι με Κινέζικα κουστούμια, γάτο-τα και τας έπτά σέβινους του. Άπετελείτο δέ από τούς κ. κ. Μπαλτατζήν, Μπότην και Άξελόν, και από τας κυρίας Πεξά, Μαλαμίδη, Σωφώτη, Μάτη Θεοτόκη και τας διδας Άνδριότσου.

Παύλ έπιτυχημένη ή συντροφία, ή όποια ά-ναμύρισε τόν κυνωπόγωνα με τας δύο δορυφό-ρους και τας έπτά σέβινους του. Άπετελείτο δέ από τούς κ. κ. Μπαλτατζήν, Μπότην και Άξελόν, και από τας κυρίας Πεξά, Μαλαμίδη, Σωφώτη, Μάτη Θεοτόκη και τας διδας Άνδριότσου.

Ένα άλλο γκούρι άναμύρισε ήρωίς της έαχης του Φαφί. Μεταξύ αϊτών διακρίνονμεν την κ. Ε. Ζαφίρη και τόν κ. Μ. Έμπεριόζιον, με άπτετα Έλληνικά κουστούμια.

Παραετέθησαν έπίσης ο κ. και ή κ. Βίσεκ, με τούατα από μωροσε σάτεν μαύρο και ρόζ με λουλούδια, «γκραβύ» τού 1860.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Η ληγόμενην Καρδιά. — Τό προτιμότερον μεσον για να βγάτε τις τούρες από τα χέρια και από τα πόδια σας, είναι το κερί. Λιώνετε κερί άγνό και, κα-θώς είναι υγρό άκόμη, τό αλώνετε στα μέρη πού θέλε-τε ν' άποτρυχώσετε. Κατόπιν δέ τό τραβάτε, πριν άκόμη κρυώσει. Τό μεσον αυτό δέν είναι όριστικό, αλλά ελαττώνει πολύ την τριχοφυία και είναι άπολύτως άβλαβές. Κρέμα σάς συνιστώ την έξής, ή όποια θα σας όφελήση και για τις πανάδες:

Lanoline	30 gr.
Vaseline	10 »
Oxyde de zinc	8 »
Solution de sulfate de quinine a 1/15	2 »

Γ. Μ., Πόρτ - Σαϊδ. — Άσφαλώς πάχετε από ούλίτιδα και η-μει άμέσως να σπεύσετε σε όδοντογιάτρο να σας κάνει ειδική θεραπεία, γιατί άλλως ανδυνεύετε να χάσετε όλα σας τα δόντια χωρίς να τό καταλάβετε. Ένωμεταξύ χρησιμοποιείτε για όδοντογιάτρο τό Sanogyl, τό όποιον είναι ειδικό για την ούλίτιδα, και κάνετε καθημερινώς έπαι-νιες στα δόντια σας με τό έξής υγρό:

Peinture de pyrethre	20 gr.
Teinture de ratanhia	20 »

Αυστυχώς, δέν είμαι εις θέαν να σας συστήσω δινωμωτά. Αυτό μόνον ένας γιάτρος μπορεί να τό κάνει. Η ένέσις είναι πολύ όφελιμη και δέν καταλαβαίνω γιατί να φέρουν κάποιά άποτέλεσματα. Άν έ-χετε κανένα μεμονωμένο παράδειγμα, δέν πρέπει να τις καταδικάσετε γενικάς. Μετά τό έξοισμα να χρησιμοποιήτε τό Targ του Scherk, τό όποιον είναι ειδικό για να προλαμβάν τόν έρεθισμό του δέρματος, πού προκαλείται από τό ξυράρι. Τό «Μπουκέτο» σάς ενθαρρύνει πολύ για τα καλά λόγια, πού γράφετε για την ύλη του. Φροντίζει πάντοτε να είναι ή πιο εκλεκτή και ή πιο ενδιαφέρουσα. Πλένετε τα μάτια σας με χλιαρό χαμομήλι ή τριανταφυλλόγερ.

Π ρ ο σ φ υ γ ο π ο υ λ α ν, Ναύπλιον. — Άπ' όσα μου γράφετε, φο-βάμαι ότι τό δέρμα σας είναι σοβαρά προσβεβλημένο. Τό καλύτερο πού έχετε να κάνετε είναι να άποταθίτε σε ειδικό γιάτρο. Πάντως, πάντως να χρησιμοποιείτε σαπούνι και πλένετε τό πρόσωπό σας μόνον με πι-νέρο γυαρό. Τίποτε άλλο δέν μπορεί να σας συμβουλευόσω.

Ξανθό Διαβόλακι, Λαοδένιον. — Για να διατηρήσουν τα μαλλιά σας τό ξανθό χρώμα τους, όταν τα λούζετε να τα ξεπλένετε με τό έ-ξής μίγμα:

Άμμωνία	1 κουτάλι
Σόδα	της σούτας σε
Γλυκερίνη	1 όαλ νερό

Είναι δύσκολο να παύησιν μόνο τό πρόσωπό σας, χωρίς να παύησιν και τό σώμα σας. Για τα μη-μια έχω γράψει επανειλημμένως πώς έαπα-νίζονται. Κυττάξετε σε προηγούμενα φύλλα του «Μπουκέτου».

Αντίο Κ και Ι ο η ν, Πασσαλιμάν. — Δέν έ-νε άνάγκη να μενετε νησιτική, για ν' άδυνατώ-τε, και προς Θεού, άποφείγετε έλ' αυτά τα έτοι-μα φάρμακα, τα όποια μόνον κατόπιν όδηγίας γιάτρού έπιτρέπεται να ληφθώσιν. Στην ήλικία σας άλλωςτε άπαγορεύονται και ή διαίτες και τα δραστήρια μέσα. Άλλωςτε, άν έισθε ψηλή, μό-νον 4 ή 5 βιάδες θα χρειασθί ν' άδυνατώτε, πράγμα όχι και τόσο δύσκολο. Κάνετε κάθε πρωί γυμναστική ως ένα τέταρτο της ώρας, άπην την άμειλεις ούτε μία μέρα. Κάνετε επίσης μία ώρα περίπατο. Τώρα τόν χειμώνα ή καταλαβό-τερη ώρα ήνε τό μεσημέρι μετά τό πρηνό. Κα-ταγγήστε τό πολύ φοβή, τα γλά και τα αμ-λώδη. Τρώγετε φαγητά δινωμωτικά και σπανί-α: Κρέας ψητό και στη σχορα, πολλά χόρτα βο-σκά και όμά, ψάρια ψητά και βραστά, πολλά φρούτα. Άποφείγετε τό ραχάτι, τό πορρί στο κρεβάτι σας.

Νιόν, Πειραιά. — Εγώδον τα βλεφαρά- σας είναι έρεθισμένα, προτιμότερο να μη χρη-σιμοποιήτε καμμία βαφή για να σκουίνετε τις βλεφαρίδες. Κάνετε στα μάτια κομπρέσες με χαμομήλι ή τριανταφυλλόγερ, άν έμεις ό έρε-θισμός είναι χρόνιος, τότε καλύτερα ν' άποτα-θίτε σε όφθαλμιάτρο.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

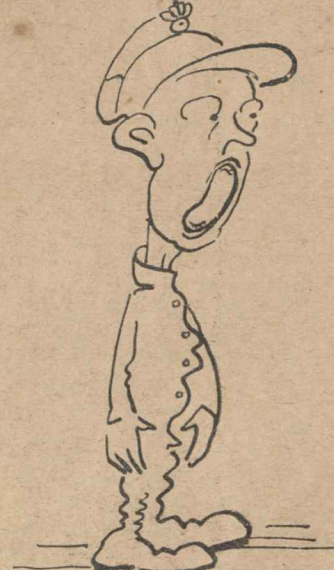
ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

Η ΘΕΩΡΙΑ

(Από το σημειωματάριο ενός παλιού στρατιώτη)

—“Ολοι στη θεωρία!

“Η θεωρία, δεν ήταν θάρος



Με ανοιχτά τα στόματα!...

- Ξέρεις τον όρισμό της πειθαρχίας;
- Τόν ξέρω.
- Ποιος είναι;
- Νά ακούω όλους εδώ πέρα τους αξιωματικούς.
- Ωριό το καλύτερα. Πειθαρχία λέγεται ή ά-περιόριστος υπακοή των κατωτέρων προς τους ανωτέρους. Ξέρεις τί σημαίνει άπεριόρι-στος;
- Πώς δεν ξέρω.
- Πές μας το.
- Άπεριόριστος σημαίνει...νά μην ακούη κανένας τίποτα!...

“Άλλη μιά μέρα πάλιν, μαθαίναμε νά διακρίνου-με τόν αξιωματικό από τόν υπάξιωματικό και τόν έναν υπάξιωματικό από τόν άλλο, δηλαδή τήν κλίμακα: Κύριος λοχίας, κύριος επιλοχίας κλπ. Γιά δυό μόνον θαθμούς δεν ήξερε νά μάς δώσει τήν άπάντη, ούτε ο «θεωρίων» και έπιθεωρών και θηριόλυμος επιλοχίας, ούτε ο λοχαγός, κι ούτε, είμαι βέβαιος γι' αυτό, και ο ίδιος ο επιτελάρχης.

—Τί είναι ο δεκανεύς; Είναι υπάξιωματικός ή είναι στρατιώτης;

—Και τί είναι ο κ. άνθυπασιπστής; Είναι υπάξιωματικός ή είναι αξιωματικός;

Κάποιος άνθυπολοχαγός μάς είπε μιά φορά, πώς είναι...και τά δυό!

“Ως τή στιγμή εκείνη, ξέραμε ότι ή φύσις μόνον θγάζει έρ-μαφρόδιτους, δεν φανταζόμαστε όμως ποτέ ότι τέτοια τέρατα γεννά και ή στρατιωτική υπηρεσία!

“Εκτός όμως αυτής της άπορίας, της αλύτου, όλα τά άλλα ζητήματα τών διαβαθμίσεων και γαλονιών, είχαν τακτοποιηθή και ή γνώσεις μας ή στρατιωτικές είχαν αυξήσει.

Κι' άν είχε κανένας και καμμία άπορία, τήν έξεκαθάριζε έ-νας...άνδρος φαντάρος από τά “Άνω Λιόσια της ενδόξου “Ατ-τικής, άπαντήσας κάποτε ευστόχως τόν επιλοχία, που είχε τή μονία σε κάθε φράσι νά προσθέτη γιά μεγαλειτέρα έμφασι και τή λέξι «του συντάγματος».



“Εκατοντάδες άνδρες αλώνιζαν τά γύρω χωράφια...

μιά φορά γιά τό στρατό. “Απεναν-τίας ήταν μιά ώρα, πάρα πολύ μά-λιστα διασκεδαστική, γιά όσους ξέρουν νά τήν...άπολαύσουν.

Νά τήν άπολαύσουν ως πρότυ-πον διδασκαλίας, από τό στόμα του υπάξιωματικού, άγραμμάτου, τότε, ως επί τό πλείστον ή μισο-γραμμάτισμένου, όπότε ή διασκε-δασίς άείζε πιο πολύ τόν κόπο.

“Ολοι οι στρατιώτες πρόσεχαν, αλ-τή είναι ή άλληθρία, με ανοιχτά τά στόματα, υπακούοντες και στου έ-πιλοχίου τή διαταγή:

—“Ολοι νά προσέχετε έδω, μω-ρέ, με ανοιχτά τά στόματα!

Και όλοι έπρόσεχαν, με πειθαρχία παραδειγματική, άνοιγοντας τά στόματα και κλείνοντας τ' αὐ-τιά τους!...

Τά άμεσα άποτελέσματα της ά-πολύτου αυτής προσηλώσεως τών κοθωνιών στά ρήματα της θεωρίας άπεδεικνύοντο πολλές φορές άμέ-σως εκεί επί τόπου.

Μιά φορά, ένας Κεφαλλονίτης λοχίας ρώτησε έναν φαντάρο:

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

—Μήν άκούη κανένας...

</

φομάχος μας ν' αποκοιμηθῇ μακάρια...

Όταν ξύπνησε, εημέρωνε πειά. Σηκώθηκε απ' τὸ κρεβάτι του κι' ἀνακλιώθηκε. Ἐπειτα, νύχθηκε ἕνα καινούριο κουστούμι, γιατί τὸ ἄλλο πού φοροῦσε, ἦταν κατακουρελιασμένο ἀπ' τὶς συνεχείς συμπλοκές του. Μηχανικά πλησίασε, καθώς ντυνόταν, τὸν περίφημο φεγγίτη του καὶ κύτταξε πρὸς τὸν κήπο...

Μιά κραυγὴ χαράς ἀπὸ γραπτής, θῆκε τότε ἀπ' τὰ στήθη του: Ἡ Ἀνναίς ἦταν ἐκεῖ, στὸ συνηθισμένο της παγκάκι!

Ἀλλὰ συγχρόνως, ὁ δυστυχισμένος Τραγκαθέλ ἔνοιωσε—γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωὴ του—ἕναν ἄγνωστο πόνο νὰ τὸν ξεσχίζει τὴν καρδιά καὶ νὰ τοῦ σφίγγῃ τὸν λαιμό: Ἦταν αὐτὸς ὁ πόνος, ἡ ἀγωνία τῆς ζηλοτυπίας!

Ναί!... Ἡ Ἀνναίς ἦταν ἐκεῖ!... Ἀλλὰ κοντὰ της, καθισμένος πλάι της καὶ στὸ ἴδιο παγκάκι, θρискόταν ἕνας νεαρός... κομψός, ῥαίος κύριος, πλούσιος ντυμένος... ὁ ὁποῖος τῆς ἔπιανε τὸ χέρι μὲ οἰκειότητα καὶ τῆς μίλουσε μὲ θέρμη!

Ὁ ἄμοιρος Εἰφομάχος ἔριξε μιά ματιά στὴν πενιχρὴ «οντικόφωλῆ» του, στὰ λίγα καὶ παμπάλαια ἐπιπλά του, στὸ καθάριο μὰ φτωχικὸ κουστούμι του κ' ὕστερα ξανακύτταξε τὸν λαμπροτυμένον ἐκείνον ἄγνωστο...

—Θέε μου! ψιθύρισε μὲ πόνο καὶ μὲ πίκρα. Τί νὰ ἐλπίζω ἐγὼ ἀπὸ αὐτὴ τὴν κοπέλλα, ὅταν τὴν τριγυρίζουν τόσο πλούσιοι εὐπατρίδες;

Κι' ἔμπηξε γέλια τρανταχτά, μὰ γεμάτα ἀπὸ μελαγχολία...

Τὴν ἴδια στιγμή ξεπρόβαλλαν στὸ δρόμο καὶ μπρὸς στὸ σπίτι τοῦ Τραγκαθέλ, δύο ομάδες ἀνθρώπων ὀπλισμένων: Ἡ μιά εἶχε ἐπικεφαλῆς τὸν ψηλόλιγνο Κορινιάν, κ' ἡ ἄλλη τὸν κοντόχονδρο Ρασκάς.

Ἰδοὺ τί εἶχε συμβῇ: Ὁ Κορινιάν εἶχε παρακολουθήσει, ὅπως εἶδαμε, τὸν Τραγκαθέλ. Τὸν εἶδε νὰ μπαίνει μέσα στὸ σπίτι του. Κάθισε καὶ περίμενε, κατασκοπεύοντας ἀκόμη. Σὲ λίγο, εἶδε τὸν Μονταριόλ νὰ βγαίῃ. Ὁ Μονταριόλ, ἀπ' τὴ θία του, ἀλλὰ κ' ἀπ' τὴ χαρὰ του γιατί εἶδε τὸν Τραγκαθέλ ἐλευθερὸ καὶ ζωντανό. Ἐξάσσε νὰ κλείσῃ τὴν ἐξώπορτα. Ὁ Κορινιάν, περίμενε λίγα λεπτά, ἀκόμη. Ἐπειτα, ἀποφασιστικά, μπήκε στὸ σπίτι κι' ἀνέθηκε ὡς τὸ πρῶτο πάτωμα.

Ἦταν τολμηρὸ αὐτὸ τὸ διάδημά του. Ἀλλὰ ὁ καπουκίνος μας, δὲν ὀπισθοχωροῦσε πρὸ τοῦ κινδύνου. Ὁχι γιατί ἦταν ἐξαιρετικὰ γενναῖος, ἀλλὰ γιατί ἀγνοοῦσε τὴ στιγμή ἐκείνη τί εἶδους κίνδυνος μποροῦσε νὰ τὸν ἀπειλήσῃ. Ἦταν ἀλλόκοτος ἀνθρώπος, αὐτὸς ὁ Κορινιάν. Μῆγμα ἀρετῶν κι' ἀντιθέτων ἐντελὸς κακίων. Ἦταν ἔξυπνος κι' ἡλίθιος, ματαιόδοξος καὶ ταπεινόφρων, γενναῖος καὶ δειλός, θάλακας καὶ πανούργος. Κι' ὅταν ἐπρόκειτο νὰ κατασκοπεύσῃ, γινόταν παουρογύφτος. Ὁ Ρισελιέ τὸν θεωροῦσε ὡς ἕναν ἀπ' τοὺς ἱκανωτέρους κατασκόπους του...

Ὁ Κορινιάν λοιπόν, χαρίζε νὰ σκεφθῇ ὅτι μποροῦσε νὰ θρεθῇ ἀντιμέτωπος τοῦ τρομεροῦ Τραγκαθέλ, ἀνέθηκε στὸ πρῶτο πάτωμα καὶ χτύπησε τὴν πρώτη πόρτα πού εἶδε μπροστὰ του.

Μιά μεγαλόσωμη οἰκοκυρά παρουσιάστηκε στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας ἐκεῖνης. Ἦταν ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ σπιτιοῦ καὶ λεγόταν Βριγίττα Ζαρὸν. Ἦταν γῆρα, γκοιναρά καὶ τιμιά!...

Ὁ Κορινιάν τὴν παραμέρισε ἐπιθλητικά, μπήκε μέσα κ' ἔκλεισε τὴν πόρτα, λέγοντας:

—Κυρά μου, εἶμαι ὁ ἀδελφός Κορινιάν!...

Ἡ κυρία Βριγίττα ὑποκλίθηκε μὲ σεβασμὸ μπρὸς στὸν καλόγυρο καὶ σταυροκόπηθηκε. Ὁ καπουκίνος ξανάπε:

—Κορινιάν, φίλος καὶ ἔμπιστος τοῦ ἐκλαμπροτάτου καρδινάλιου Ρισελιέ!

Ἡ γυναίκα σταυροκοπήθηκε πάλι κ' ἔκανε δευτέρη ὑπόκλησι πρὸς θθεαί. Ὁ καπουκίνος ἐξακολούθησε:

—Κορινιάν, δεξί χέρι καὶ μυστικισμοὺς τοῦ πατέρ. Ἰωσήφ!

Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ γυναίκα δὲν σταυροκοπήθηκε, ἀλλὰ γονάτισε τρομαγμένη.

Ὁ Κορινιάν χαμογέλασε κρυφά. Ἦταν σίγουρος τώρα, ὅτι ἡ ἀπλοϊκὴ αὐτὴ γυναίκα τοῦ λαοῦ, μποροῦσε νὰ πῆσῃ καὶ στὴ φωτιά ἀκόμη, στὸ πρῶτο τοῦ γνέψιμο. Ὁ λαὸς τῶν Παρισίων οπανατόταν, ὅτι ὁ τρομερὸς καὶ θρυλικὸς ἐκείνος πῶτερ-Ἰωσήφ, κρυβόταν μέσα σὲ μαῦρο σύννεφο καταιγίδος. Κι' ὅταν προφερόταν τὸ δνομά του, ὅλοι ἀνασπνάντουσαν μὲ ἀγωνία σὲ ποῖον ἐπρόκειτο νὰ ἐξσπάσῃ σὲ λίγο ὁ κεραυνός!

Ὁ ἀδελφός Κορινιάν ἔμεινε κόπου μιά ὥρα στὸ σπίτι τῆς κυρά-Βριγίττας Ζαρὸν.

Κ' ὕστερα ἀπὸ μιά ὥρα, ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦταν ὑποδουλωμένη πειὰ στὶς προσταγές τοῦ ἐπιτηδεῖου κατασκόπου. Τὴν ἀποχαι-

ρήτησε λοιπόν, λέγοντάς της:

—Λοιπόν, θὰ ἐπιβλέπετε τὸν Τραγκαθέλ... Θὰ τὸν παρακολουθεῖτε... Ὅταν βῇ, θὰ μάθετε πού πάει καὶ πού θὰ μπερῶ νὰ τὸν πιάσω!... Ἀλλοῶς, θὰ θεωρηθῇτε κι' ἐσεῖς ἀνεύχος του!

Ἡ γυναίκα, χλωμὴ ἀπὸ τὸ φόβο, ὑποσχέθηκε μὲ προθυμία. —Τί κρίμα, νὰ μὴν εἶνε καμιά δεκαπενταριά χρόνια πρὸ νῆα! μουρμούρισε μέσα του ὁ Κορινιάν. Εἶνε τόσο πρόθυμη, ὥστε ἐνχαρίστος θὰ μὲ φιλοξενοῦσε ὡς τὸ πρῶτο!

Κατέθηκε ὕστερα σκεπτικὸς τὴ σκάλα καὶ βῆκε στὸ δρόμο. Ὁ ἐκνευρισμός του δὲν τὸν ἀφίνε νὰ πῇ νὰ κοιμηθῇ. Γι' αὐτὸ μπήκε στὸ πρῶτο καπηλεῖο πού θρέθηκε τὸ δρόμο του κι' ἐμεῖνε ἐκεῖ μόνος του, ἀψπνος, πίνοντας κρασί καὶ μουγκρίζοντας σὰν ὄδι ἀπὸ λύσσα...

Μόλις εημέρωσε, τράβηξε ὠχρὸς καὶ κουρασμένος γιὰ τὸ μέγαρο τοῦ καρδινάλιου. Ὁ σιδερένιος καὶ φιλόπνοος Ρισελιέ θρискόταν κιόλας στὸ γραφεῖο του κι' ἐργαζόταν. Μπροστὰ του στεκόταν ὁ Ρασκάς, κι' ἔδινε ἀναφορά γιὰ τίς ἐνέργειές του.

Ὁ Κορινιάν χλώμιασε περισσότερο, μὲ τὸν εἶδε. Οἱ δύο κατάσκοποι κι' ἀντιζηλοῖ συγχρόνως, ἀλληλοκυττάθηκαν ἀνὰ ὤμους. Μὰ ὁ κύριος τῶν ἦταν παρών, κι' εἶσι ἡ κρυφὴ τὸν λῶσα μεταμορφώθηκε σὲ προσποιητὸ χαμόγελο, τὸ ὁποῖο μιστῶνε τὰ χεῖλη καὶ τῶν δύο τους.

Ὁ καρδινάλιος εἶχε μάθει ἤδη ἀπ' τὸν Ρασκά, τί εἶχε συμβῇ στὴ Βασιλῆ. Ἐπίσης ἀπ' τὸν πῶτερ-Ἰωσήφ ἔμαθε καὶ τὰ γεγονότα τοῦ μοναστηριοῦ τῶν καπουκίνων.

Ὁ Κορινιάν συμπλήρωσε τὴν ἀναφορά τῶν προηγουμένων δύο γνωστοποιώντας τὸν καρδινάλιο τὴν παρουσία τοῦ Τραγκαθέλ στὸ σπίτι τοῦ τῆς οδοῦ Σαινταθουάν. Ἐπίσης ἐξέφρασε τὴν ὁπνία ὅτι πιθανὸν νὰ ὑπῆρχε καὶ συνένοχος στὸ μέγαρο τῆς πλαγνῆς οδοῦ Κουρτώ. Στὸ μέγαρο δὴλῶσε τῆς Ἀνναίδος ντὲ Λεσπάρ.

Ὁ Ρισελιέ, βλέποντας τοὺς δύο κατασκόπους τοῦ ἔτοιμος ν' ἀλλολοσπαρχατοῦν τώρα-ἤθελε ὁ καθένας γιὰ τὸν ἑαυτοῦ του, τὴν τῆς συλλήψεως τοῦ εἰφομάχου-νόνισε διαφορετικὰ τὰ πρόγνμματα συμβιβάζοντάς τα. Εἶπε, δηλαδή, —Ὁ Κορινιάν θὰ πῇ στὴν οδοῦ Σαινταθουάν κι' ὁ Ρασκάς θὰ πῇ στὴν οδοῦ Κουρτώ!... Ὅπως ἀπ' τοὺς δύο σας μοῦ φέρε τὸ καλύτερο «φάρ» καὶ τὰ πολυτιμότερα ἐργαζομενὰ, πού θὰ κατάσχη, θὰ γίνῃ ἀρχηγός!... Ναί, στὸ μέλλον θὰ διατάσῃ τὸν ἀντίπαλό του!

Οἱ δύο κατάσκοποι ἀλληλοκυττάχτηκαν μὲ μανία. Ὁ Κορινιάν προέθεσε νὰ τραγανίσῃ ψητὸν τὸν Ρασκάς κι' ὁ Ρασκάς διωόσε νὰ πονίση τὸ λαρόγγι τοῦ Κορινιάν. Ὅσοσο, ἐπιδοκίμασαν μ' ἕνα ἐξερνητὸ χαρὰς τὴν ἀπόφασί τοῦ τρομεροῦ κυρίου τῶν: Ἀλλοῦμονο πρῶτα τὴν οδοῦ Σαινταθουάν. Ἀπ' τὰ καλύτερα τῆς ἐποχῆς τοῦ αὐτοῦ τὸ καπλεῖο, θρискόταν σὲ μιά γωνία τῆς ἰδίας αὐτῆς οδοῦ Σαινταθουάν. Οἱ δύο κατάσκοποι μῆψκαν μέσα, κάθισαν σ' ἕνα τραπέζι καὶ παρήγγειλαν ἕνα μπουκάλι ἐκλεκτοῦ κρασιοῦ. Ἡ ὠραία Ρόζα τοὺς σερβίρισε:

—Ἄχ, παρηγορητικὸ πρᾶγμα αὐτὸ τὸ ὠραῖο κρασάκι! εἶπε ὁ Ρασκάς γεμίζοντας «ἔχειλα» τὰ δύο ποτήρια. —Κι' ὠορορο τὸ κορίτσι, διάβολε! μουρμούρισε κι' ὁ καλόγερος, ριχνοντας ἕνα φλογερὸ βλέμμα στὴν κοπέλλα.

—Ποιά, ἡ Ρόζα; ἔκανε ὁ Ρασκάς. Οὐθὲ γιὰ τὰ δικά σου δάντια εἶνε, κομπάρε μου, οὔτε γιὰ τὰ δικά μου!... Ἀφῆσ' τὴν λοιπὴ νὰ πῇ στὴν εὐχὴ καὶ διηγῆσου τί σοῦ συνέβη!

—Πρῶτα ἐσεῖς, εὐλογημένε μου! εἶπε μελιστάλαχτα ὁ καπουκίνος μὴν ἐκεκλῶντας τὸ μάτι του ἀπ' τὴν δροσερὴ μορφή τῆς νέας.

Ἐκεῖνη ἐπιτελους, ἀντελήφθη τὸν φλογερόλο θαυμασμό τοῦ καπουκίνου γιὰ τὸ θελκτικὸ της ἀτομο. Ἐκανε ἕναν περιφρονητικὸ μορμασμό κι' ἀποσπύρηκε ὀλοταχῶς πίσω ἀπ' τὸν πάγκο τῆς περὶ τῆς.

—Ἀργίω, λοιπόν! εἶπε ὁ Ρασκάς, βλέποντας πῶς ὁ Κορινιάν-ἔτσι κι' ἄλλοι—ἀρχισε νὰ τὸν προσέχῃ τώρα. Παρατήρησα καὶ συνῶμνη γιὰ τὴν παρατήρησί μου, ὅτι ἐνδιαφέρεται κάπως υπερβολικὰ γιὰ τὸ ὠραῖον φύλον!... Θὰ σὰς πῇ λοιπὴν αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον σας!... Σὰς τὸ συμβουλεύω γιὰ τὸν ἑαυτοῦ σας, γιατί ἔχετε πόσο σὰς ἀγαπᾷ καὶ τὴν κρεμάλα τῆς Βασιλῆς;

—Ἀλλῆλα, ἔχοντας νὰ σὰς εὐχαριστήσῃ δόλοθερμα γιὰ κείνο πὺν εὐαγγέλιον σας! εἶπε σαρκαστικά ὁ Κορινιάν. Πάντως, πρῶτικὴ ἀμοιβὴ καὶ τὴ δόξα τῆς ἐπιτυχίας!... Ἐνῶ ἐγὼ θὰ πῇ...

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ὁ ἀδελφός Κορινιάν διέσχισε πάλι τὴν οδοῦ Σαινταθουάν, φεύγοντας ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ Τραγκαθέλ καὶ γογγίζοντας μὲ ἀπελπισία:

—Ἀχ, τί νὰ πῶ τώρα στὸν καρδινάλιο;... Αὐτὸς ὁ ἀπλοϊκὸς ὁ Ρασκάς, θὰ γίνῃ ἀρχηγός μου, θὰ πῇ τὴν γενναία χαρὰ καὶ τὴν ἀμοιβὴ καὶ τὴ δόξα τῆς ἐπιτυχίας!... Ἐνῶ ἐγὼ θὰ πῇ...

τὴ τροπὴ, θὰ ξανακλειστῶ στὴ φυλακὴ μου καὶ θὰ στέκουμαι καὶ πάλι στὸ μέλλον, μπρὸς στὸ κάθε καπρίτσιο τοῦ μισοῦ ἀρχηγῶ μου!...

Ἀξανα τὸ βλέμμα τοῦ Κορινιάν ἀντίκρουσε ἐκεῖνη τὴ στιγμή στὴν ἄλλη γωνία τοῦ δρόμου, ἕναν κοντόχονδρο ἀνθρώπο μὲ σκαρτὸ κεφάλι καὶ κλισιμένο ὄμμα!

—Μπᾶ... Τί συμβαίνει;... μουρμούρισε μὲ μυστικὴ λαγῆρα ὁ Κορινιάν. Αὐτὸ τὸ κοντοθάρελο εἶνε ὁ παληοπαληάνθρωπος ὁ Ρασκάς!... Πολὺ κατεβασμένη ἔχει, τὴν ἀχρεία του μῆτη!... Μήπως... μήπως ἄραγε κι' ἐκεῖνος, τὰ ἔβριχε σκούρα σὰν κι' ἐμένα;...

Γάγνε στερωτὸς τὸ ὄμμα του πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἀναπηδώντας ἀπὸ χαρὰ κι' ἀπὸ κρυφὴ ἐλπίδα.

Ἦταν πραγματικὰ ὁ Ρασκάς, ὁ ὁποῖος μονολογοῦσε μὲ κλισιαρική φωνή:

—Εἶμαι χαμένος!... Μὲ τί μούτρα θὰ παρουσιαστῶ στὸν καρδινάλιο;... Αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος Κορινιάν θὰ πέτυχε ἐξάπαντος τὴν ἀποστολή του, ἐνῶ ἐγὼ ἔσπασα τὰ μούτρα μου στὸν τοῖχο!... Ὅλα γιὰ ἀρχηγός μου καὶ θ' ἀνταμειφθῇ γενναῖα ἀπ' τὸν καρδινάλιο αὐτὸς!...

Ἀξανα οἱ δύο ἀντίπαλοι θρέθηκαν μῆτη μὲ μῆτη.

—Κατέσπασμένα ἔχεις τ' αὐτιά σου, Ρασκάς! εἶπε μὲ κρυφὴ χαρὰ ὁ Κορινιάν. Τίποτα δὲν ἔκανες, φαίνεται!

—Κι' ἐγὼ ἔχεις μαζέψει σὰν σκύλος ἐυλοκαρμένος τὴν οὐρά σου, Κορινιάν! εἶπε μὲ χαιρεκακία ὁ Ρασκάς. Τίποτα δὲν ἔκανες, φαίνεται!

Κυττάχτηκαν ἐρευνητικά στὰ μάτια γιὰ λίγες στιγμές.

Κι' ὁ Κορινιάν γέλασε θριαμβευτικά, ἐνῶ συγχρόνως κι' ὁ Ρασκάς γέλασε θριαμβευτικά ἐπίσης!

Παρηγορῶν τὴν ἀμοιβαία ἀποτυχία τους οἱ δύο ἀντιπῆροι, ἐξήγησαν τὴ θλίψη τους! Δὲν τοὺς ἐμελλε πού εἶχε ἀποτύχει ὁ σκοπὸς τοῦ καρδινάλιου κ' ἡ ἀτομικὴ τους ἴπτα. Τὸ σπουδαιότερο γι' αὐτοὺς ἦταν νὰ μὴν κατορθώσῃ ὁ ἕνας ἐκείνο σὺ ὁποῖο ἀπέτυχε ὁ ἄλλος!

—Κομπάρε μου, διηγῆσου σύντομα τί σοῦ συνέβη! εἶπε πρόσχαρος ὁ Ρασκάς.

—Ἀδελφέ μου, πές μου πρῶτα, μὲ δύο λόγια, τίς δικές σου περιπέτειες! εἶπε ἀκτινοβόλος ὁ Κορινιάν.

—Εὐχαρίστως, παλυαγαπημένε μου! παραδέχτηκε ὁ Ρασκάς. Πίνοντας ὁμως καὶ λέγοντας:

—Ἄλλο πού δὲν θέλω! ξεφώνισε κατεθουσιασμένος ὁ Κορινιάν. Μπρὸς ἄς μποῦμε στὴν πρώτη ταβερνούλα κι' ἐκεῖ τὰ σιγολέμε πιὸ καλά!

Κοντὰ ἐκεῖ, θρискόταν τὸ πασίγνωστο τότε καπλεῖο τῆς χήρας Ραζαίλας Οὐδάρ. Τὴ χήρα θορηόσε στὴν ἐργασία ἡ θελκτικὴ κόρη τῆς Ρόζα. Θὰ ἦταν ἄς εἰκοσι πέντε χρόνων τότε ἡ Ρόζα, εἶχε μείνει ἄγαμη διὼς ἀπὸ μιά μυστηριώδη καὶ παρρηγορητικὴ ἰδιοτροπία. Ἀπ' τὰ καλύτερα τῆς ἐποχῆς τοῦ αὐτοῦ τὸ καπλεῖο, θρискόταν σὲ μιά γωνία τῆς ἰδίας αὐτῆς οδοῦ Σαινταθουάν. Οἱ δύο κατάσκοποι μῆψκαν μέσα, κάθισαν σ' ἕνα τραπέζι καὶ παρήγγειλαν ἕνα μπουκάλι ἐκλεκτοῦ κρασιοῦ.

Ἡ ὠραία Ρόζα τοὺς σερβίρισε:

—Ἄχ, παρηγορητικὸ πρᾶγμα αὐτὸ τὸ ὠραῖο κρασάκι! εἶπε ὁ Ρασκάς γεμίζοντας «ἔχειλα» τὰ δύο ποτήρια. —Κι' ὠορορο τὸ κορίτσι, διάβολε! μουρμούρισε κι' ὁ καλόγερος, ριχνοντας ἕνα φλογερὸ βλέμμα στὴν κοπέλλα.

—Ποιά, ἡ Ρόζα; ἔκανε ὁ Ρασκάς. Οὐθὲ γιὰ τὰ δικά σου δάντια εἶνε, κομπάρε μου, οὔτε γιὰ τὰ δικά μου!... Ἀφῆσ' τὴν λοιπὴ νὰ πῇ στὴν εὐχὴ καὶ διηγῆσου τί σοῦ συνέβη!

—Πρῶτα ἐσεῖς, εὐλογημένε μου! εἶπε μελιστάλαχτα ὁ καπουκίνος μὴν ἐκεκλῶντας τὸ μάτι του ἀπ' τὴν δροσερὴ μορφή τῆς νέας.

Ἐκεῖνη ἐπιτελους, ἀντελήφθη τὸν φλογερόλο θαυμασμό τοῦ καπουκίνου γιὰ τὸ θελκτικὸ της ἀτομο. Ἐκανε ἕναν περιφρονητικὸ μορμασμό κι' ἀποσπύρηκε ὀλοταχῶς πίσω ἀπ' τὸν πάγκο τῆς περὶ τῆς.

—Ἀργίω, λοιπόν! εἶπε ὁ Ρασκάς, βλέποντας πῶς ὁ Κορινιάν-ἔτσι κι' ἄλλοι—ἀρχισε νὰ τὸν προσέχῃ τώρα. Παρατήρησα καὶ συνῶμνη γιὰ τὴν παρατήρησί μου, ὅτι ἐνδιαφέρεται κάπως υπερβολικὰ γιὰ τὸ ὠραῖον φύλον!... Θὰ σὰς πῇ λοιπὴν αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον σας!... Σὰς τὸ συμβουλεύω γιὰ τὸν ἑαυτοῦ σας, γιατί ἔχετε πόσο σὰς ἀγαπᾷ καὶ τὴν κρεμάλα τῆς Βασιλῆς;

—Ἀλλῆλα, ἔχοντας νὰ σὰς εὐχαριστήσῃ δόλοθερμα γιὰ κείνο πὺν εὐαγγέλιον σας! εἶπε σαρκαστικά ὁ Κορινιάν. Πάντως, πρῶτικὴ ἀμοιβὴ καὶ τὴ δόξα τῆς ἐπιτυχίας!... Ἐνῶ ἐγὼ θὰ πῇ...

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ὁ ἀδελφός Κορινιάν διέσχισε πάλι τὴν οδοῦ Σαινταθουάν, φεύγοντας ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ Τραγκαθέλ καὶ γογγίζοντας μὲ ἀπελπισία:

—Ἀχ, τί νὰ πῶ τώρα στὸν καρδινάλιο;... Αὐτὸς ὁ ἀπλοϊκὸς ὁ Ρασκάς, θὰ γίνῃ ἀρχηγός μου, θὰ πῇ τὴν γενναία χαρὰ καὶ τὴν ἀμοιβὴ καὶ τὴ δόξα τῆς ἐπιτυχίας!... Ἐνῶ ἐγὼ θὰ πῇ...

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ὁ ἀδελφός Κορινιάν διέσχισε πάλι τὴν οδοῦ Σαινταθουάν, φεύγοντας ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ Τραγκαθέλ καὶ γογγίζοντας μὲ ἀπελπισία:

—Ἀχ, τί νὰ πῶ τώρα στὸν καρδινάλιο;... Αὐτὸς ὁ ἀπλοϊκὸς ὁ Ρασκάς, θὰ γίνῃ ἀρχηγός μου, θὰ πῇ τὴν γενναία χαρὰ καὶ τὴν ἀμοιβὴ καὶ τὴ δόξα τῆς ἐπιτυχίας!... Ἐνῶ ἐγὼ θὰ πῇ...

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ὁ ἀδελφός Κορινιάν διέσχισε πάλι τὴν οδοῦ Σαινταθουάν, φεύγοντας ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ Τραγκαθέλ καὶ γογγίζοντας μὲ ἀπελπισία:

—Ἀχ, τί νὰ πῶ τώρα στὸν καρδινάλιο;... Αὐτὸς ὁ ἀπλοϊκὸς ὁ Ρασκάς, θὰ γίνῃ ἀρχηγός μου, θὰ πῇ τὴν γενναία χαρὰ καὶ τὴν ἀμοιβὴ καὶ τὴ δόξα τῆς ἐπιτυχίας!... Ἐνῶ ἐγὼ θὰ πῇ...

σπάζοντάς σας τρία δόντια μὲ τὸ γόνατό μου!... Ξέρετε πόσο σὰς λατρεύω, φιλατέι μου Ρασκάς!... Ἐκείνοι οἱ χαυλιδόντες σας ἀσχημάζαν τόσο τὴν ὠραία σας μούρη!... Ἐλπίζω λοιπόν κι' ἐγὼ νὰ σὰς διορθώσω λίγο τὸ σαγόνι!... Ἐλπίζω πὺς πέτυχε ἡ ἐγγείρησις, ἀν καὶ δὲν εἶχα ἄλλο πρόχειρο ἐργαλεῖο—ἐκείνη τὴ στιγμή—παρὰ μόνο τὸ γόνατό μου!...

—Ἡ ἐγγείρησις πέτυχε θαυμάσια κ' οἱ χαυλιδόντες μου θῆκαν κ' οἱ τρεῖς!... μούγκρισε μὲ συγκρατημένη λύσσα ὁ Ρασκάς. Δεχτήτε λοιπόν τώρα τὴν ἐκφρασί καὶ τῆς δικῆς μου εὐγνωμοσύνης καὶ τῶν ἀπειρῶν ὑποχρεώσεών μου!

—Μὲ συγκινεῖτε τόσο πολὺ, ἀδελφέ μου Ρασκάς, ὥστε θ' ἀρχίσω κι' ἐγὼ νὰ κλαῖω, ὅπως ἐκλαίγατε κι' ἐσεῖς πίσω ἀπ' τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς μου στὴ Βασιλῆ! μούγκρισε μὲ φανερὴ τώρα λύσσα ὁ Κορινιάν.

Καὶ μὲ μιά βίαιη κλωτσιὰ ἀναποδογύρισε τὸ τραπέζι.

Ἡ σφτέρνα τοῦ Ρασκάς διέγραψε τότε ἡμικύκλιο στὸ πάτωμα ὡφώθηκε ἀπὸτομα καὶ πῆγε νὰ σφηνωθῇ ἐπάνω στὴν κοιλιά τοῦ Κορινιάν. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, κ' ἡ κοκκαλιάρικη γροθιά τοῦ Κορινιάν διέγραψε κύκλο στὸν ἄερα... καὶ πέφτοντας σὰν καταπέλτης στὸ καπέλλο τοῦ Ρασκάς, τοῦ τὸ θύβισε ὡς τὰ μάτια.

Πέρασαν ἀρκετὰ δευτερόλεπτα... Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ, ὁ μὲν Κορινιάν καταγινόταν νὰ τρῖθῃ ἐλαφρὰ τὴν πονεμένη κοιλιά του... ὁ δὲ Ρασκάς νὰ ἀποσπᾷ σὲ κομμάτια πειὰ τὸ κοπέλλο του, τὸ ὁποῖο τοῦ σφαλοῦσε τὰ μάτια στερεὰ καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ βῇ!...

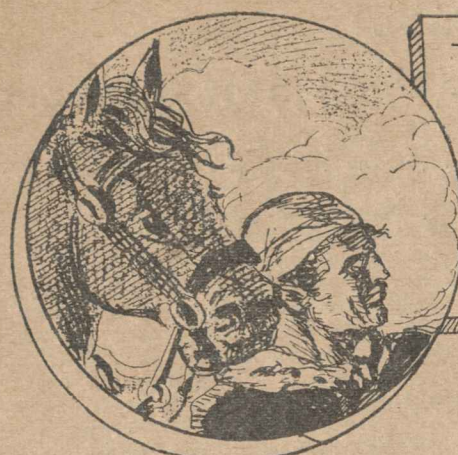
Τέλος, οἱ δύο ἄσπονδοι φλοῖ, κυττάχτηκαν πάλι, ἀπειλητικοί...

—Ξαναρχίζουμε; ρώτησε μὲ ἀδρότητα ὁ Ρασκάς.

—Ὁχι, εὐχαριστῶ!... Καλύτερα νὰ μιλήσουμε! ἀποκρίθηκε μὲ ἴση ἀδρότητα ὁ Κορινιάν.

Κάθισαν στὸ τραπέζι, πάλι. Ὁ Ρασκάς, παράγγειλε ἄλλο ἕνα μπουκάλι κρασιοῦ κ' ἄρχισε νὰ διηγῆται τὰ ἐξῆς:

—Κυκλώσαμε πού λές, τὸ μέγαρο τῆς οδοῦ Κουρτώ, κι' εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ εἰσ



ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ

του
Λουδοβίκου
Μπουσενάρ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

ΤΟ ΒΑΛΑΝΤΙΟΝ "Η ΤΙΝΗ ΖΩΗΝ ΣΟΥ Ι... — ΟΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΛΟΓΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ «ΚΑΠΕΛΛΟ ΤΟΥ ΓΚΕΣΛΕΡ». — ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΣΤΟΥΣ ΑΝΤΙΠΟΔΑΣ ΤΗΣ ΓΗΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥ ΦΡΙΚΕΤΟΥ, ΧΑΜΙΝΙΟΥ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ, ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΑΜ ΣΜΙΘ, ΔΗΤΟΥ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ. — ΤΙ ΕΝΝΟΟΥΝ ΣΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ ΛΕΓΟΝΤΑΣ : «ΝΑ ΒΡΟΥΜΕ ΤΟ ΚΑΛΛΟΙ ΜΕ ΤΑ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙΑ». — ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΣΑΝ ΧΡΕΩΚΟΠΗΜΕΝΟΣ ΑΛΗΤΗΣ. ΤΑ ΚΑΤΟΡΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΦΡΙΚΕΤΟΥ. — Ο ΠΙΟ ΕΠΙΦΟΒΟΣ ΠΥΓΜΑΧΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ «ΒΡΙΣΚΕΙ ΤΟ ΔΑΣΚΑΛΟ» ΤΟΥ. — ΑΛΛΟΚΟΤΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΑΙΡΗ ΕΠΕΜΒΑΣΙΣ ΤΡΙΩΝ ΠΟΛΙΣΜΑΝ, κλπ. κλπ.

—Τζέντλεμαν!
—Κύριε;
—Στόπ, σάς παρακαλώ!
—Παρντόν;
—Τζέντλεμαν, το πορτοφόλι σας θέλω!... Χωρίς πολλά λόγια... "Ακουμπήστε το μέσα στο άσπρο αυτό καπέλλο, που είναι καταμεσής στο δρόμο!... Και γρήγορα, διάβουλε, αλλιώς κινδυνεύει η ζωή σας!...
—Το πορτοφόλι μου;... Το πορτοφόλι μου;... "Ορεξί για γέλια δάχτυ, φαίνεται, φίλτατέ μου άγνωστε!... Είμαι πλούσιος σαν μάγκας που χρεωκόπησε στο χρηματιστήριο!... "Όσο για τη ζωή μου... Έ, αυτή θα μπορέσω κάπως να την υπερασπιστώ, γιατί της έχω άρκετη υπόληψη, μά την πίστι μου!...
—Όποτε είστε λοιπόν αδέκαρος, τζέντλεμαν;
—Πότε καλύτερα απένταρος, γιά να είστε μέσας!... Κι' έπειτα, τί σας πιάνει και ζητάτε απ' τους περαστικούς να ρίχνουν την έλεημοσύνη τους σ' αυτό το καπέλλο;...
—Πολύ περίεργος είστε, χαμίνι μου!... "Ωστόσο, πληροφορήστε ότι το λατρεύω, αυτό το καπέλλο μου... "Η δσοοληψίες "χέρι με χέρι", κλείνουν πολλές δυσάρεστες εκπλήξεις γιά μας τους επιχειρηματίες του υπαίθρου... Καλύτερα ό διαβάτης τόν όποιο πρόκειται να μαδίσω, ν' άκουμπή τα δσα έχει σ' αυτό το καπέλλο, παρά να μου τά παραδην στο χέρι... Τόν έπιβλέπω καλύτερα έτσι!...
—Πολύ έξυπνο αυτό, έκ μέρους σας!... Σπουδαίο ύποκείμενο είναι το καπέλλο σας, τελοσπάντων, γιά να τό προσκυνούμε έτσι!... Μου θυμίζει το καπέλλο κάποιου Γκέσλερ!...
—Γκέσλερ;... Τί πράγμα ήταν αυτός;...
—Συνάδελφος μήπως;...
—Χμ... Δεν πολυξέρω να σάς πώ, έντιμότατε κύριε λήσταρχε!... Αυτό πού ξέρω άκρες-μέσες, είναι ότι αυτός ό Γκέσλερ είχε μεγάλη υπόληψη—όπως κι' έσείς—στό καπέλλο του (1)... Και δεν τού θγήκε σέ καλό, στά τελευταία!...
—Φυλαρείς, παληόπαιδο!... Μπρός!... Ξεκουμπίσου!...
—"Όχι πριν ύποκλιθώ στό αξίοτιμο καπέλλο σας!...
Κι' ό Φρικέτος, παιχνιδιάρης, τσαχπίνης κι' εύθμος διαρκώς σαν άμέριμος σπουργίτης, έδωσε μιά κλωτσιά γερή στό πλατύγυρο καπέλλο τού ληστού.
Τό καπέλλο σάρωσε όρμητικά τη σκόνη. Κι' απ' τη μέση τού δρόμου πού θρισκόταν, φτερούγισε και πήγε να κυλιστή κοντά στό θάμνο, πίσω απ'...



Μιά βροχή από γροθιές έπεσε πάνω του!...

τόν όποιο θρισκόταν κρυμμένος άκόμη ό ληστής.
"Ένα ούρλιαχτό θυμού θγήκε τότε απ' τό στόμα τού Σάμ Σμιθ. Μ' ένα πήδημα ό ληστής θγήκε έξω απ' τό θάμνο και στάθηκε καταμεσής στο δρόμο, κόβοντας κάθε διέοδο δραπετεύσεως τού αυθαδεστάτου εκείνου χαμινιού.
"Ήταν ψηλόκορμος και στιβαρός, ό ληστής. "Ένα δ' κανονικό πλο με σηκωμένους τούς «πετεινούς», ήταν ό όπλισμός του. "Ένα άσπρο μαντήλι έδεσε τό κεφάλι του και συγκρατούσε τά πυκνά μαύρα μαλλιά του. Συνηθισμένος στην άγρια μοναξιά τού έπικινδύνου έπαγγελματός του, εύρισκε εξαριστή εύλογιστή—τόση ώρα—ν' αλλάξη λόγια με τόν Φρικέτο. "Η άπλητη μά έξυπνη μορφή τού χαμινιού, τού άρεσε πολύ. Δεν ήλπιζε θέσσει τίποτε τό αξιόλογο να κερδίση απ' τόν ρακένδυτο Φρικέτο. Μιά πού τού έτυχε, όμως, μπροστά, ώφελήθηκε απ' την εύκαρία ν' αλλάξη λίγα λόγια μ' ένα ανθρώπινο δν... "Επειτα θά τόν φινε να εξακολουθήση τό δρόμο του άνενόηλτος.

"Η τελευταία αυθάδεια τού μικρού όμως, τόν θύμωσε. Γι' αυτό, και στέκοντας άπειλητικά μπροστά του, μούγκρισε:
—Πολύ τσιμπά έχεις, παληόπαιδο!
—Λιγώτερο απ' τό δικό σας, θέβαια! είπε άτάραχος ό Φρικέτος.
"Ο Σάμ Σμιθ χαμογέλασε άθέλα του. "Η άφοβία τού νεαρού εκείνου, τού άρεσε. Και τού είπε κάπως μαλακότερα:
—Τό λέει θέλω, ή καρδιά σου!
—Μπορείτε να τό θεβαιωθείτε κι' άλλοιώς, άν θέλετε.
—Τί μου λές;... Διάβουλε!... Δεν λέω όχι, τελοσπάντων!
—Είμαι στή διάθεσή σας λοιπόν, γιά ένα μάς πυγμαχίας!...
"Έσπασε κάμποσα σαγόνια, ως τώρα... "Ελπίζω να περιμνηθώ και τό δικό σου.
—Γάλλος είσαι, πιστιρίκο μου;
—Μάλιστα, γιγαντά μου!...
—Λέγομαι Σάμ Σμιθ!...
—Κι' έγώ Φρικέτος!... Γέννημα και θρέμμα Παριζιάνος!...
—Μέ λέν «βασιλιά τών μπουσραίντζερς» (1) στά περικοχάρια!
—Κι' έγώ χρημάτισα άλλοτε σουλτάνος τού Μπόρνεο!
—Είσαι έτοιμος γιά τό μάς τελοσπάντων, μεγαλειότατε;
—"Ετοιμος, κύριε συνάδελφε!... Τίμια πράγματα όμως πστεύω!...

—Δηλαδή, μικρό μου;...
—Χμ... Κρατάτε στά χέρια σας ένα δικανό!... "Ανάσσει στίς δίπλες τού ζωνariού σας, θέλω να γυαλίξη ένα πιστόλι... "Αν σάς σπάσω κανένα δόντι στό μάς, ποιάς μέ θεθαίνω ότι δεν θά μου φυτέψετε καμιά σφαίρα στό κεφάλι;
"Ο Σάμ Σμιθ, λατρεύοντας τό «μπαξέ» σαν γνήσιος "Άγγλος έμπηξε άκράτητα γέλια. Τό πλατύ στόμα του άνοιξε ως τά άστια του και φάνηκαν έτσι δυό σειρές τεραστίων δοντιών πού θά τά φθονούσε και καρχαρίας άκόμη.
—Νούχασε, παληκάρι μου! είπε στά τελευταία. Μά την πύστη μου, δυό μήνες έχω να ξεμουδιάσω σέ μάς τις γροθίες μου. Είμαι ένας τιμίας αντίπαλος, έγώ! "Αν είσαι γερός πυγμαχίας, θά σου δώ ό δόξος σου στή συνάντησή μας!
Πήγε κατόπιν κοντά στο παραταμένο καπέλλο του, άκούμπησε πάνω του τό όπλο, τό πιστόλι κι' έπειτα τούς σασκκάκι του. Μισόγυμνος έπειτα, γύρισε κοντά στο Φρικέτο και τού είπε:
—"Ετοιμος, μίστερ Φρικέτο;
—"Ετοιμος, μίστερ Σάμ!...

"Ο "Άγγλος, κολοσσός δυό μέτρων σγεδόν, στυλώθηκε σέ σάσι πυγμαχίας. Τά μπράτσα του έβρισαν σάν κορμί δένδρου γεμάτοι από ρούχα. "Η κτηνώδης μορφή του λαμποκοπούσε από χορά. "Η σφιχτές γροθιές του σιγότερμεαν από άνυπομονησία.
"Ο Φρικέτος μέ νωχέλεια πήρε ό νάλογη στάσι. Φανόταν άδύνατος, και κάτι σαν «τεμπελιά»—ή κάτι σαν πολύ μεγάλη πεποίθηση στην έξυπνη δειότητά του—χαρκτηρίζε τις κινήσεις του.
Τό πρόσώπό του, άπλυτο, κοκκαλιάρικο σγεδόν, άφανισμένο από κάθε λογής σκληρές στερησεις, λαμποκοπούσε ωςόσο από έξυμια αδάμαστη, από φλογερή τσαχπινιά. "Ήταν ασωτός διαδολλός, σωστή Παριζιάνικη «μάγκας», σωστό κι' αυθεντικό χαμίνι τών πεζοδρομίων της γαλλικής πρωτεύουσας.

Ρυγμίες τώρα στην άφλόξενη τσιμεντή της Αυστραλίας, κυριολεκτικώς στην άλλη άκρη τού κόσμου.
—"Ενα... Δυό... Τρία!... μούγκρισε ό Σάμ.
Τό μπράτσο του κατόπιν όρμησε κατευθείαν μπροστά, τεντώνοντας άπότομα σαν έλατήριο άπεριγραπτης δυνάμεως και χτύπησε... τόν αέρα! Γιατί ό Φρικέτος είχε γείρει πρός τά πίσω μέ άβαστη σθελτάδα, τό δε κεφάλι του—άντις να γίνη συντρίμια απ' τη φοβερή γροθιά τού Σάμ—κόντευε σχεδόν ν' άγγίξη τό γόμα, άθικτο κι' άκέραιο.
Δέν πρόλαβε ό Σάμ να ξανάθρη την ίσορροπία του. "Ο Φρικέτος είχε μεταμορφωθεί. Είχε μεταβληθή σέ σβούρα, σέ σκούρο, σ' εύκίνητη σκίνα, σέ σθέλον ψύλλο. Πηδούσε απ' έδω, πετούσε από κει, σκαρφάλωνε, χτυπούσε, γρονθοκοπούσε, άστει-εύονταν. "Ο Σάμ τά είχε χαμένα. "Ήταν ζαλισμένος, τυφλωμένος απ' τις άσπρασιές κινήσεις και τις κεραυνόδρες γροθιές τού άκινήτου αντίπαλου του.
"Αναταχό παρών» γιά να χτυπήση ό Φρικέτος, μά και... «πανταχού άπών», όταν έπρόκειτο να τόν συναντήσουν ή τρομερές γροθιές τού Σάμ, παρουσίαζε ένα φαινόμενο άπεριγράπτου ένδιαφέροντος!
—Όχι, δαίμονα! μούγκρισε τέλος ό Σάμ έξαντλημένος. Πιο σθέλον χιμαντή από σένα, δεν ξαναείδα ως τώρα!...
Καταβρομμένος ό ληστής, λαγανάς τώρα και σκουσιζόταν. "Ο Φρικέτος, σαν τ' ένας αντίπαλος, τόν περιεργαζόταν χωρίς να έπιθεται. Ούτε σταγόνα ιδρώτος δεν γυαλίζε στο τσαχπινό κορμί του. Θά νόμιζε κανένας, ότι γιά τόν Φρικέτο δεν είχε άρχισι ακόμη ή πυγμαχία!
—Μήπως σάς έσπασα τό τζάμι τού ρολογιού σας;... είπε σαρκαστικά στο ληστή. Θά ήμουν άπαρηγόρητος τότε, μίστερ Σάμ!

—"Ας αφήσουμε μιά στιγμή την πυγμαχία τών, ή όποια θρίσκεται στο τέλος της άλλωστε κι' ως δούμε από πού κοντά τόν άπεριγράπτο ήρωά μας Φρικέτο.
"Η αλλοκοτή αυτή πυγμαχική συνάντησι του συνέβαινε στην Αυστραλία και κοντά στη λίμνη Τυρέλλ. Είχε ξεπέσει εκεί ό Φρικέτος, άφοι πρώτα περιγλήθηκε τυχοδιωκτικά τη Γενική Θάλασσα, τη Νέα Γουίνέα, τά νησιά της "Ινδο-Μαλασίας και τη Μόρνεο. Είχε πραγματοποιήσει, κατά την άλητική περιπλάνησι του στην άλλη άκρη τού κόσμου, τά πιο άπίστευτα κατορθώματα ταχυδακτυλουργίας κι' άθλητικών έπιδείξεων, γιά να θγάλη τό ψωμί του.
Γύρευε την τύχη του, τό έρημο στον κόσμο χαμίνι. "Απ' τά πεζοδρόμια τού Παρισιού είχε ξεκινήσει. Και κατέληξε τώρα να ξεπερνά—σωστό άνθρωπινο ναούγιο, δαρμένο απ' όλα τά κύματα και σπρωγμένο απ' όλους τούς άνέμους της γής και της μοίρας—καταμεσής στην έπαρχία Βικτώρια... κοντά στη λίμνη Τυρέλλ... και σέ έδαφος απ' τά πιο εύφορα της Αυστραλίας!...
Τό σπαγγό χαμίνι, παρ' όλη την άταραξία του και παρ' όλο πού παραλόγητο με γελαστό μάτι τά θεβαιά λαγανάσματα τού ληστού, έννοιωθε σπαραγμένη μέσα του την ψυχή του. Τό μάτσο είχε άποκοινηλιάσει τά κορμιά, τά όποια σκέπαζαν τό λιγνό κορμί του. Λουρίδες τώρα κρεμόντουσαν στά μέλη του, άνίκασε θέβαια να τά προσφύλλουν απ' την ύγρη παγωνιά της νύχτας κι' απ' τό καυστικό λιόπυρι της ήμέρας. Τά σαν «σκαντζογούρου» όρθια κι' άγνένισαν—από μήνες ξαθά μαλλιά του, μάλλια και μέ βία εύρισκαν καταφύγιο κάτω από μιά καταλιγδωμένη και χιλιότρυπημένη «ρεμπουλίνα».

Τό πρόσώπό του, άπλυτο, κοκκαλιάρικο σγεδόν, άφανισμένο από κάθε λογής σκληρές στερησεις, λαμποκοπούσε ωςόσο από έξυμια αδάμαστη, από φλογερή τσαχπινιά. "Ήταν ασωτός διαδολλός, σωστή Παριζιάνικη «μάγκας», σωστό κι' αυθεντικό χαμίνι τών πεζοδρομίων της γαλλικής πρωτεύουσας.

(1) «Μπουσραίντζερς» λέγονται οι ληστές της Αυστραλίας, γιάτι κρύβονται πίσω από τούς θάμνους—ή μπουσ—"Άγγλισι—κι' απ' εκεί παραμονεύουν κι' άπογυμνώνουν τά δάκτυλά τους.

ΤΩΝ ΧΡΥΣΩΝ ΚΑΜΠΩΝ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

σου.
—"Ενα... Δυό... Τρία!... μούγκρισε ό Σάμ.
Τό μπράτσο του κατόπιν όρμησε κατευθείαν μπροστά, τεντώνοντας άπότομα σαν έλατήριο άπεριγραπτης δυνάμεως και χτύπησε... τόν αέρα! Γιατί ό Φρικέτος είχε γείρει πρός τά πίσω μέ άβαστη σθελτάδα, τό δε κεφάλι του—άντις να γίνη συντρίμια απ' τη φοβερή γροθιά τού Σάμ—κόντευε σχεδόν ν' άγγίξη τό γόμα, άθικτο κι' άκέραιο.
Δέν πρόλαβε ό Σάμ να ξανάθρη την ίσορροπία του. "Ο Φρικέτος είχε μεταμορφωθεί. Είχε μεταβληθή σέ σβούρα, σέ σκούρο, σ' εύκίνητη σκίνα, σέ σθέλον ψύλλο. Πηδούσε απ' έδω, πετούσε από κει, σκαρφάλωνε, χτυπούσε, γρονθοκοπούσε, άστει-εύονταν. "Ο Σάμ τά είχε χαμένα. "Ήταν ζαλισμένος, τυφλωμένος απ' τις άσπρασιές κινήσεις και τις κεραυνόδρες γροθιές τού άκινήτου αντίπαλου του.
"Αναταχό παρών» γιά να χτυπήση ό Φρικέτος, μά και... «πανταχού άπών», όταν έπρόκειτο να τόν συναντήσουν ή τρομερές γροθιές τού Σάμ, παρουσίαζε ένα φαινόμενο άπεριγράπτου ένδιαφέροντος!
—Όχι, δαίμονα! μούγκρισε τέλος ό Σάμ έξαντλημένος. Πιο σθέλον χιμαντή από σένα, δεν ξαναείδα ως τώρα!...
Καταβρομμένος ό ληστής, λαγανάς τώρα και σκουσιζόταν. "Ο Φρικέτος, σαν τ' ένας αντίπαλος, τόν περιεργαζόταν χωρίς να έπιθεται. Ούτε σταγόνα ιδρώτος δεν γυαλίζε στο τσαχπινό κορμί του. Θά νόμιζε κανένας, ότι γιά τόν Φρικέτο δεν είχε άρχισι ακόμη ή πυγμαχία!
—Μήπως σάς έσπασα τό τζάμι τού ρολογιού σας;... είπε σαρκαστικά στο ληστή. Θά ήμουν άπαρηγόρητος τότε, μίστερ Σάμ!

—"Ας αφήσουμε μιά στιγμή την πυγμαχία τών, ή όποια θρίσκεται στο τέλος της άλλωστε κι' ως δούμε από πού κοντά τόν άπεριγράπτο ήρωά μας Φρικέτο.
"Η αλλοκοτή αυτή πυγμαχική συνάντησι του συνέβαινε στην Αυστραλία και κοντά στη λίμνη Τυρέλλ. Είχε ξεπέσει εκεί ό Φρικέτος, άφοι πρώτα περιγλήθηκε τυχοδιωκτικά τη Γενική Θάλασσα, τη Νέα Γουίνέα, τά νησιά της "Ινδο-Μαλασίας και τη Μόρνεο. Είχε πραγματοποιήσει, κατά την άλητική περιπλάνησι του στην άλλη άκρη τού κόσμου, τά πιο άπίστευτα κατορθώματα ταχυδακτυλουργίας κι' άθλητικών έπιδείξεων, γιά να θγάλη τό ψωμί του.
Γύρευε την τύχη του, τό έρημο στον κόσμο χαμίνι. "Απ' τά πεζοδρόμια τού Παρισιού είχε ξεκινήσει. Και κατέληξε τώρα να ξεπερνά—σωστό άνθρωπινο ναούγιο, δαρμένο απ' όλα τά κύματα και σπρωγμένο απ' όλους τούς άνέμους της γής και της μοίρας—καταμεσής στην έπαρχία Βικτώρια... κοντά στη λίμνη Τυρέλλ... και σέ έδαφος απ' τά πιο εύφορα της Αυστραλίας!...
Τό σπαγγό χαμίνι, παρ' όλη την άταραξία του και παρ' όλο πού παραλόγητο με γελαστό μάτι τά θεβαιά λαγανάσματα τού ληστού, έννοιωθε σπαραγμένη μέσα του την ψυχή του. Τό μάτσο είχε άποκοινηλιάσει τά κορμιά, τά όποια σκέπαζαν τό λιγνό κορμί του. Λουρίδες τώρα κρεμόντουσαν στά μέλη του, άνίκασε θέβαια να τά προσφύλλουν απ' την ύγρη παγωνιά της νύχτας κι' απ' τό καυστικό λιόπυρι της ήμέρας. Τά σαν «σκαντζογούρου» όρθια κι' άγνένισαν—από μήνες ξαθά μαλλιά του, μάλλια και μέ βία εύρισκαν καταφύγιο κάτω από μιά καταλιγδωμένη και χιλιότρυπημένη «ρεμπουλίνα».

Τό πρόσώπό του, άπλυτο, κοκκαλιάρικο σγεδόν, άφανισμένο από κάθε λογής σκληρές στερησεις, λαμποκοπούσε ωςόσο από έξυμια αδάμαστη, από φλογερή τσαχπινιά. "Ήταν ασωτός διαδολλός, σωστή Παριζιάνικη «μάγκας», σωστό κι' αυθεντικό χαμίνι τών πεζοδρομίων της γαλλικής πρωτεύουσας.

Ρυγμίες τώρα στην άφλόξενη τσιμεντή της Αυστραλίας, κυριολεκτικώς στην άλλη άκρη τού κόσμου.
—"Ενα... Δυό... Τρία!... μούγκρισε ό Σάμ.
Τό μπράτσο του κατόπιν όρμησε κατευθείαν μπροστά, τεντώνοντας άπότομα σαν έλατήριο άπεριγραπτης δυνάμεως και χτύπησε... τόν αέρα! Γιατί ό Φρικέτος είχε γείρει πρός τά πίσω μέ άβαστη σθελτάδα, τό δε κεφάλι του—άντις να γίνη συντρίμια απ' τη φοβερή γροθιά τού Σάμ—κόντευε σχεδόν ν' άγγίξη τό γόμα, άθικτο κι' άκέραιο.
Δέν πρόλαβε ό Σάμ να ξανάθρη την ίσορροπία του. "Ο Φρικέτος είχε μεταμορφωθεί. Είχε μεταβληθή σέ σβούρα, σέ σκούρο, σ' εύκίνητη σκίνα, σέ σθέλον ψύλλο. Πηδούσε απ' έδω, πετούσε από κει, σκαρφάλωνε, χτυπούσε, γρονθοκοπούσε, άστει-εύονταν. "Ο Σάμ τά είχε χαμένα. "Ήταν ζαλισμένος, τυφλωμένος απ' τις άσπρασιές κινήσεις και τις κεραυνόδρες γροθιές τού άκινήτου αντίπαλου του.
"Αναταχό παρών» γιά να χτυπήση ό Φρικέτος, μά και... «πανταχού άπών», όταν έπρόκειτο να τόν συναντήσουν ή τρομερές γροθιές τού Σάμ, παρουσίαζε ένα φαινόμενο άπεριγράπτου ένδιαφέροντος!
—Όχι, δαίμονα! μούγκρισε τέλος ό Σάμ έξαντλημένος. Πιο σθέλον χιμαντή από σένα, δεν ξαναείδα ως τώρα!...
Καταβρομμένος ό ληστής, λαγανάς τώρα και σκουσιζόταν. "Ο Φρικέτος, σαν τ' ένας αντίπαλος, τόν περιεργαζόταν χωρίς να έπιθεται. Ούτε σταγόνα ιδρώτος δεν γυαλίζε στο τσαχπινό κορμί του. Θά νόμιζε κανένας, ότι γιά τόν Φρικέτο δεν είχε άρχισι ακόμη ή πυγμαχία!
—Μήπως σάς έσπασα τό τζάμι τού ρολογιού σας;... είπε σαρκαστικά στο ληστή. Θά ήμουν άπαρηγόρητος τότε, μίστερ Σάμ!

—"Ας αφήσουμε μιά στιγμή την πυγμαχία τών, ή όποια θρίσκεται στο τέλος της άλλωστε κι' ως δούμε από πού κοντά τόν άπεριγράπτο ήρωά μας Φρικέτο.
"Η αλλοκοτή αυτή πυγμαχική συνάντησι του συνέβαινε στην Αυστραλία και κοντά στη λίμνη Τυρέλλ. Είχε ξεπέσει εκεί ό Φρικέτος, άφοι πρώτα περιγλήθηκε τυχοδιωκτικά τη Γενική Θάλασσα, τη Νέα Γουίνέα, τά νησιά της "Ινδο-Μαλασίας και τη Μόρνεο. Είχε πραγματοποιήσει, κατά την άλητική περιπλάνησι του στην άλλη άκρη τού κόσμου, τά πιο άπίστευτα κατορθώματα ταχυδακτυλουργίας κι' άθλητικών έπιδείξεων, γιά να θγάλη τό ψωμί του.
Γύρευε την τύχη του, τό έρημο στον κόσμο χαμίνι. "Απ' τά πεζοδρόμια τού Παρισιού είχε ξεκινήσει. Και κατέληξε τώρα να ξεπερνά—σωστό άνθρωπινο ναούγιο, δαρμένο απ' όλα τά κύματα και σπρωγμένο απ' όλους τούς άνέμους της γής και της μοίρας—καταμεσής στην έπαρχία Βικτώρια... κοντά στη λίμνη Τυρέλλ... και σέ έδαφος απ' τά πιο εύφορα της Αυστραλίας!...
Τό σπαγγό χαμίνι, παρ' όλη την άταραξία του και παρ' όλο πού παραλόγητο με γελαστό μάτι τά θεβαιά λαγανάσματα τού ληστού, έννοιωθε σπαραγμένη μέσα του την ψυχή του. Τό μάτσο είχε άποκοινηλιάσει τά κορμιά, τά όποια σκέπαζαν τό λιγνό κορμί του. Λουρίδες τώρα κρεμόντουσαν στά μέλη του, άνίκασε θέβαια να τά προσφύλλουν απ' την ύγρη παγωνιά της νύχτας κι' απ' τό καυστικό λιόπυρι της ήμέρας. Τά σαν «σκαντζογούρου» όρθια κι' άγνένισαν—από μήνες ξαθά μαλλιά του, μάλλια και μέ βία εύρισκαν καταφύγιο κάτω από μιά καταλιγδωμένη και χιλιότρυπημένη «ρεμπουλίνα».

Τό πρόσώπό του, άπλυτο, κοκκαλιάρικο σγεδόν, άφανισμένο από κάθε λογής σκληρές στερησεις, λαμποκοπούσε ωςόσο από έξυμια αδάμαστη, από φλογερή τσαχπινιά. "Ήταν ασωτός διαδολλός, σωστή Παριζιάνικη «μάγκας», σωστό κι' αυθεντικό χαμίνι τών πεζοδρομίων της γαλλικής πρωτεύουσας.

Ρυγμίες τώρα στην άφλόξενη τσιμεντή της Αυστραλίας, κυριολεκτικώς στην άλλη άκρη τού κόσμου.
—"Ενα... Δυό... Τρία!... μούγκρισε ό Σάμ.
Τό μπράτσο του κατόπιν όρμησε κατευθείαν μπροστά, τεντώνοντας άπότομα σαν έλατήριο άπεριγραπτης δυνάμεως και χτύπησε... τόν αέρα! Γιατί ό Φρικέτος είχε γείρει πρός τά πίσω μέ άβαστη σθελτάδα, τό δε κεφάλι του—άντις να γίνη συντρίμια απ' τη φοβερή γροθιά τού Σάμ—κόντευε σχεδόν ν' άγγίξη τό γόμα, άθικτο κι' άκέραιο.
Δέν πρόλαβε ό Σάμ να ξανάθρη την ίσορροπία του. "Ο Φρικέτος είχε μεταμορφωθεί. Είχε μεταβληθή σέ σβούρα, σέ σκούρο, σ' εύκίνητη σκίνα, σέ σθέλον ψύλλο. Πηδούσε απ' έδω, πετούσε από κει, σκαρφάλωνε, χτυπούσε, γρονθοκοπούσε, άστει-εύονταν. "Ο Σάμ τά είχαν χαμένα. "Ήταν ζαλισμένος, τυφλωμένος απ' τις άσπρασιές κινήσεις και τις κεραυνόδρες γροθιές τού άκινήτου αντίπαλου του.
"Αναταχό παρών» γιά να χτυπήση ό Φρικέτος, μά και... «πανταχού άπών», όταν έπρόκειτο να τόν συναντήσουν ή τρομερές γροθιές τού Σάμ, παρουσίαζε ένα φαινόμενο άπεριγράπτου ένδιαφέροντος!
—Όχι, δαίμονα! μούγκρισε τέλος ό Σάμ έξαντλημένος. Πιο σθέλον χιμαντή από σένα, δεν ξαναείδα ως τώρα!...
Καταβρομμένος ό ληστής, λαγανάς τώρα και σκουσιζόταν. "Ο Φρικέτος, σαν τ' ένας αντίπαλος, τόν περιεργαζόταν χωρίς να έπιθεται. Ούτε σταγόνα ιδρώτος δεν γυαλίζε στο τσαχπινό κορμί του. Θά νόμιζε κανένας, ότι γιά τόν Φρικέτο δεν είχε άρχισι ακόμη ή πυγμαχία!
—Μήπως σάς έσπασα τό τζάμι τού ρολογιού σας;... είπε σαρκαστικά στο ληστή. Θά ήμουν άπαρηγόρητος τότε, μίστερ Σάμ!

—"Ας αφήσουμε μιά στιγμή την πυγμαχία τών, ή όποια θρίσκεται στο τέλος της άλλωστε κι' ως δούμε από πού κοντά τόν άπεριγράπτο ήρωά μας Φρικέτο.
"Η αλλοκοτή αυτή πυγμαχική συνάντησι του συνέβαινε στην Αυστραλία και κοντά στη λίμνη Τυρέλλ. Είχε ξεπέσει εκεί ό Φρικέτος, άφοι πρώτα περιγλήθηκε τυχοδιωκτικά τη Γενική Θάλασσα, τη Νέα Γουίνέα, τά νησιά της "Ινδο-Μαλασίας και τη Μόρνεο. Είχε πραγματοποιήσει, κατά την άλητική περιπλάνησι του στην άλλη άκρη τού κόσμου, τά πιο άπίστευτα κατορθώματα ταχυδακτυλουργίας κι' άθλητικών έπιδείξεων, γιά να θγάλη τό ψωμί του.
Γύρευε την τύχη του, τό έρημο στον κόσμο χαμίνι. "Απ' τά πεζοδρόμια τού Παρισιού είχε ξεκινήσει. Και κατέληξε τώρα να ξεπερνά—σωστό άνθρωπινο ναούγιο, δαρμένο απ' όλα τά κύματα και σπρωγμένο απ' όλους τούς άνέμους της γής και της μοίρας—καταμεσής στην έπαρχία Βικτώρια... κοντά στη λίμνη Τυρέλλ... και σέ έδαφος απ' τά πιο εύφορα της Αυστραλίας!...
Τό σπαγγό χαμίνι, παρ' όλη την άταραξία του και παρ' όλο πού παραλόγητο με γελαστό μάτι τά θεβαιά λαγανάσματα τού ληστού, έννοιωθε σπαραγμένη μέσα του την ψυχή του. Τό μάτσο είχε άποκοινηλιάσει τά κορμιά, τά όποια σκέπαζαν τό λιγνό κορμί του. Λουρίδες τώρα κρεμόντουσαν στά μέλη του, άνίκασε θέβαια να τά προσφύλλουν απ' την ύγρη παγωνιά της νύχτας κι' απ' τό καυστικό λιόπυρι της ήμέρας. Τά σαν «σκαντζογούρου» όρθια κι' άγνένισαν—από μήνες ξαθά μαλλιά του, μάλλια και μέ βία εύρισκαν καταφύγιο κάτω από μιά καταλιγδωμένη και χιλιότρυπημένη «ρεμπουλίνα».



"Ήσαν τρεις Εύρωπαίοι κι' ένας Μαύρος

σου», άναζητούσε άκαταπάνητα να θρη την τύχη του. Περιπατούσε με τά πόδια επί έβδομάδες, σπριγιμένος σ' ένα χοντρό μπαστούνι, άντις γιά κάθε άλλο όπλο. Σαραβαλιασμένα παπούτσια προσφύλαγαν τάχα τά πόδια του, τά ρούχα του άνέμιζαν σέ λουρίδες επάνω στο κορμί του κι' ή πείνα—όχι, ή πείνα αυτή!—θρόνιαζε διαρκώς στο πονεμένο στομάχι του...
Βάδιζε όμως ακούραστα, δυναμωμένος από μιά υπεράνθρωπη ένεργητικότητα. "Επρεπε μέσα σέ δυό ήμέρες να φθάση κάπου, σ' ένα σημείο μυστηριώδες της Αυστραλίας, όπου έλπίζε—έπι-τέλους—να θρη και την καλή του μοίρα...
Μά τόν σταμάτησε—όπως είδαμε—ό Αυστραλός ληστής. Τόν νόμιζε γιά κανένα μεταλλωρύχο, ό όποιος έφευγε απ' τά μεταλλεία γιά την πόλι, άφοι θρήκε πρώτα «τ ό κ α λ α θ ι μ ε τ ά π ο ρ τ ο κ α λ ι α». Δηλαδή, άφοι άνακάλυψε κρυφά καμιά φλέβα άτόφιου χρυσαφιού και πήγαινε να την δηλώση ως ιδιοκτητής πειά!...

"Όσο γιά τά άθλια ράκη, τά όποια σκέπαζαν τό πολυθασανισμένο κορμί τού Φρικέτου, αυτά δεν έκαναν τόν Σάμ Σμιθ να διαστράφ καθόλου. Συχνά, πλούσιοι όδοιπόροι ντυνόντουσαν έτσι, γιά να μην κινούν τις ύποψίες τών πολυαριθμών «μπουσραίντζερς» τού έπικινδύνου Αυστραλιανού υπαίθρου.
Γιά πράτη φορά—όπως, στή ζωή του, την έπαθε τόσο άσχημα ό Σάμ Σμιθ, ή όποιος τόση εξαριστή άγάπη έδειχνε γιά τά πορτοφόλια τών συνανθρώπων του: "Ως ληστής, άπογοητευτική. Γιατί ό Φρικέτος κανένα «καλάθι με πορτοκάλια» δεν είχε θρη, δυστυχώς και γιά τούς δυό τους. Ούτε και καμιά σακκούλα—γεμάτη απ' πολύτιμη χρυσόσκυνι—κρυβότανε απ' τά κουρέλια του. Μά κι' ως έρασιτέχνης πυγμαχός ή μίστερ Σάμ, πάλι άπογοητεύτηκε σκληρά. Γιατί κατέληξε να «δοξή τόν δάσκαλό του», στο λιγνοκοκκαλιάρικο—μά τόσο άεικίνητο και σθέλτο—χαμίνι. "Η πυγμαχικές ικανότητές του, ή όποιες τού είχαν χαρίσει μιά τρομερή αίμοσταγή φήμη σ' όλόκληρη την έπαρχία της Βικτωρίας, έσθηναν τώρα μπρός στή «μαϊμούδιστική» εύκίνησία τού Φρικέτου.

"Ωστόσο, άν και καταχτυπημένος και καταματωμένος και σφυροκοπημένος ό μίστερ Σάμ...άν και παραμορφωμένος παντού από γαλαζόμαυρες κηλίδες—σημάδια αδιαφιλονέκτη της γροθιάς τού χαμινιού—άν και ευλοδαρμένος άγρια... ωςόσο χαμογελούσε από εύτυχία...κι' από άθλητική ίκανοποίησι!
Πότε του δεν είχε θρη, τόσο ικανόν αντίπαλο!... Πότε του δεν είχε παρασταθή σέ τόσο άριστοτεχνικό μάτσο! Συχνά, κατενθουσιασμένος από καμιά άριστογυμναστική γροθιά τού Φρικέτου...έχουσε ν' άμυνθή ή να έπιτεθή...και... χειροκροτούσε με άχτινόβολο χαμόγελο στο τεράστιο πρόσώπό του!...
"Αδιάφορος γιά τόν έξυμνισμό της έπιδειξιότητάς του ό μίστερ Σάμ, αδιάφορος άκόμη και στον άφανισμό τού κορμιού του—απ' τις άσπράδες κι' άσπράσιες έπιθέσεις τού αντίπαλου του—ζητούραζε... θλαστήμοις από άγρια γαρά... έπαινούσε με ένθουσιαστικά έπιθετά τόν Φρικέτο... κι' έδειξε, τελοσπάντων, διαγωγή άντάξια τού πιο εύσυνειδήτου, τού πιο ειλκρινούς και τού πιο ίπποτικού σιλάδου τού κόσμου!
Πότε-πότε, πρώτους κιάλας λαχανιασμένους τόν Φρικέτο, —Τί διάβολο ήρθε να κάνης στην Αυστραλία, παληκάρι μου;
—Γιά περίπατο αναβίχης ήρθε! άπαντούσε ό Φρικέτος, σφηνώνοντας τόν σφυγμόνους και μιά γερή γροθιά στο δεξί μάτι.
—"Όχι!... Τσουχτερή να περίφημη ήταν, αυτή ή κεραμίδα! μούγκριζε ένθουσιασμένος ό μίστερ Σάμ. "Όμως, παληκάρι μου, ό τζέντλεμαν ούβρεγεται γιά περίπατο στην Αυστραλία... ή χτήανος πρέπει να... ή διασκεδασιμότητάς!...
Ούτε τό ένα είσαι, μίστερ, ούτε τό άλλο! άπαντούσε ό Φρικέτος, στρέφοντας άπότομα τη ράχι του και κλωτσώντας κα-

του... απ' τις άσπράδες κι' άσπράσιες έπιθέσεις τού αντίπαλου του—ζητούραζε... θλαστήμοις από άγρια γαρά... έπαινούσε με ένθουσιαστικά έπιθετά τόν Φρικέτο... κι' έδειξε, τελοσπάντων, διαγωγή άντάξια τού πιο εύσυνειδήτου, τού πιο ειλκρινούς και τού πιο ίπποτικού σιλάδου τού κόσμου!
Πότε-πότε, πρώτους κιάλας λαχανιασμένους τόν Φρικέτο, —Τί διάβολο ήρθε να κάνης στην Αυστραλία, παληκάρι μου;
—Γιά περίπατο αναβίχης ήρθε! άπαντούσε ό Φρικέτος, σφηνώνοντας τόν σφυγμόνους και μιά γερή γροθιά στο δεξί μάτι.
—"Όχι!... Τσουχτερή να περίφημη ήταν, αυτή ή κεραμίδα! μούγκριζε ένθουσιασμένος ό μίστερ Σάμ. "Όμως, παληκάρι μου, ό τζέντλεμαν ούβρεγεται γιά περίπατο στην Αυστραλία... ή χτήανος πρέπει να... ή διασκεδασιμότητάς!...
Ούτε τό ένα είσαι, μίστερ, ούτε τό άλλο! άπαντούσε ό Φρικέτος, στρέφοντας άπότομα τη ράχι του και κλωτσώντας κα-

τάστηθα—μέ πιονή κλωτσιά—τόν Σάμ Σμίθ.

—Φοβά! Έκανε εκείνος, φτύνοντας αίμα και τρεκλίζοντας. Μπράβο, μαστρο-Φρικέτο!... Δεν έρχεσαι μαζί μου;... Θά σέ κάνω—μέ τα προτερήματα που έχεις—τό πιά ζηλευτό ξεφτέρει στο άσπιδιμο έπαγγέλμά μου!... Ω, είμαι θεός...

Δέν άποτελείωσε. Μιά θροχή από γροθίες έπεσε πάνω του. Άπίστευτη σφοδρότης και ταχύτης χαρακτήριζε αυτή την άμμιμητη «γροθοπατινάδα». Ούτε φαινόταν καν το χέρι του Φρικέτου, καθώς άνέμιζε άστραπακιά και σφυροκοπούσε το κεφάλι του ληστού.

Ζαλισμένος, τυφλωμένος απ' το αίμα κι απ' τον πόνο, τρέκλιζε ο μίστερ Σάμ Σμίθ... και κυλίστηκε μισοσαναίσθητος χάμα...

—Μπράβοοοο!... Ουρράάά!... άκούστηκαν τότε εκεί κοντά δυνατές κραυγές.

Κι' άνάμεσα απ' την όμιχλη των ματιών του ο έξαντλημένος, ο άφανισμένος έπίσης, φτωχός Φρικέτος, ξεχώρισε μπροστά του τέσσερες καθάλλαρδες!

—Ήσαν τρεις Εύρωπαίοι κι' ένας Μαύρος.

Ο Μαύρος ντυμένος με μακρύ μανδύα από κόκκινη φανέλλα, καθάλλικευε δίχως σέλλα ένα τεράστιο κι' ύπεροχο καθαράιμο έλλογο. Οι τρεις Εύρωπαίοι, φορούσαν άσπρες κάσκες στο κεφάλι, μπλε σακκάκια με άσημένια κουμπιά και στόν ώμο τους κρεμόταν από μια θαυμασία καραμπίνα συστήματος «Μαρτίνι-Χένρυ». Πιστόλι στρατιωτικό στη ζώνη τους και κοντό σπαθί—έλαφρά κυρτό σαν γιγασαγάνι—στό πλευρό τους, συμπλήρωναν τόν όπλισμό τους. Τα έλλογα τους ήσαν έπίσης ύπεροχα σαν του Μαύρου συνοδού τους.

Από άρκετη ώρα παράστεκαν στο άπαράμιλλο εκείνο μάτς και το θαύμαζαν δλόψυχα σαν έμπειροι έρασιτέχνες. Ούτε τους είχαν καν προσέξει οι δυο άντιπαλοί, ξαναμμένοι καθώς ήσαν απ' τόν τραχύ άγώνα τους...

Κι' όταν ο άπροσδόκητος έπίλογος της πυγμαχίας ξετυλίχτηκε τόσο γοργά, μπρός στα έκθαμβά μάτια των τεσσάρων εκείνων θεατών, κραυγές άπεριγράπτου έθουσασιμού θγήκαν απ' τα φαρδιά των στήθι:

—Μπράβοοοο!... Ουράάά!... Εδγε, μικρούλη, εδγεεεε!...

Έντωμεταξύ, ο Φρικέτος ένοιωθε λιγοθυμιά κι' αυτός... Η κόρσας του δόπερανθρώπου άγώνος του, ένιαχυμένη απ' την πείνα και τις στερήσεις, άφάνιζαν το κορμ' του... Τα μάτια του έσθηναν... Τα γόνάτα του λυγίζαν... Κι' ο μίστερ Σάμ Σμίθ, ξαπλωμένος άκόμη στο χόμα, θογούσε σαν θάδι στο σφαγείο, μισοαναίσθητος και σαν ξένος προς το περιβάλλον...

Ένας απ' τους άγνωστους εκείνους, τράβηξε τότε απ' την τσέπη του ένα στενόμακρο παγοϋρι, γεμάτο από δυναμωτικό ρούμι... Ο Φρικέτος κύτταξε μ' εύγνώμοσύνη τόν ευεργέτη του... Ίποτικά όμως, και πριν πιη αυτός—παρ' όλη την έξάντληση που ένιωθε—έσκυψε στόν ξαπλωμένο άντίπαλό του... Πλησίασε στο στόμιο τοι παγουριού στο καταματωμένο στόμα του ληστού κι' έχυσε μέσα μία γερή γουλιά απ' το ποτό.

Ένα μουγκρητό άνακουφίσας θγήκε απ' τα στήθη του Αύστραλου. Τινάχτηκε, άνοιξε τα μάτια του, φταρνίστηκε θορυβωδέστατα κι' ύστερα άνακάθησε με κόπο.

Αντικρύζοντας τόν Φρικέτο, ξανάπιε μία άλλη γουλιά και τόν ευχαρίστησε δλόψυχα...

Μά μόλις έστρεψε τη ματιά του και ξεχώρισε τούς τέσσερες καθάλλαρδες, μουγκρητό άπίστευτης λύσας θγήκε απ' το στόμα του:

—Κατάρα!... Οι πόλισμαν!...

Ήσαν πόλισμαν της Αύστραλιανής άστυνομίας, πραγματικά. Ο ένας από αυτούς, προχώρησε λιγάκι τότε και με σαρκαστική έπόκληση έλεπε στο ληστή:

—Κατενθουσιασμένος απ' τη συνάντησή μας, μίστερ!... Πέντε ήμέρες τώρα, σάς άναζητούσαμε παντού... Τετρακόσια χιλιόμετρα θάχουμε κάνει ως τη στιγμή αυτή, για το χατήρι του έντιμου ύποκειμένου σας... Κόντεψαν να ξεπεταλωθούν τα έλλογά μας... Ωστόσο, χαλάλι πειά οι κόποι μας: Σάς ξετρυπώσαμε, επιτέλους!...

Μέ ξετρυπώσατε!... μούγκρισε θλοσυρός ο Σάμ. Με ξετρυπώσατε!... Ο διάβολος νάπαιρνε κι' έμένα κι' εσάς, άν με ξετρυπώνετε δίχως τη βοήθεια του δίποδου λαγωνικού σας!... Σ' αυτό το δίποδο σκούρο λαγωνικό, που έξέρι και καθάλλικευέι κιόλας, να χρωσάτε πού με τσακώσατε!...

Ο Μαύρος—γιατί αυτός ήταν το έδιποδο λαγωνικό που έξέρι να καθάλλικευε!—γέλασε με ίκανοποίηση κι' έδειξε δυο σειρές δλολέκων δοντιών.



—Βρίστε, θλαστημείστε, φίλτατέ μου! ξανάπιε ο 'διος πόλισμαν πάλι. Θά ξεθυμάνετε, θ' άνακουφιστήτε κι' έτσι θ' άνεβήτε στήν κρεμάλα με περισσότερη ψυχραιμία απ' την τωρινή σας!

—Θά με κρεμάσετε;... Έμένα; ρώτησε με τόν ίδιο σαρκασμό κι' ο Σάμ Σμίθ, τώρα.

—Φυσικά... Τα τελευταία κατορθώματά σας συγκίνησαν έπ' τέλους την κυβέρνηση!

—Μεγάλη μου τιμή! διέκοψε ο Σάμ.

—Χμ... Αμφίβολη τιμή!... Τελοςπάντων, τα τελευταία κατορθώματά σας ξεπερνούν κάθε όριο ανθρώπινης ύπομνης... Δολοφονήσατε δυο ντραϊμέν (άγαγιάτες) και δυο μεταλλωρύχους, μέσα σε μία έβδομάδα!... Αφίνω τούς προηγούμενους λογαριασμούς σας!...

—Έχ!... Έχ!... Κάνει κανένας ό,τι μπορεί, για να ζήσει ο αυτόν τόν ψευτόκοσμο! σάρκασε ο Σάμ. Όσο για το σκοπό της κρεμάλας μου, φαντάζομαι πως δέν άλειφτηκε άκόμη με σποδυή!

Ο πόλισμαν χαμογέλασε. Ρ' χνώντας όμως τη ματιά του στόν Φρικέτο, γύρισε πάλι στο ληστή και του έλεπε:

—Ξέρεις κάτι;... Όλοι νομίζαμε ως τώρα, ότι «δούλευε» μοναχός σου!... Βλέπω όμως με κατάπληξη, ότι έχεις και συμμοριτή!

—Τι έκανε λέει; ξεφώνισε με άγανάκτηση ο Φρικέτος. Έγώ, Έγώ συμμορίτης;... Έγώ συνέταιρος ενός ληστή;

—Μπρά, Γάλλος είστε του λόγου σας; ρώτησε έκπληκτος ο πόλισμαν.

—Μάλιστα, κύριε!... Γάλλος!... Και θγάζω το ψωμί μου—ταν το θγάζω—μέ τίμια μέσα, πάντοτε!

—Αυτό θά το ξεακριθώσουν οι δικασταί!...

—Οι δικασταί;... Έλεπε με πόνο ο Φρικέτος. Παραλογίζεστε, κύριε;... Τι δουλειά έχω εγώ με τούς δικαστάς;... Και με ποιά δικαίωμα θά με δηγγήσετε μπροστά τους;

Ο πόλισμαν δέν δυσαρεστήθηκε, δέν έδειξε τουλάχιστον δυσαρέσκεια, απ' τις τραχείες κάπως φράσεις του Φρικέτου. Ψυχραιμία, εύγενικά σκεδόν, του έλεπε:

—Νεαρέ μου, έχεις το παρουσιαστικό αλήτου... Σε θρίσκει συντροφιά μ' έναν έπικίνδυνο κακοποιό, κατηγορούμενο για πληθώρα φόνων και ληστειών... Χαριεντιζόσουν μαζί του σε φιλικό μάτς πυγμαχίας, στήν όποια όμολογούμενός δέν έχεις τόν δμοίο σου!... Χρειάζεσαι άραγε περισσότερα άκόμη, για να σε πιάσουμε απ' το αήλι και να σε στείλουμε στόν άνακριτή να ξεγνηθής μαζί του;

—Πώς;... Ξαναξεφώνισε έκθαμβος ο Φρικέτος. Χαριεντισμούς και φιλικό μάτς δνομάζετε εσείς, το προηγούμενο χαροπάλεμά μου;... Ένας Θεός το έβρει μονάχα, πως τάβγαλα πέρα μαζί του!... Περιέργως είνε, με την πίστη μου, ό τρόπος με τόν όποιο καταλαβαίνετε τα πράγματα!...

—Μπά ό Γκόντ (μά το Θεό)!... Είσα άπαράμιλλος, μικρέ μου, στήν έμνη, πως ψαρεύοντάς σε κι' έμένα, ψαρέψαμε όντο ψάρι... Θά γίνης ό ήρας της ήμέρας... Η έφημερίδες θά βουήσουν για σένα... Ο «Άργος», οι «Έβδομαδιαίοι Τάιμς», ο «Αύστραλιανός», θά άρπαχτούν άναμεταξύ τους, ποιά να πρωτοδημοσιεύσει το πορτραίτο σου και τη βιογραφία σου!...

Έντωμεταξύ, ο ληστής είχε σηκωθεί όρθος με άπερίγραπτη δυσκολία. Μόλις στεκόταν στα πόδια του. Με άνεπαίσθητες κινήσεις κοντοζύγωνε στήν πλαγινη λόχη, την κεντημένη δά κι' εκεί με μιμίζες άνθισμένες. Και σφύριζε Ιδιότροπα, γλυκά, συνηματικά.

—Τι σφυρίγματα και τί καμώματα είν' αυτά, μίστερ Σάμ; τόν ρώτησε ο καλόκερος πόλισμαν.

—Μήν άνησυχείτε, σέρ! Έλεπε σαρκαστικά ο ληστής. Φαντάζομαι άπλουστατα το έλόγό μου!... Τι διάβολο!... Ένας τζέντλεμαν σαν κι' έμένα δέν μπορεί—ύποθέτω—να πάη στή φυλακή πο...

—Ο Θεός να φυλάξη, ξεχωτάτε! ύποκλήθηκε ο πόλισμαν. Σάς πρέπει κάθε τιμητική πομπή και συνοδεία... Με τη συμφωνία όμως, να θρίσκεστε άνάμεσά μας, να κρατούμε έμείς το χαλίναρι του άλόγου σας, και να έπιβλέπουμε το κάθε κίνημά σας με το πιστόλι στα χέρια!... Συμφωνείτε, σέρ;

—Είστε πολύ ύποχρεωτικός! μωρμούρισε ο Σάμ. (Ακολουθεί)

—Είστε πολύ ύποχρεωτικός! μωρμούρισε ο Σάμ. (Ακολουθεί)

—Είστε πολύ ύποχρεωτικός! μωρμούρισε ο Σάμ. (Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

(Ένα πολύ ενδιαφέρον άρθρο της JEANNE ROUDOT)



ΚΑΡΙΟΚΑ, Ο

ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΝΟΡΙΖΕΤΕ

την «Καριόκα»;

Είνε ο χορός που έ-

κίνησε τις καρδιές,

τις σαμάτιες, τις

σάματιες των χο-

ρευτών, με τις έ-

κρηγνίδες, τις

κρηγνίδες του. Είν' ο

χορός του 1935,

που εντάζει τόν

έρωτα της εποχής

μας, τη νεοκώ-

νική μας, τα πάν-

τα και τα τίποτα:

Είν' ο χορός, πα-

ραφροσύνη! Γεν-

νήθηκε στήν Κού-

βα, τελειοποιήθη-

κε σ' άμερικανι-

κι ασπίνισα, ά-

νέθηκε στήν δό-

νη των κινηματο-

γράφων κι' από έ-

κεί κατέκτησε την Εύρώπη και την

Αμερική. Μ' αυτόν εκδηλώνουν ση-

μια ή άμφορες Άμερικανίδες όλο τόν ένθουσιασμό και τη χαρά τους,

όσο το κέρσι τους, μετά από το τρίτο κόκταλ. Δέν ύπάρχει πια λόγος

να ξεφύγουν ή χορευτά, να δένωνται και να χορεύουν πια λόγος

να χορεύουν, για να χορεύουν άνα ένθουσιασμό χορό. «Οι» αυτά μπορούν να

να έραμύσουν, χωρίς να...παρεξηγηθούν, στήν «Καριόκα», και να με-

θίσουν από έρωτα στα νυχτερινά κέντρα του Μπρονξοναί. Κατάλα-

βαίνετε λοιπόν, πόσο λατρεύουν ή χορευτά τούς δυο «άστερες», που

τους χάρισαν αυτή την ευχαρίστηση, να κρύβονται...πώς απ' το δάχν-

ιά τους! Όλη τη μέρα μιλάνε γ' αυτούς, παρακολουθούν μ' ενδιαφέρον

κάθε πληροφορία και διαβάζουν με περιέργεια τις διάφορες περιπέτειες,

και τούς δημοσιογραφούν ή φίλοι τους κι' ή θαυμαστές τους. Άλλά ποιά

είναι αυτά ή διατυχημένα άνθρώποι, που κοιτάζουν σήμερα να τρελλα-

θούν από τις έρωτικές έξομολογήσεις και τις εκδηλώσεις τοι θαυμα-

σμού; Δύο καλοί χορευτά. Δύο «άστερες»: Ο Φρέντ Άσταρ κι' ή

χαριτωμένη Τζίνγκερ Ρόγκερς. Δύο άνθρωποι - νεογύπαστα! Μέχρι

σήμερα ή φίλοι τοι κινηματογράφου ήξεραν πολύ λίγα πράγματα γ'

αυτούς. Άρκεσε όμως να λανσάρουν ένα χορό, για να γίνουν διάσημοι

και να κινήσουν την περιέργεια όλων των Άμερικανιδών, ή όποιες τό-

ρα καπνίσουν να έβρουν περισσότερες λεπτομέρειες...απ' αυτές για

την ίδιότητά τους. Οι δυο διάσημοι «άστερες» μένουν σε μία άμφο-

ρη φίλη της Σάντα Μόνικα. Για να τούς επισκεφθή κανείς, χρειάζε-

ται πρώτα να τοι όρίσουν εκείνοι την ήμερα και την ώρα που μπορεί

να τούς άποσπεί. Άναγκάστηκα λοιπόν να συμμορφωθώ κι' εγώ με

αυτή την ίδιοτητα τους. Τηλεφώνησα στήν έπαυλή τους, έλτα τ' όνο-

μά μου και το σκοπό της επίσκεψής μου και τέλος έδωσα τη διεύθυνσή

μου. Άπ' την άλλη μεριά το σύμμαχος άκούστηκε τότε μία βαρεία κι'

έκρηξη φωνής, που με πληροφορούσε ότι: «Ο μίστερ Άσταρ κι' ή

Ρόγκερς θά με ειδοποιήσουν πότε μπορούσα να τούς άποσπείω».

Από εκείνη τη μέρα πέρασε μία έβδομάδα, χωρίς να λάβω καμιά

πληροφορία. Άρχισα λοιπόν να νευρίζω κι' έτοιμαζόμουν να γράψω ένα

απορητικό άρθρο εναντίον τους, όταν τέλος, την όγδοή μέρα, άκου-

σα μία χτυπή να τής έβγαίνον. Ήταν από τη φίλη του Άσταρ.

Από τη φορά όμως άκουσα μία γυναίκα φωνή. Ήμουν όστόσο υπε-

ρυσταμένη και για να τούς δώσω ένα καλό μάθημα, της έλεα:

—Επιστρέψτε τούς κυρίους σας δι' δυστυχώς το άθρο μόνι γράφτη-

κε από, ώστε δέν μόνι χροιάζεται ή συνέταξή τους.

—Τι θέλετε να πείτε; με ρώτησε περιέργη ή φωνή.

—Θέλω να πώ, της απάντησα, ότι καλώς θά κάνης ν' άφήσης τις

Μερικές φιγούρες της «Καριόκας». — Ο Φρέντ Άσταρ και η Τζίνγκερ Ρόγκερς, οι όποιοι λάνσαραν τόν νέο αυτό χορό.



φίλους και να ειδοποιήσης την κυρία σου.

—Μά έγώ είμαι ή ίδια, ή Τζίνγκερ Ρόγκερς. Έλάτε, μην είσαστε θυμωμένοι. Σχίστε αυτό το καταραμένο άρθρο σας και μην άργήσετε να έρθετε να μάς δείτε. Θά σάς έξηγήσουμε τά μαρτύριά μας και θά καταλάβετε ότι έχουμε δίκιο...

Πήγα πράγματι την ίδια μέρα, με το σκοπό να τούς φερθώ με μεγάλη ψυχρότητα και να μη γράψω ριτ' ένα κολασμένο λόγο γ' αυτούς. Πέρασα έναν θαυμάσιο κήπο με φοινικό-δένδρα, διάσχισα βασικά το χόλι κ', έλτα στόν πρώτο ύπηρετή που βρέθηκε μπροστά μου, να μ' άναγγείλ η στόν μίστερ Άσταρ. Έπειτα κάθησα άδιάφορη στο σάλο, με τη σκέψη ότι θά έβλεπα σε λίγο να παρουσιάζεται μπροστά μου ο Φρέντ Άσταρ, καλοσφιγμένος στο φράκο του, κι' ή Ρόγκερς, ντυμένη με μία βαρύτιμη τουαλέτα. Έπειτα όμως από λίγα λεπτά είδα να μπαίνει στο σάλο, μία λεπτή γυναίκα με μαγιό κι' ένας άνδρας τυλιγμένος σ' ένα χοντρό μπουνοβίτσι.

—Μας συγχωρείτε, πού σάς δεχόμαστε έτσι, μόνι είταν. Ξέρουμε ότι δέν θά μας παρεξηγή-σετε. Σας θεωρούμε σαν άνθρωπο τού σπιτιού. Δέν μπορούμε να φαντασθούμε πόσο στενοχωρη-θήκαμε που ο άνόητος γραμματέας μας σάς έ-

κανε να περιμένετε τόσον καιρό. Μά είνε τόσο καλώς ή όποιες θέλουν να τούς διδάξουν τούς έκκεντρικούς χορούς μας. Πλη-ρώνουν δέ τεράστια ποσά. Έτσι άρχίσαμε να σκεφτόμαστε σοβαρά για την ίδρυση μιάς σχολής χορού. Έλπίζω ότι αυτή ή σκέψη μας θά πραγματοποιηθή πολύ γρήγορα. Θά χορεύση όμως η κυρία έμει ένα δικό κτίριο, μ' ευρύχωρες αίθουσες, που να έχουν κατάλληλο διάκοσμο για κάθε χορό και την κατάλληλη άρχιστρα. Θά είνε ένας σωστός κα-ράδεισος.

Μπορούν όλοι οι άνθρωποι να χορεύουν αυτούς τούς χορούς σας, χωρίς να γελιοσθούν; ρώτησα.

—Οχι, βέβαια. Ένας ήλικιωμένος κύριος ή μία ήλικιωμένη κυρία, δέν μπορεί να χορεύη την «Καριόκα», γιατί φυσικά δέν θά έχη την εύκαμψη και την ευρηστικότητα που χρειάζεται, μόνι άπάντησε ο Άσταρ. Οι νέοι όμως και τα κορίτσια που είνε γυναικίσιμα κι' έχουν άμφορα σώματα, μπορούν θαυμάσια να τόν χορεύουν, χωρίς να προκαλέσουν τα γέλια. Είν' ο χορός τού έρωτος. Έκρηγνίζει όλα τα συναισθήματά του κι' όλο το πάθος του. Η «Καριόκα» μόνι, ή χαριτωμένη Τζίνγκερ Ρόγκερς, είνε ή ιδέαιος άπλος της γάτας που χορεύεται γ' αυτόν τόν χορό.

Πώς γνωρίζετε την μίς Ρόγκερς;

Στο εστάντιον. Το πρώτο σόμα της μόνι έκανε μεγάλη εντύ-πωση και κατάλαβα ότι αν καθόρθωνα να την πείσω να χορεύη μαζί μου θ' άποτελούσαμε ένα περίφημο ζευγάρι.

Άρχισε τότε, μόνι έλεγε, λαμβάνοντας μέρος στή συζήτηση ή μίς Ρόγκερς, να με πληροφορεί και να μ' ή άφήν να τσακώσω. Τόν εί-σασα μέσα στο σπίτι μου, στο κλουβί μου, άκούη και στήν χορδή τοκάμαρά μου. Αυτό το κληνητό κορίτσι! Ένα μήνα. Τέλος άποσπεία να τού δώσω ένα καλό μάθημα. Και μία μέρα, που τόν είδα πάλι υπο-στά μου, τόν πλησίασα, κάλλιστα το πρόσωπό μου στο δικό του και δέ-νοντάς του ένα χατάκι, τού φώναξα: «Αν με ξανατίσιν άσες, θά σου σπάσω τά μούτια!» Μά την ίδια στιγμή τόν έβλεπα να βγαίνει ένα ξεφανιστό χορό, να μ' άγκαλιάζει και να με παρασύρει σ' έναν παρό-ξαινο χορό. Έπειτα μόνι έλε: «Τζίνγκερ, κάποτε την είδα μόνι! Βοή-κα έσαν κινωφόρος χορό!» Κι' άρχισε να στοιχειοθετεί σαν τρελλός γ' ή

(Η συνέχεια εις την σελίδα 366)

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΤΣΑΝΤΑ ΜΕ ΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ



μίσσης Τρίντωρ ήταν η χήρα ενός πλουσιού εμπόρου διαμαντιών. Ήταν γνωστή σ' όλο το Τράνσβαλ, όπου ζούσε οχτώ χρόνια τώρα, χωρίς όστόσο, στο διάστημα αυτό, να δημιουργήσει φιλικές σχέσεις με κανέναν. Άγνωστον γιατί, κανείς δεν την συμπαθούσε, και γι' αυτό, όταν οι συμπατριώτες της πληροφορήθηκαν την αναχώρησή της για την Αγγλία, δεν ένοιωσαν το παρρηλικό αίσθημα λύπης.

Κανείς δεν φανταζόταν πόσο επισφαλής ήταν η υγεία της πλουσίας χήρας, και μονάχα εκείνη ήξερε πως η επιστροφή την είχε καταδικάσει σε πρόωγο θάνατο. Φοβεροί πόνοι την βασάνιζαν νύχτα και μέρα, σε τέτοιο σημείο, που τα νεύρα της είχαν κλονιστεί.

Την παραμονή λοιπόν της αναχωρήσεώς της για την Αγγλία, η μίσση Τρίντωρ συνάντησε τυχαίως στο δρόμο της Τζόαν Σίγαν, μία νεαρή νοσοκόμο, η οποία επρόκειτο κι' αυτή να φύγει την άλλη μέρα για την Αγγλία. Η Τζόαν είχε περιποιηθεί κατά τα τελευταία χρόνια έναν ήλικιωμένο πλούσιο, ο οποίος, πεθαίνοντας, της είχε αφήσει αρκετά χρήματα. Η πλουσία χήρα, όταν έμαθε πως η Τζόαν θα ταξίδευε με το ίδιο ατμόπλοιο, της έκανε μία ανήλικη πρόταση :

— Ακούστε, μίς Σίγαν. Έλειδη κατά σύμπτωση ταξιδεύουμε κι' η δυο μόνες μας, θέλετε να έρθετε μαζί μου ; Φυσικά, εγώ θα πληρώσω όλα τα έξοδα του ταξιδιού σας. Δεν σας χρειάζεται πραγματικά ως νοσοκόμο, μολονότι είμαι σοβαρά άρρωστη, αλλά μπορείτε να μου φανείτε χρήσιμη άλλοιώς. Υπάρχουν διάφορα ζητήματα, τα οποία επιθυμώ να τακτοποιήσω, κι' έχω ανάγκη από βοήθεια ! Δέχεσθε ; Θα με υποχρεώσετε πολύ !..

Η Τζόαν συλλογίστηκε πως θα έκανε μία σημαντική οικονομία γι' αυτήν, αν δεν πλήρωνε τα ναύλα της. Διαφορούσε αν η μίσση Τρίντωρ ήταν ιδιότροπη κι' απαιτητική, γιατί ως νοσοκόμος είχε συνηθίσει στην ύπομονή και στις παραξενιές των άρρωστων. Έτσι, δέχτηκε κι' ευχαρίστησε την πρότασι της



Η Τζόαν συνταξιδεύει με δυο καλόγριες...

πλουσίας χήρας κι' αποφάσισε να την βοηθήσει όσο μπορούσε καλύτερα. Στην αρχή του ταξιδιού, η Τζόαν παραξενεύτηκε γιατί η μίσση Τρίντωρ δεν την χειριζόταν καθόλου, δεν της ανέθετε καμιά δουλειά, και μάλιστα άρνούνταν επιμένως τις περιποιήσεις της νέας. Με κάποια άπορία, η Τζόαν παρατήρησε πως στα φερσίματά της, και στην όμορφη της αλμά, η μίσση Τρίντωρ είχε φέρει το βρος ενός ανθρώπου πιαστικού. Η κινήσεις της, τα λόγια της, έδιναν την εντύπωση πως ήθελε να κάνει κάτι, που δεν επιδεχόταν ούτε την παραμικρή αναβολή, κι' όμως το ανέβαλλε διαρκώς ! Σιγά έλεγε μερικά λόγια, σαν να ήθελε ν' ανοίξει την καρδιά της στη νέα, μα άμεσως σχεδόν μετάνιωσεν και γύριζε την κοιλότητα σε ζητήματα ασήμαντα...

Είχαν περάσει πιά τη Μαδέρα, όταν ένα βράδυ η κατάσταση της μίσσης Τρίντωρ χειροτέρευε ξαφνικά, κι' έτσι αποφάσισε να μιλήσει. Η Τζόαν εκείνη την ημέρα ανέθεσε, μετά το δείπνο, στη γέφυρα, μαζί με άλλους επιβάτες. Εκεί ήρθε σε λίγο και η Τζήση ένας καμαρότος και της είπε πως η μίσση Τρίντωρ επιθυμούσε να την δι' αμέσως. Ανήσυχη η νέα, έσπευσε κοντά της.

ΤΟΥ DARIEL DALY

Η άρρωστη ήταν ξαπλωμένη άνετη, στην κοκέτα της, κι' αυτή άνοιξε τα μάτια της, όταν μπήκε η Τζόαν στην καμπίνα. Το πρόσωπό της ήταν γαυρό και ανέπνεε με δυσκολία. Η νέα κατάλαβε πως η κατάσταση ήταν κρίσιμη και με σιγαλή φωνή είπε :

— Νομίζω πως πρέπει να φωνάξω το γιατρό του πλοίου !..

— Όχι ακόμα !.. Μη φωνάξετε κανέναν !.. Υπόρισε η άρρωστη. Θέλω πρώτα να σας εμπιστευτώ κάτι πολύ σπουδαίο... Έχω να σας αναθέσω μία ιερή εντολή... Θέλω να μου υποσχεθείτε πως θα την εκπέσετε !..

Παραξενεμένη η Τζόαν, υποσχεθηκε πως θα έκανε ό,τι της ζητούσε. — Ακούστε !.. Εξακολούθησε η άρρωστη μ' αδύνατη φωνή. Ζητάω να μου πείτε την Αγγλία... Η μίς Μαίρη Τονόλνι, η μόνη που υπήρξε για μένα μία πραγματική φίλη !.. Ζούσαμε μαζί, συγκατοικούσαμε, στην ίδια κάμαρα, φτωχές κι' η δυο μας, εκείνη την εποχή... Μία μέρα, η φίλη μου άπευσε από την Τράπεζα τις οικονομίες της, για να πάω με καλότερη τοποθέτηση των χρημάτων της. Έκείνες τις μέρες άρχισα να δουλεύω ως πωλήτρια σε μία μικρή εταιρεία, κι' έτσι έμαθα πως η Τζόαν δεν είχε άρκετά χρήματα, για να πληρώσω τα ναύλα μου... Ο πατριός της τρωμένος... Πήρα λοιπόν τα χρήματα της φίλης μου... κι' έφυγα χωρίς φάρμακο, αφήνοντας την χωρίς δεκάρα για την συντήρησή της... Στο Γιοχάνεσμπουργκ γνώρισα κατόπιν τον άνδρα μου... Παντρεύτηκα, έγινα πλούσια, μά... Η φωνή της άρρωστης...

— Παντρεύτηκα, έγινα πλούσια, μά...

— Η φωνή της άρρωστης...

στης μίας άπορίας, και η Τζόαν έσπευσε...

— Δεν θέλω να μάθω κανείς τίποτε !.. Εξακολούθησε. Έδω, σ' αυτή την τσάντα, έχω κρύψει μερικά πολύτιμα διαμάντια... Προσέχοντάς τα, αλήθεια... Ηδεια μόνη μου να της τα δώσω. Γι' αυτό επέστρεψα στην Αγγλία... Μά δεν θα προφτάσω... Θα το κάνετε σεις για μένα... Υποσχεθείτε μου !.. Α ! ευχαριστώ !.. Ακούστε !.. Μία στιγμή τσάντα θα βρείτε τη διεύθυνσή της... Μόνο να μην πείτε τίποτε σε κανέναν !..

Με κόπο η μίσση Τρίντωρ τράβηξε μία μικρή τσάντα κάτω από το προσκέφαλό της και την έδωσε στη νέα.

Η έτοιμηθάνατη έκλεισε πάλι τα μάτια της. Η νοσοκόμα της, που την παρηγορούσε ο πόνος, φάνηκε πιο ήσυχη ! Η Τζόαν έφερε γρήγορα την τσάντα κι' έστειλε άμεσα να καλέσουν τον γιατρό. Αλλά ήταν αργά πιά. Η επιστήμη ήταν ανίσχυρη να κάνει το παραμικρό και τη νύχτα η πολυδυσανσιμένη άρρωστη πέθανε ήρεμα...

Όταν η Τζόαν αποβιβάστηκε στο Σαουθάμπτον, η πρώτη φροντίδα της ήταν να εκπληρώσει το γρηγορότερο την άποσλή της. Από τις σημειώσεις που βρήκε μέσα στην τσάντα, πληροφορήθηκε πως η μίς Μαίρη Τονόλνι κατοικούσε σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο του Πόρτσμουθ. Αποφάσισε λοιπόν να την βρει πρώτα και κατόπιν να πάει στην οικογένειά της. Αλλά όταν έφτασε στο Πόρτσμουθ και πήγε στη διεύθυνση που είχε βρει μέσα στην τσάντα, την πληροφορήσαν πως η μίς Τονόλνι έμενε γατόν στο Σαουθάμπτον — δηλαδή στο μέρος απ' το οποίο είχε κινήσει — στα γραφεία κάποιας εταιρείας.

Αλλά κι' εκεί νέα απογοήτευση την περίμενε. Ένας υπάλληλος της εταιρείας την πληροφορήσε πως η μίς Μαίρη Τονόλνι είχε υπηρετήσει πράγματι ως δακτυλογράφος στα γραφεία τους, πριν από έξη χρόνια. Και πρόσθεσε, απαντώντας με προσήματα στις ερωτήσεις της Τζόαν :

— Δεν έρω αν βρήκε καμιά καλύτερη θέση ή για ποιο λόγο έφυγε από μας. Αλλά η μίς Τονόλνι ήταν μία ευσυνείδητη κι' εργατική...

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Όπως σας υποσχεθήκαμε, το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και η «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» αρχίζουν την διανομήν εις τους αναγνώστας των σειρών περιφημών αριστουργημάτων της ξένης φιλολογίας. Το πρώτον βιβλίο, το οποίο διανέμεται ήδη στους αναγνώστας των περιοδικών μας, είναι το υπέροχο αίσθημα-τικό αριστούργημα του ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

"ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ"

Όπως σας είχαμε ειδοποιήσει, για ν' αποκτήσετε τα αριστουργήματά μας, πρέπει ν' αποκόπτετε από το «Μπουκέτο» ή την «Οικογένειαν» 4 εκ των δημοσιευμένων εις την 3ην σελίδα του εξωφύλλου δελτίων και να τα φέρετε εις τα Γραφεία μας, καταθέτοντες συνυπόδως και 8 δραχμάς.

Έτσι, μ' ένα ελάχιστον ποσόν, με το εν πεμπτον της τιμής του βιβλίου, θ' αποκτήτε ένα τόνον κομψόν, εκ 300 περίπου σελίδων, θ' αποκτήτε τα «ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», όπως δικαίως ονομάσθησαν τα έργα που σας χαρίζουμε.

Οι εν ταίς επαρχίαις αναγνώσταις μας θα προσκομίζουσιν τα 4 δελτία και τας 8 δραχμάς εις τα υποκαρτορεία των εφημερίδων και θα λαμβάνουν τα βιβλία των.

Κατά τον μήνα Φεβρουάριον θα χαρίσουμε στους αναγνώστας μας με τα δελτία του μηνός αυτού, το υπέροχο αίσθημα-τικό ρωμάντζο

"Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ"

Του ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιού

Διά πρώτην φοράν εκδιδόμενον ΠΛΗΡΕΣ

Θά έπακολουθήσουν :

Η διανομή του αριστουργήματος του ΑΛ. ΔΟΥΜΑ, υιού, «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ», θ' αρχίση από της 20ης Μαρτίου.

"Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ"

Του ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Του ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

κλπ. κλπ. κλπ.

Η εκδορία δηλαδή είναι ΜΟΝΑΔΙΚΗ. Αποκτήτε ΔΩΡΕΑΝ τα αριστουργήματα της παγκοσμίου φιλολογίας, αγοράζοντας απλώς το «Μπουκέτο» και την «Οικογένειαν».

Τα δελτία δημοσιεύονται στην 3ην σελίδα του εξωφύλλου.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Όταν για πρώτη φορά εγκαταστάθηκαν στην Αραβία τα τηλεγραφικά σύρματα, ή άγριες φύλες των Βεδουϊνών τους έκαψαν σιγήνη υποδοχή. Έκτος από τις άλλες καταστροφές που τους προξένησαν, τα απογυμνώσαν και από τις απομονωτικές πορσελάνες, τις οποίες μετατρέποντες σε...φλυτζάνια του καφέ!

Αν κάθε μία από τις 122.000 ατμομηχανές που υπάρχουν σ' όλο τον κόσμο, μπορούσε να κινήσει βάρος 1000 τόνων κάθε λεπτό, ημέρα και νύκτα, τότε όλες μαζί η μηχανές του κόσμου θα χρειάζονταν 93 εκατομμύρια χρόνια για να μετακινήσουν την Γη από τη θέση της μόνον κατά τριάντα πότους.

αλλήλους. Η αναχώρησής της ήταν μία απόλεια για τα γραφεία μας ! —Μήπως ξέρετε πού βρίσκεται τώρα ; ρώτησε η Τζόαν, αποθαλασμένη.

Ο υπάλληλος σημείωσε μερικές λέξεις σ' ένα χαρτί και το έδωσε στη νέα.

—Πάντων, είπε, αν λάβετε τον κόπο να ζητήσετε πληροφορίες σ' αυτή την πόλη της Ιρλανδίας, να την βρείτε ακόμα εκεί... Η Τζόαν τον ευχαρίστησε κι' έφυγε. Σκέφτηκε πως έπρεπε να πάει κι' εκεί την οικογένειά της πρώτα και κατόπιν να ξαναρχίσει τις αναζητήσεις της. Πήγε λοιπόν στο πλησιέστερο Τηλεγραφείο κι' είδατο πως η Τζόαν περιμένει με το πρώτο τραίνο.

Η Τζόαν έφτασε πράγματι δεκαπέντε μέρες με την οικογένειά της, και κατόπιν ξεκίνησε για την πόλη της Ιρλανδίας, στην οποία έλαβε κι' εκεί την μίς Τονόλνι.

Μέσα στο τραίνο η νέα είχε συνεπιδάμενες δυο καλόγριες. Κοιτώντας τις ρώτησε μή τιχον γνώριζαν ή είχαν άκουσει τ' όνομα της μίς Μαίρης Τονόλνι.

—Βέβαια !.. της απάντησε η μεγαλύτερη, μ' ένα παρόξενο χαμόγλο. Αν μάλιστα θέλετε να έρθετε μαζί μας ως το μοναστήρι, θα είμαστε και περισσότερες πληροφορίες !..

Η Τζόαν τις ακολούθησε, χαρούμενη κι' ανυπόμονη. Όταν έφτασαν στο μοναστήρι, η δυο καλόγριες την έμπασαν σ' ένα μικρό γραφείο, κι' εκεί άρχισαν να συζητά μόνι της. Σε λίγο, η μεγαλύτερη από τις δυο καλόγριες επέστρεψε μαζί με την ήγουμένη.

—Λατρίνις, είπε η ήγουμένη, ζητήσατε πληροφορίες για την μίς Μαίρη Τονόλνι. Η νέα αυτή, κατόπιν πολλών περιπετειών, κατέφυγε στο μοναστήρι μας κι' έγινε ένα άγαπητό μέλος της αδελφότητός μας. Μόλις αυτή ! Είχε η αδελφή Βερναδέττι, με την οποία συνταξιδεύατε ! Η ήγουμένη χατέρισε και τις δυο άφιχτες μόνες.

—Ήταν παράξενη η σύμπτωσης να συναντηθούμε στο τραίνο, είπε η αδελφή Βερναδέττι. Μόλις σας είδα, κατάλαβα πως είχατε κάποια δουλειά να εκπληρώσετε...

—Πράγματι !.. είπε η Τζόαν σαστισμένη. Αλλά πως το κατάλαβατε ; —Ανεγνώρισα την τσάντα σας... Η τσάντα αυτή ήταν κάποτε δική μου κι' έγινε η αιτία των περιπετειών μου...

—Ναι, η τσάντα αυτή σας ανήκει !.. είπε η Τζόαν. Μου την έμπαινε η μίσση Τρίντωρ, η άλλοτε φίλη σας, με την εντολή να σας την αναλώσω. Η επιθυμία της ήταν να εκπληρώσει η ίδια αυτό το μέρος της απέναντί σας και να ζητήσει τη συγγνώμη σας ! Δυστυχώς, ο θάνατος την πρόλαβε !..

Κι' η Τζόαν διηγήθηκε στην καλόγρινα τα τελευταία συμβάντα. Τότε η αδελφή Βερναδέττι πήρε το χέρι της νέας και με χαρούμενο χαμόγλο της είπε :

—Ελάτε μαζί μου, δεσποινίς. Θέλω να σας δείξω κάτι...

Κι' ενώ προχωρούσαν έξω στον χώρο του μοναστηριού, η καλόγρινα έδειξε στη Τζόαν ένα μισοτελειωμένο κτίριο, σε μία άκρη του περιβάλλοντος.

—Βλέπετε αυτό το κτίριο ; Είπε. Προορίζεται για τα δωρανά άρρωστων κορίτσια. Δυστυχώς, η αδελφότης μας δεν έχει άρκετά χρήματα για να το αποτελειώσει. Τα διαμάντια, τα οποία φέρατε μαζί σας, θα τα πουλήσω, και τα χρήματα που θα πάρω θα είνε άρκετά, να τελειώσω το κτίριο ! "Ω ! ασφαλώς η δυστυχισμένη φίλη μου θάταν εύτυχης, αν ήξερε πως ενώ κάποτε αόρισε μία τσάντα και την άφησε στη φτώχεια, τώρα, με την επανόρθωσή της, πρώτα της, θα συγχωρεθί γι' α τό κριμα της, γιατί με τα χρήματα αυτά θα βοηθήσει εκατοντάδες κορίτσια να εργασθούν και να ζήσουν έντιμα...

DARIEL DALY

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΦΡΩΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ο Φρειδερίκος ο Μέγας, βασιλεύς της Πρωσίας, έτυχε κάποτε να βρη στους διαδρόμους των ανακτόρων του μία χειρόγραφη σάτυρα, η οποία τον κατηγόριζε έλλεινιά.

Σκέφθηκε λοιπόν, ότι κάποιος αλλόκοτος του φαίνεται, δυσσαρμόστιμος έναντιόν του, θέλησε να τον πικράνη, ρίχνοντας άνω κάτω και κρυφά αυτή τη σάτυρα στο διάδρομο. Για να δώσει λοιπόν ένα μάθημα άνδρισμού, σ' αυτόν τον άγνωστο έχθρό του, κάλεσε την έπομένη—και την ώρα της γενικής άναφοράς των ανακτόρων—έναν τυπογράφο.

Πάρε αυτή τη σάτυρα, φίλε μου, και τύπωσέ την ! το έειπε φωναχτά, ώστε να τον άκούσουν όλοι οι αλλόκοί του. Διατίμησέ την έσπερα φτηνά, και πούλησέ την... Θα γίνης πλούσιος γρήγορα, γιατί η συκοφαντίας έχουν τόση πέρασι, όσο άφθονοι είνε και οι άνθρωποι που της διαδίδουν μυστικά !..



ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑ

ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Ναθάι παρουσιάστηκε σε λίγο και ξαφνιάστηκε, βλέποντας μαζί με το Λαγκαρντέρ και το Σαθέρνυ και τους άλλους φίλους του, για τους οποίους νόμιζε πως εξακολουθούσαν να βρίσκονται ακόμα στο πλευρό του Γκονζάγκα.

Ο Λαγκαρντέρ του έσφιξε το χέρι μ' εγκαρδιότητα και του είπε:

—Είμαι ευτυχής, γιατί όλοι οι φίλοι του Γκονζάγκα τον εγκατέλειψαν όσο ήταν καιρός ακόμα. Μ' αυτό απέδειξαν πως ήσαν τίμιοι και γενναίοι ευπατρίδες. Όπως ο αντιβασιλεύς συγχώρησε σ' εμένα, κύριε ντε Ναθάι, έτσι θα τους συγχώρηση κι' αυτούς. Μά πού είνε η Αύγη; ανάρωτήθηκε ξαφνικά μ' ανησυχία.

—Ω! έσπευσε να τον καθυσχάση η Ζασέντα: «Έτρεξε κοντά στη μητέρα της...»

Χωρίς να χάνη στιγμή, ο Λαγκαρντέρ έτρεξε κι' αυτός επάνω. Καθώς χτύπησε την πόρτα του δωματίου της πριγκίπισσας, ένα δειλό «Εμπρός!» ακούστηκε από μέσα.

Ο Λαγκαρντέρ άνοιξε τότε την πόρτα κι' ένα συγκινητικό θέαμα παρουσιάστηκε μπροστά στα μάτια του.

Η πριγκίπισσα και η Αύγη είχαν πέσει γονατιστές και, αγκαλιασμένες, προσευχόντουσαν. Καθώς η πριγκίπισσα σήκωσε το κεφάλι της και είδε το Λαγκαρντέρ, του φώναξε:

—Έλα και σύ, παιδί μου, να προσευχηθείς μαζί μας και να ευχαριστήσεις το Θεό που μ' ένωσε όλους επιτέλους!

Ο Ιππότης πλησίασε κι' η πριγκίπισσα τον έσφιξε στην αγκαλιά της σαν παιδί της. «Επειτα γονάτισε κι' αυτός κοντά τους κι' ένωσαν κι' οι τρεις τις ευχαριστίες τους προς το Θεό.

Όταν τέλειωσαν την προσευχή τους, η πριγκίπισσα, κρατώντας την Αύγη από το ένα της χέρι και το Λαγκαρντέρ από το άλλο, παρουσιάστηκε κάτω στην αίθουσα του πανδοχείου.

Όλοι όσοι βρίσκόντουσαν εκεί μέσα, έκαναν μια βαθειά υπόκλιση. «Επειτα η πριγκίπισσα προχώρησε κι' έσφιξε όλων το χέρι, ευχαριστώντας έτσι το Σαθέρνυ, τον Κοκαρντάς, τον Πασπουάλ και τον Άντωνη Λαχό και δίνοντας στους άλλους τη συγγνώμη της.

Ο ΚΑ'ΙΝ

Ο πρίγκηψ Γκονζάγκας, μόνος πειά, εγκαταλειμμένος απ' όλους, κυνηγημένος, ξέδιος από την Ισπανία και τη Γαλλία, εκάλπαζε, εκάλπαζε σαν τρελλός, μη ξέροντας κι' ο ίδιος πού πηγαίνει...

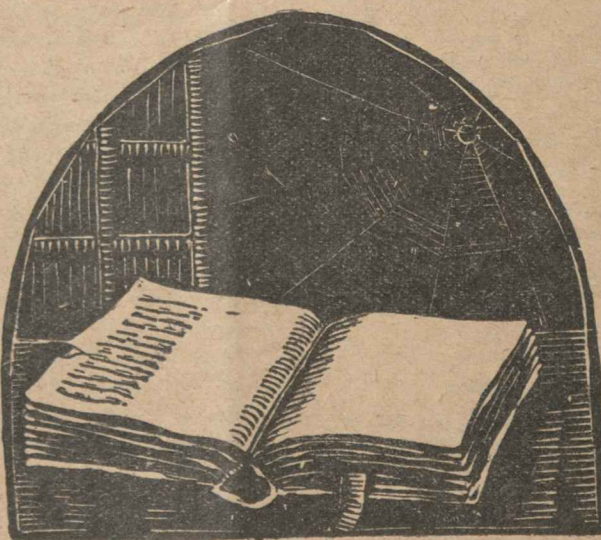
Τόσες καταστροφές, τόσες άτυχίες, ή μιά κατόπιν της άλλης, τον είχαν κάνει πειά έντελώς διαφορετικό απ' ό,τι τον ξέραμε ως τώρα...

Δέν ήταν πειά ο ευπατρίδης, ο εγκληματίας με το άθρο κι' ευγενικό παρουσιαστικό, πού μπορούσε να ξεγελήσει και τον πιο ικανό ψυχολόγο.

Όχι... Η εγκληματική του ψυχή ζωγραφιζόταν τώρα και στα χαρακτηριστικά του... Ήσαν άγριος, βλοσυρός τρομερός την όψη...

Είχε απομακρυνθί πολύ από τον πύργο του Πενία και βρισκόταν μέσα σ' ένα δάσος, όταν επιτέλους αποφάσισε να σταθί. Τό έλογό του είχε όποκάμει από τον πολύωρο καλπασμό κι' ήταν αδύνατο να συνεχίση τό δρόμο του.

Ο Γκονζάγκας ξεπέζεψε κι' αφήνοντας τό έλογό του να ποτισθί σ' ένα ρυάκι πού περνούσε εκεί κοντά, πήγε και κάθησε στον πεομένο κορμό ενός δέντρου.



Έκει βυθίστηκε σέ σκέψεις.

Τί θα έκανε τώρα; Πού θα πήγαινε; Πού θα βρήκε ασύλγος, ο ισχυρότερος άνθρωπος της Γαλλίας μετά τον αντιβασιλέα και πλουσιώτερος άνθρωπος κι' απ' αυτόν τον αντιβασιλέα. Πού ήταν τώρα η δύναμή του; «Ένας άνθρωπος μόνος Λαγκαρντέρ, την είχε εκμηδενίσει.

Όσο για τα χρήματα, τού έμεναν άφθονα ακόμα... Ή απίστευτο ότι είχε ακόμα χρήματα, έκανε τον Γκονζάγκα να αναστήση κάπως... «Αμα έχει κανείς χρήμα, μπορεί να καταστήσει τα πάντα.

Μά αυτός τώρα ένα μονάχα ήθελε... Νά εκδικηθί... Νά εκδικηθί το Λαγκαρντέρ, να τού καταστρέψι την ευτυχία που ύπως είχε καταστρέψει κι' αυτός τη δική του.

Ναί!... Ο' άφημ' ούσε την έξορία του, θα ξαναγύριζε στο Παρίσι κι' εκεί θα έβλεπε τί θα έκανε... Δέν είχε βέβαια πού κοντά του τούς φίλους του, μά τί σημασία είχε αυτό... «Μα διέθετε χρήματα, θα εύρισκε άλλους, καλύτερους, άναξάρτους, που δέν θα τούς τρώαζε τό αίμα, όπως τούς πρώτους.

Τη νύχτα θα περνούσε τό σύνορα κι' από εκεί, από τούς διγλιστρούχους δρόμους, θα τραβούσε καινούριον γαίμα.

—Α! Λαγκαρντέρ, μουρμούρισε με λύπη, θά σοι έδειξω τό καρδιά σου, χτυπώντας σε εκεί πού πονάς περισσότερο... Θα σέ χτυπήσω στον έρωτά σου.

Πραγματικά, την ίδια νύχτα ο Γκονζάγκας κατόρθωσε να περάσθι κρυφά τό σύνορα, μεταμφιεσμένος. Από εκεί καμπίοντας κάθε πόλι πού συναντούσε στο δρόμο του, χτερεύοντας στους πιο μικρούς συνικισμούς πού συναντούσε, αποφεύγοντας κάθε επικοινωνία με τούς άλλους ταξιδιώτες, κατόρθωσε να φτάσθι σέ τέσσερες ημέρες στο Παρίσι.

Έκει νοίκιασε ένα σπίτι, σέ μιά μακρινή συνοικία, πού τον πήγε σέ διάφορα κακοφημισμένα κέντρα, προστάθοντας να στρατολογήσθι με τα χρήματά του ανθρώπους τού σπασμού και τού παλουκιού, για να τούς χρησιμοποιήσθι για την εκδίκησή του.

Συγχρόνως, φρόντισε να μάθθι αν ο Λαγκαρντέρ είχε περάσει στο Παρίσι. Δέν δυσκολεύτηκε λοιπόν να πληροφορηθί, τί ο Ιππότης δέν είχε φτάσει ακόμα, άλλ' ότι ένας άγγελος, σπαλμένος απ' αυτόν, είχε άναγγείλει την άφική του στην έπομένη τό πρωί.

Τό έλλο βράδυ ο Γκονζάγκας, μεταμφιεσμένος πάλιν, φοκιδύνευσε και πλησίασε στο μέγαρο ντε Νεβέρ, τού πού ου πρό ενός μηνός ακόμα αείσε ο οικοδεσπότης.

Τό μέγαρο ήταν κατάφορτο, λέοντες, δινόταν μιά μεγάλη έορτή σ' αυτό τό μέγαρο.

Σέ μιά στιγμή μάλιστα, ένα άγνωστο άκουσθόμεινο από πολυάριθμους δέια αδικών, σταμάτησε μπροστά στο μέγαρο.

Αυτό κι' ο Γκονζάγκας είδε από το βασιλέα της Γαλλίας να κατεβαίνει και να μπαίη μέσα στο μέγαρο.

Πράγματι, ο Φίλιππος της Αύγης πήγαινε να συγχώρησθι την Αύγη και τού χήρα πριγκίπισσα Νεβέρ.

Αύγη και τό Λαγκαρντέρ, για τού τυχή τους έπιστροφή.

Ο αντιβασιλεύς άόστος έφωτισσε, βλέποντας κοντά στους φίλους και τούς παλαιούς φίλους τού Γκονζάγκα, μιά ο Λαγκαρντέρ και μιά άμέσως τί είχε συμβή και μιά πριγκίπισσα, έπεκαλέστηκε για τήν ύψηλή συγγνώμη του.

—Είμαι ευτυχής, άπάντησε ο βασιλεύς, πού μπορώ να συγχώρησθι.

τούς ευπατρίδας αυτούς, αφού ή μετάνοιά τους δέν ήρθε και πού λό άργά...

—Επειτ' άπευθυνόμενος προς τό Λαγκαρντέρ, τον ρώτησε: «Άλήθεια, κύριε κόμη, πότε θα γίνουν οι ευτυχισμένοι σας γάμοι με την Αύγη ντε Νεβέρ; Ή Αυτού Μεγαλειότης, ο νεαρός βασιλεύς Λουδοβίκος 16ος εξέφρασε την έπιθυμία να παρασταθί μαζί μ' έμένα ως παράνυμφος...»

Θά ήθελε μόνο να γίνη πολύ γρήγορα αυτός ο γάμος, γιατί σέ λίγες μερες πρόκειται να φύγη μαζί με την αύλη για τό Φοντανεμπλώ.

—Αυτή είνε κι' ή έπιθυμία της πριγκίπισσας, άπάντησε ο Λαγκαρντέρ. Καί γι' αυτό όρίσαμε τό γάμο για τό προσεχές Σάββατο. Θά γίνη στο παρεκκλήσιο τού Σαιν-Μαγκλουάρ, γιατ' εκεί γίνονται όλοι οι γάμοι τών μελών τού οίκου Νεβέρ.

Αλλά λησμόνησα να σάς πώ, Ύψηλότατε, ότι μαζί με τό δικό μας γάμο, θα γίνουν και δύο άλλοι: Τού μαρκησιού ντε Σαθέρνυ.

—Και της ντόνας Κρούζ, συμπλήρωσε χαμογελώντας ο αντιβασιλεύς. Αλλά ο τρίτος γάμος;

—Ο κ. ντε Ναθάι και ή δεσποινίς Μαρκίτα, άπάντησε ο Λαγκαρντέρ, δείχνοντας τούς δύο νέους, πού στεκόντουσαν σέ μιά τραφερή στάση στο βάθος της αίθουσας.

Πράγματι, οι δύο νέοι από την πρώτη στιγμή πού είχαν δη ό ένας τον άλλο, είχαν νοιώσει μι' άμοιβαία έλξη, ή όποία δέν άργησε να μεταβληθί σέ έρωτα. Καί τώρα έπρόκειτο να παντρευτούν κι' αυτοί μαζί με τ' άλλα δυο ευτυχισμένα ζευγάρια.

Ο Λαγκαρντέρ μάλιστα είχε στείλει έναν άγγελιοφόρο στη Μαδρίτη για να παρακαλέσθι τόν ντόν Πέντρο να παρευρεθί στούς γάμους της κόρης του.

Παρ' όλη αυτή την ευτυχία, ο Λαγκαρντέρ δέν ήταν ήσυχος. Ήξερε ότι ο Γκονζάγκας ζούσε ακόμα και όσο ζούσε αυτός, έπρεπε δλα να τ' άφάται. Έξ άλλου, κι' ο ίδιος, δέν είχε συμπληρώσει την εκδίκησή του, δέν είχε κρατήσει ως τό τέλος τόν όρκο πού είχε δώσει στον έτοιμοθάνατο Νεβέρ: «Έπρεπε ο Γκονζάγκας, ο άρχηγός τών δολοφόνων τού νεαρού δουκά, να είχε πεθάνη από τό χέρι του κι' αυτός τού έξέμενε...

Μά είχε μιά έλπίδα, μιά βεβαιότητα σχεδόν: «Ότι ο Γκονζάγκας θάρχότανε μόνος του μπροστά στην αίμχη τού σπασμού του...

Εντομεταξύ, ο Γκονζάγκας εξακολουθούσε να βρίσκεται έξω απ' τό μέγαρο. Είχε πεινάσει μάλιστα κουβέντα μ' έναν από τούς θυρωρούς, ο όποιος, παρατρεφόμενος ότι έχει μπροστά του έναν άγαθό άσσο κι' ό,τι τον πρόηγε κύριο του, τού είχε διηγηθί με κάθε λεπτομέρεια τά ευτυχισμένα γεγονότα, πού είχαν συντελέσει, ώστε να ζαναμυρίσθι ή ευτυχία στο μελαγχολικό και πένθιμο μέγαρο τού δουκά τού Νεβέρ.

Όταν ο Γκονζάγκας έμαθε ότι οι γάμοι τού Λαγκαρντέρ και της Αύγης, καθώς και τών φίλων του, θα γινόντουσαν τό προσεχές Σάββατο στο παρεκκλήσιο τού Σαιν-Μαγκλουάρ, άναγνώρισε τό θυρωρό και απομακρύνθηκε, μουρμουρίζοντας:

—Πρέπει να μ' ήχάνα ούτε στιγμή! Πρέπει να τρέξω να βρώ τούς ανθρώπους μου, έτσι πού να τούς έχω έτοιμους τό Σάββατο...

—Επειτ' από μιά ώρα, ο Γκονζάγκας βρισκόταν σ' ένα ύποπτο καταγώγιο της άριστερής όχθης τού Σηκουάνα, καθισμένος μπρός σ' ένα τραπέζι, άπόμειρος κι' έχοντας γύρω του καμιά δεκαριά ανθρώπους τού σκηνιού και τού παλουκιού, πού έφτανε μόνο να δη κανείς τά πρόσωπά τους για να τρωμάξθι.

Ο Γκονζάγκας τούς μετρούσε εκείνη τη στιγμή ένα μεγάλο ποσό από χρυσά νομίσματα, πράγμα πού φανέρωνε πως ή συμφωνία είχε κλεισεί.

Κατόπιν τούς είπε:

—Θα πάρете τά πενταπλάσια απ' αυτά, άμα τελειώσετε καλά τή δουλειά. Καί τώρα πέστε μου τά δνόματά σας;

—Φαβάρ ο Κομπολαίμης! άποκρίθηκε ένας κακοποιός με άποκαρυστικό πρόσωπο, πού φαινόταν σαν άρχηγός τών άλλων.

—Ρουανέν ο Άνθρωποπνίχτης! άπάντησε ένας άλλος ισχυρός και κοκκαλιάρης, πού θάνόμιζε ότι κανείς δέν είχε καθόλου κλέας άπάντα του.



Έκει βυθίστηκε σέ σκέψεις...

—Πουλέ ο Βουτηχτής, είπε ένας τρίτος, πού τά μάτια του έλαμπον σαν της αλεπούς.

Είπαν κι' οι άλλοι με τη σειρά τους τά δνόματά τους. Τελευταίος άπάντησε ένα παλληκάρι ως είκοσι χρόνων, με έξυπνα μάτια, πού τό πρόσωπό του δέν ήταν καθόλου αντιπαθητικό.

—Μπελσάνς, είπε, ή, αν θέλετε άλλοιώς, Ίπποτης!.. Πράγματι, ο νέος αυτός άπεκαλείτο απ' τούς άλλους κακοποιούς Ίπποτης, γιατί ξεχώριζε μεταξύ τους για την τόλμη του και κάποια ένστικτη ευγένεια.

—Λοιπόν, σύμφωνοι, είπε ο Γκονζάγκας. Την Παρασκευή τά μεσανύχτα, θα βρισκόσαστε όλοι στον περίβολο τού παρεκκλησιού τού Σαιν-Μαγκλουάρ, για να όρίσω στον καθένα σας τη θέση πού πρέπει να έχη την ώρα τών γάμων, όποτε θα γίνη τό πανηγύρι.

—Σύμφωνοι! τού άποκρίθηκαν οι κακοποιοί.

Όταν έφυγε ο πρίγκηψ, ή σπειρά τών κακοποιών, πού είχε τώρα άφθονα χρήματα, άρχισε τό φαγοπότι. Μονάχα ο Μπελσάνς ο Ίπποτης είχε τραχήτθι σέ μιά γωνιά και φαινόταν βυθισμένος σέ σκέψεις.

—Μας είπε, μονολογούσε, ότι θέλει να κλέψουμε μιά νύφη και να σκοτώσουμε, αν μπορούσαμε, τό γαμπρό. Μά δέν μας είπε ούτε τόνομα τού γαμπρού, ούτε τόνομα της νύφης. Μας άνέφερε μόνο ότι ο γάμος θα γίνη στο παρεκκλήσιο τού Σαιν-Μαγκλουάρ... Άλά τό παρεκκλήσιο αυτό άνήκει στούς Νεβέρ... Πρέπει να μάθω!.. Πρέπει να μάθω!..

Και αποφασιστικά βγήκε έξω από τό καταγώγιο.

—Επειτ' από μισή ώρα, ο Μπελσάνς βρισκόταν μπροστά στο μέγαρο Νεβέρ. «Αν και ή νυχτερινή ώρα ήταν προχωρημένη, έν τούτοις τό μέγαρο ήταν ακόμα φωταγωγημένο και μεγάλη κίνησης παρατηρείτο μέσα στα σαλόνια του.

..Μά έξω κανείς πειά δέν φαινόταν κι' ή πόρτες του ήταν κλειστές.

—Πρέπει να μάθω! μουρμούρισε πάλι ο Μπελσάνς. Δέν μπορώ ν' άνακατευθώ σέ μιά τέτοια δουλειά στα στραβά, σέ μιά δουλειά, πού στο κάτω-κάτω δέν μου άρέσει καθόλου, αν κι' αυτός πού μας έθάλε να την κάνουμε, φαίνεται πρόθυμος να μ' άώσει μιά ολοκληρή περιουσία.

Εκείνη τη στιγμή, μιά πόρτα τού μεγάρου άνοιξε και μιά σκιά γλύστρησε έξω, έκανε κλείνοντας την πόρτα.

Ο Μπελσάνς άφισε τη σκιά αυτή ν' απομακρυνθί λίγο και κατόπιν άρχισε να την παρακολουθί. Όταν την πλησίασε αρκετά, κοντοστάθηκε διασταχτικός, γιατί είδε πως ένα τεράστιο σπαθί κρεμόταν από τό πλευρό αττής της σκιάς.

—Επειτα όσοτόσος αποφασιστικά πλησίασε και με θάρρος είπε στη σκιά:

—Συγγνώμη κύριε. Θα είχατε την καλωσύνη να μου πείτε αν άνήκετε στην ύπηρεσία τού μεγάρου Νεβέρ;

—Η σκιά ή μάλλον ο Πασπουάλ, ο όποιος είχε βγή έξω εκείνη την ώρα, άναγνώρισε νυχτερινές έρωτικές περιπέτειες, στάθηκε και είπε:

—Ναί!.. Γιατ' ρατάς, παλληκάρι μου;

—Νά... Έκανε ο Μπελσάνς, έμαθα πως γίνεται κάποιος γάμος τό Σάββατο στο μέγαρο κι' άσφαλώς φοντάζομαι, πως θα χρειάζονται άνθρωποι να βοηθήσουν στην ύπηρεσία.

—Ναί! άπάντησε ο Πασπουάλ. Παντρεύεται ή κόρη τού δουκά ντε Νεβέρ με τόν Ίπποτη Λαγκαρντέρ!

—Με τόν Ίπποτη Λαγκαρντέρ! έφώτισε ο Μπελσάνς. Καί άμέσως έπρόσθεσε:

—Ω, καλά έκανα πού θέλησα να μάθω.

—Εδώ πρέπει να έξηγησουμε στον άναγνώστη ότι ο Λαγκαρντέρ, με τά κατορθώματά του, είχε γίνει τό έίδωλο τού Παρισιού λαού, πού τον θεωρούσε σαν ένα είδος ήμιθεού. Πολλοί νέοι, πού δέν τον είχαν δη ποτέ στο πρόσωπο, θα ήταν έτοιμοι να θυσιαστούν γι' αυτόν, φάνει να τούς έλεγε μια λέξη. Τό ίδιο άκριβώς συνέβαινε και με τόν Μπελσάνς τόν Ίπποτη.

Αλλάζοντας τώρα τρόπο όμιλίας, είπε σχεδόν ίκετευτικά στον Πασπουάλ:

(Άκολουθεί)



ΚΑΤΩ : Στο φιλμ «Η Άλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων», ο Γκάρι Κούπερ ήταν αναγκασμένος να φοράει αυτό το τεράστιο κεφάλι αλόγου, που σφαλώς θα του συνέτριψε τα κόκκαλα



ΚΑΤΩ : «Υπάρχουν φιλμ, στις οποίες οι καλλιτέχνες μπορούν να φορούν όλη γαλήνη ή συνθήκες, είναι βαρύνοντες τις πιο κοινές καταστάσεις, διαφέροντας τα πλάνα μεταξύ τους. Κι' ενώ από αυτά προκύπτει γελοιοποίηση...

ΕΠΑΝΩ : Μία περιπαθής σκηνή, μεταξύ της Καρόλ Λουμπόφ και του Γκάρι Κούπερ, στο φιλμ «Για Πάντα». Οι δύο πρωταγωνιστές έμειναν σ' αυτή την εξαντλητική στάση δέκα ολόκληρα λεπτά, ώς ότου να τους πάρη το μηχανήμα



ΕΠΑΝΩ : Στο φιλμ «Ερρίκος δέσ», ο Τζόν Μπάρενμφορ φορούσε μία τόσο βαρεία πανοπλία, ώστε κοίμησάστηκε !...



ΕΠΑΝΩ : Δέκα μέρες, οι χείρες σκαλίζονταν. Κολμπέρ αναγκάστηκε να μέσει στα ύψη και να λαβεί, ένα φιλμ, ήταν ακόμη άσχημο. Το φορέμα που φορούσε Γκάρι στο «Αλίκη» βαρύνον, ώστε ειδικά συγκρατούσαν...



Στο φιλμ «Βίθα Βιλλά», που «γυρίστηκε» στο Μεξικό, ο Οσβάλντ Ρίτσορ και οι άλλοι ηθοποιοί κινδύνευαν να σκοτωθούν σε διάφορες φασαρίες, από τους Μεξικανούς κομπάρσους, οι οποίοι είχαν πάρει στα σοβαρά το ρόλο τους



«Η Γκαμπό Μορλαί στο φιλμ «Ιωάννα»



ΕΠΑΝΩ και ΚΑΤΩ : Δύο άλλες σκηνές από το φιλμ «Ιωάννα»



Στο φιλμ «Μπολερό», στο οποίο πρωταγωνιστούσε μαζί με τον Τζωρτζ Ράφτ, η Καρόλ Λουμπόφ φορούσε τακούνια τόσο ψηλά, ώστε κάθε βήμα της ήταν μαρτύριο



ΑΡΙΣΤΕΡΑ : Η πελώρια μάσκα, που φόρεσε ο Σίγκουαρντ, στο φιλμ «Η Άλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων»

ΕΠΑΝΩ : «Η περιόδη για τα πλατινένια της μαλλιά Τζιν Χάρλσον» σ' ένα νέο φιλμ



ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΖΟΖΕΦ - ΡΕΝΟ



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Καί ο Σιρυές εξακολούθησε:
—Ο Σιμόν Έμπερτ λοιπόν πέθανε... Τόν θάψαμε στο νεκροταφείο του κοντινού μικρού χωριού... Καμμιά έφημερίδα δεν έγραψε για τόν θάνατό του... Τόν τηρήσαμε μυστικό!...
...Ήρθα στη Γαλλία... Χάρης στις οδηγίες του, δεν δυσκολεύτηκα καθόλου στο ρόλο μου... Με νόμιζαν δλοι για Σιμόν Έμπερτ... Λίγες γνωριμίες είχα... Ζούσε πάντα άποτραθηγμένος... Ήταν παλιός συγγραφέας, και οι νεώτεροι λόγιοι δεν τον γνώριζαν προσωπικά... Η περισσότερες δυσκολίες του περιερίονταν μόνον με την «Εταιρεία των Λογίων», της οποίας ο πρόεδρος κ. Ζάν Ζουλιέν είχε πεθάνει πρό έτους, και τόν διαδέχτηκε ο κ. Ζωρζ Ρομπέρ, ο οποίος ούτε γνώριζε καν προσωπικά, βέβαια—τόν κ. Σιμόν Έμπερτ!...

...Μου άφησε ένα μισοτελειωμένο μυθιστόρημα—έπιφυλλιδα... Είπε αυτό που δημοσίευε η «Μικρή Καθημερινή»... Το άποτελειώσα εγώ όσο μπορούσα πιο καλά, και πήγα στον άρχισυντάκτη της έφημερίδας και τού τώσσα... Έκείνος τού πήρε, χωρίς καμμιά άπολύτως ύποψία!

...Η άποστολή μου τελείωσε ωραία, πρό ένός μηνός... Ή Ροβέρτ μου, η άγαπημένη μου σύζυγος, είχε μείνει τότε στην Αμερική... Με βοήθησε εκεί, στο να δημιουργήσω τη φήμη ότι έγω—ως Σιρυές—την είχα εξακαταλείψει... Είχα εξαφανιστή... Είχα πεθάνει!... Έπειτα ήρθε στο Παρίσι να με συναντήσει... Για να άποφύγη τις ύποψίες, έξάσκησε κι' εδω για λίγο, τού έπαγγελμά της ως χορευτριάς... Σιγά-σιγά, πήραμε στην κατοχή μας, όλη την περιουσία τού μακαρίτου θείου της, σύμφωνα άλλωστε με τις τελευταίες θελήσεις του σέ μάς... Δεν ήταν βέβαια και σοβαρή η περιουσία του, γιατί κέρδιζε μόν πολλά, αλλά τά δαπανούσε όλα στα πολυάρθρια ταξείδια του!

Πριν φύγω από τη Γαλλία για να ξαναρχίσω με τη γυναίκα μου μία επιχείρηση μαργαριταριών στην Ωκεανία, πού η φυλακισί μου με είχε αναγκάσει να τη διακόψω, θέλησα να κανονίσω τούς λογαριασμούς μου με τόν Άνσέλμο και τού Ζακινώλ... Δεν ήθελα να φύγω, έσως για πάντα, άπ' την πατρίδα μου πριν πραγματοποιήσω την έκδική μου, πού τη θεωρούσα σάν καθήκον μου, σάν ένα ιερό καθήκον μου;...

Μα η Ροβέρτ μου, η εξώρκισε να παραιτηθώ άπ' αυτή την έκδικη που την τρώμαζε... με ίκέτευσε ν' αφήσω τού Ζακινώλ και τόν Άνσέλμο να ζήσουν...

Έγώ με μεγάλη δυσκολία την άκουσα, γιατί η έπιθυμία μου να έκδικηθώ ήταν άκατανίκητη... Την έννοιθα μέσα μου σάν ένα ένστικτο πιο δυνατό κι' άπό τόν έαυτό μου... Είχα, βλέπετε, ύποφέρει τόσο πολύ μέσα στη φυλακή... Αυτά τά τρία χρόνια της τρομερής άπομονώσεως είχαν μαζέψει μέσα μου μία φοινική δύναμη, πού μου φαινόταν πως θα μ' έπνιγε, άν δεν την χρησιμοποιούσα...

Τού διαβάτηρί μου και της Ροβέρτς ήσαν έτοιμα... Τό δικό μου—με ψεύτικο όνομα... Είπε πολύ εύκολο, σήμερα, ν' άποκτήση κανείς ένα διαβάτηριο με ψεύτικο όνομα...

Μέρες ολόκληρες στη σειρά, η Ροβέρτ με ίκέτευε να ξεχάσω τούς έχθρους μου με μία έπιμονή τόσο γλυκειά, πού κάθε άλλος στη θέση μου θα ύποχωρούσε... Μα η άνάγκη της έκδικήσεως ήταν τόσο μεγάλη μέσα μου... Ήτανε κάτι μέσα στο μυαλό μου, πού μου είνε δύσκολο να τού περιγράψω... Λίγη τρέλλα, άν θέλετε.

Τέλος, ύποχώρησα... Ωρκίστηκε στη Ροβέρτ ότι θα άφηνα τόν Άνσέλμο και τού Ζακινώλ να ζήσουν κι' ότι θα περιοριζόμουν μόνο να τούς τρωμάζω... Ο φόθος, έξρετε, είν' ένας φριχτός πόθος... Θα τούς επέβαλα λοιπόν αυτό τόν πόθο...

Η Ροβέρτ συνάντησε μία μέρα στο δρόμο τόν Άνσέλμο και με μερικά λόγια, τόν βύθισε μέσα στον τρόμο...

Πιστεύετε άκόμα ότι τούς δολοφόνησα;... Άν δεν είχατε άνακατευθί στην ύπόθεσι, κυρία, θα είχα πάει κιόλας να παραδοθώ στις άρχές, για ν' άποδείξω πανηγυρικά τήν άθωότητά μου...

Τούς είδοποίησα λοιπόν και τούς δύο, τόν Άνσέλμο και τού Ζακινώλ, ότι θα τούς έκδικηθώ... Ο Άνσέλμο ήταν ο πιο έπικίνδυνος άπ' τούς δύο... Ένα πλάσμα, βδελυρό, μά θαρραλέο... Ένας ποιντικός τών ύπονόμων, πού όταν βρίσκεται μπροστά στον άγριόγατο, αμύνεται μέχρι θανάτου... Ο άλλος ήταν ένας άχρειος δειλός...

Παραμόνευα λοιπόν τόν Άνσέλμο... Ήθελα



να τόν ξαφνιάσω τη νύχτα, να τόν τρομοκρατήσω... να τόν μαρνήσω άσπρηά με μερικές γροθιές, μά, σάς όρκίζομαι, δε ήθελα να τόν σκοτώσω...

Υπήρχε, όπως έξρετε, στο διαμέριμά του της πολυκατοικίας της όδου Τέρν, ένα δωμάτιο, πού έχρησιμοποιείτο άλλοτε ως χρηματοκιβώτιο, και τού όποιου η πόρτα έκλεινε με μία κλειδωνιά άσφαλείας... Έπειδή ο Άνσέλμο φύλαγε εκεί μέσα όλα του τά πολύτιμα αντικείμενα, δεν άνηρουν καθόλου πού η πόρτα τού διαμερίματός του, αυτή πού έβλεπε στο κερατσκαλο, είχε τήν πιο συνηθισμένη κλειδωνιά τού κόσμου...

Τη μέρα λοιπόν πού έγινε τού δράμα, τού όποιο άπό τότε άνομάστηκε: «Η ύπόθεσις της όδου Τέρν», κατά τις όγχεσ και μισή, ενώ ο Άνσέλμο άπουσιάζε, πήκα μέσα στο δωμάτιο του και κρύπτηκα στην κρεβατοκάμαρά του, πίσω άπ' τού κρεβάτι του... Ο Άνσέλμο έφτασε σέ λίγο... Κρύβος έμαζόμουν να βγω άπ' την κρύπτη μου και να παρουσιάσω έξφνα, κάποιος χτύπησε στην πόρτα της εισόδου τού διαμερίματος...

Είσαστε σείς, κυρία, η όποία έρχόσαστε για να τού πείτε τι δεν θα φεύγατε μαζί του για τού Χόλλυγουντ, για να γίνει καλλιτέχνης τού κινηματογράφου... Συγχρόνως τού ζητήσατε τού κομμήματά σας και τά χρήματά σας, τά όποια τού είχατε έμπιστευθί... Μα ο Άνσέλμο σάς άπάντησε μ' ένα τρόπο πού τυχό και κυνικό...

Ακούγοντας αυτά τά λόγια, η Λουκιανή έγειρε στο μπράτσο τού συζύγου της... Έκείνος τήν τράβηξε τρυφερά κοντά του, σάν άνθρωπος πού ποτέ δεν άμφέβαλε γι' αυτή και πού άπαιρο τή συχώρεσε.

Και ο Σιρυές εξακολούθησε:
—Τότε, κυρία, γίνετε έξω φρενών άπό την όργη σας... Άκούσατε να φωνάζετε, να διάμαρτύρεστε... Σαρκαζόντας ο Άνσέλμο έβαλε μία πλάκα στο φωνογράφο για να σκεπασί τις φωνές σας... Έχετε φυσιογνωμία πολύ γλυκειά, κυρία, με τήν όργη σας είσαστε τρομερή... Έξάλλη, άρπάξατε ένα γυναικόπτηρα και όρμήσατε για να χτυπήσετε αυτό τού βδελυρού Άνσέλμο... Μα η έπιδειξιότης σας δεν ήταν άνάλογη προς τού θάρρος σας... Κι' έτσι ο Άνσέλμο κατόρθωσε γρήγορα να σας άποπλίσχί... Άρχισε τότε να σάς κακοποιεί και κατ' χειρότερα άκόμα... Δεν έξρω τί τόν είχε πιάσει... ή μάλλον τού έβρα πολύ καλά... Κι' άν δεν ήμουν έγω εκεί... Έσείς άμυνόσαστε με θάρρος, μά, παρ' όλη τήν αντίστασί σας, ο άθλιος αυτός δεν θ' άργούσε να φτάση στο σκοπό τού...
—Τότε έπενεθνή για να σάς ύπερασπιστώ... Έστριψα ένα βραχιόλι κι' έτσι έσθθηα στο φως... Ωστόσο, έρχόταν λίγο άπ' άπ' τ' άντικρυνά παράθυρα... Ρίχτηκε άπάνω στον Άνσέλμο... Μα ήταν πολύ δύνατός κι' ήξερε να παλεύη καλύτερα άπό μένα... Με άπώθησε κι' έβγαλε ένα μπράτσουλη... Έπρόκειτο πού να... Τη στιγμή που η τής δικής του... Με τού ένα χέρι μου, άρπάξα τού πιστόλι του άπό τήν κάννη με τού άλλο, άρπάξα τού γυναικόπτηρα και χτύπησα... Άμέσως σωριάστηκε κάτω... Άκούσα άκόμα, κυρία, τήν κραυγή της φρίκης πού σάς έξφυγε εκείνη τη στιγμή...

Η Λουκιανή, με τά χέρια άπλωμένα μπροστά σάν να ήθελε να διώξη μία φριχτή όπτασία, διάκοψε τόν Σιρυές:

—Κι' έγώ άκούω άκόμα τού θόρυβο πού έκανε τού σώμα τού Άνσέλμο, πέτοντας κάτω... Πράγματι, τη στιγμή πού ο άθλιος είχε άρχισί να κατανίκη τήν αντίστασί μου, είδα μία σκηνή έξέτα να παρουσιάζεται μέσα στο σκοτάδι, πού είχε άπλωθί έξφνα... Λίγο φως έρχόταν άπό άπάντα... Οι δύο άντρες πάλαι αν...

Έγώ τούς κύτταξα μισολιπόθυμη...

Εξάφνα, ο Άνσέλμο έπεσε κάτω... Τινάχτηκε λίγα δευτερόλεπτα σπασμωδικά κι' έπειτα σωριάστηκε ακίνητος... Συγχρόνως, άκαθόριστα, είδα τήν ολιούετα πού άπαι χτυπήσει να φεύγη... Ο φωνογράφος έξανα λουθοόσε να παίζη... Ήταν φριχτό αυτό τού ταγκό μέσα σ' εκείνο τού δωμάτιο, όπου ένας άνθρωπος ρόγχαζε... Τέλος, ο φωνογράφος σάπασε... Η σιωπή μ' έμψυχσε κι' έφωνα άφήνοντας, στη βιάσι μου, τήν πόρτα μισάνοιχτη... Πέρασα άπό τήν είσοδο, χωρίς να με πιάσει ο θόρυβός... Η πόρτα ήταν άνοιχτή και πολλοί άνθρωποι μπανόδωναν... Έπειτα, άφήνοντας τήν πόρτα μισάνοιχτη, χέιο μας κι' άμολογούσα τά πάντα στο συ...

ζυγό μου, ο όποιος δεν μου είπε ούτε ένα κακό λόγο...

—Έπρεπε να σέ σώσω, άγαπημένη μου!... άπάντησε ο Άρχων τού Μυστηρίου, Μα ήμουν τόσο ταραγμένος, τόσο κατ' άπληκτος, ώστε δεν θα είχα τού θάρρος να κάνω τίποτε, άν ο καλός μου βοηθός Ίλαϊρ δεν με βοηθούσε... Αυτός σκέφτηκε πρώτος να μάς δημιουργήση ένα άλλοθι μέσα σέ μερικές στιγμές...

Τότε ο Ίλαϊρ, έπεμβαίνοντας κι' αυτός στη συζήτησι, είπε:
—Δεν δυσκολεύτηκα καθόλου σ' αυτό, άφέντη... Μέσα σέ δύο-τρεις στιγμές, φόρεσα τήν περρούκα και τά ψεύτικα μουστάκια πού με κάνουν να φαίνομαι σάν σωσίας σας στο τέλος τού νούμερό σας, όταν παρουσιάζομαι, στο βάθος της σάλλας κι' όλος ο κόσμος νομίζει πως είμαι η άφεντιά σας... Γά είχα επάνω μου για τις πρόσες της «Σφιγκός», στην όποία παρουσιάζομαι πάλι ως σωσίας σας... Επί πλέον, φόρεσα τού καπέλλο σας και τού έπανωφόρι σας... Κρατούσα στο χέρι τήν έφημερίδα πού μόλις είχατε άγοράσει... Τίποτε λοιπόν τού καταπληκτικού, άν ο γραμματέας τού ξενοδοχείου, όταν με είδε να περνάω τού χαλ τού ξενοδοχείου μαζί με τήν κ. Λουκιανή, σέ άπόστασι έπαι-όχτώ μέτρων, νόμισε πως ήσαν ο κ. και η κ. Άρχοντες Μυστηρίου πού ξαναγυρίζαν...

Αυτό πού ήταν τού πιο δύσκολο, ήταν εκείνο πού κάνατε σείς έπιματεύ, άφέντη... Ω! ναι, ήταν πολύ σκληρό να πάτε στο διαμέριμα τού Άνσέλμο, στο όποιο δεν είχατε πατήσει ποτέ τού πόδι σας, να ζητήσετε τού κομμήματά πού βρισκόντουσαν άσφαλώς εκεί και πού θα μπορούσαν να ένοχοποιησουν τήν κ. Λουκιανή.

Στο σημείο αυτό, ο Σιρυές ρώτησε με περιέργεια:

—Αλήθεια, τί συνέβη με τά κομμήματά;... Δεν μπόρεσα ποτέ να καταλάβω τίποτε σχετικώς...

Ο θαυματοπιδός άπάντησε:
—Έπρεπε να πάω να τά πάρω, γιατί θα τ' αναγνώριζαν εύκολα πως άνήκαν στη σύζυγό μου... Έφτασα λοιπόν στις δέκα και πέντε ακριβώς στο σπίτι της όδου Τέρν... Η έξέδορτα ήταν κλειστή... Η είσοδος ήταν έντελως σκεπτική... Φώναξα: «Είμαι ο Άνσέλμο», με τόν ξεχωριστό εκείνο τόνο με τόν όποιο μιλούσε τού βδελυρού αυτό ύποκειμενο... Αυτό τού άπελασμένο στρατήγημά μου πέτυχε... Ο θυρωρός, καθώς θα θυμάστε, νόμισε πως ήταν ο Άνσέλμο, πού ξαναγύριζε κι' άναιε άπό τού δωμάτιό μου... Με τού φως ενός στίπτου, άνέθηκε στη σκάλα... Η γυναίκα μου μού είχε πη πώς τού διαμέριμα τού Άνσέλμο ήταν στο τέταρτο πάτωμα, δεξιά... Βρήκα πράγματι εύκολα τήν πόρτα του, άνοιχτή όπως τήν είχε αφήσει η γυναίκα τού...

Μ' αυτή τήν ταχύτητα τών κινήσεων, πού μόνο ένας ταχυδακτυλουργός μπορεί να τήν έχη, άναζητούσα παντού τά κομμήματα και τά τραπεζογραφώματά, μά δεν τά εύρισα πουθενά... Ήμουν ώστόσο βέβαιος ότι ο Άνσέλμο δεν είχε προφτάσει να τά πούληση... Κατά συνέπειαν, κάποιος είχε μπη μέσα στο διαμέριμα και τά είχε κλέψει, μεταξύ της στιγμής πού η γυναίκα μου είχε φύγει και της στιγμής πού είχα φτάσει έγω... Η ώρα περνούσε... Τί έπρεπε να κάνω;... Στην τύχη, για να μπλέξω τήν άστυνομία στις έρευνές της, έσυρα τού πτώμα τού Άνσέλμο στο διπλανό δωμάτιο, πού χρησίμευε άλλοτε ως χρηματοκιβώτιο, κι' έτοιμάσα μέσα σέ δύο στιγμές τη σκηνοθεσία πού έξρετε...

Πριν φύγω, για να δημιουργήσω έν άλλοθι για τη γυναίκα μου, έβαλα και πάλι μπροστά τού φωνογράφο... Τήν ώρα πού έπαιζε προηγουμένως, ούτε ο Κάρλιο, ούτε κανείς άλλος άπό τούς ένοίκους είχε ξαναγυρίσει άκόμα... Δεν είχε λοιπόν κανείς άκούσει τίποτε... Συγχρόνως δημιουργήσα τού θόρυβο μιάς πάλης... Ποδοπατούσα τού έδαφος... Ξεφώνιζα δυνατά... Μιλούμουν όσο καλύτερα μπορούσα τη φωνή τού Άνσέλμο... Έκανα έπίσης και μία γυναικεία φωνή, για να πιστεύουν πως ήσαν και γυναίκα μέσα στο δωμάτιο... Ήταν εκείνη τη στιγμή, δέκα και είκοσιπέντε περίπου η ώρα... Τis δικές μου φωνές, ο Κάρλιο, ο όποιος είχε γυρίσει πρό ενός τετάρτου, άκουσε... Έτσι όλος ο κόσμος πίστεψε πως ο Άνσέλμο χτυπήθηκε εκείνη τήν ώρα, δηλαδή πριν άπ' τις δέκα και μισή, ενώ στην πραγματικότητα είχε σκετωθί πρό μιάς ώρας...

Εσθθα κατόπιν όλα τά φάτα, έρριξα ένα γελικό άπάνω στο φωνογράφο κι' έφυγα, αφήνοντας τήν πόρτα μισάνοιχτη...

Α! μόλις πρόφτασα!... Λί-



γο άκόμα και θα βρισκόμουν άντιμέτωπος με τόν Κάρλιο... Ο-ταν βγήκε άπ' τού διαμέριμά του για ν' ανέθι στο τέταρτο πάτωμα, έγώ βρισκόμουν στη σκάλα, στο δεύτερο... Κάτω βγήκα έξω τη στιγμή πού έπείστρεφε κάποιος ένοικος... Έτρεξα και πήκα σ' ένα ταξί... Στο ξενοδοχείο, ανέθηκε στο διαμέριμα μου άπό τη σκάλα της ύπηρεσίας... και πέρασα βιαστικά μία πατζάμα... Και ένισχυσα έτσι τού άλλοθι μου, κάνοντας τήν καμαριέρα να προσέξη ότι λίγο μετά τις δέκα και μισή, βρισκόμουν στην κάμαρή μου με νυχτερινή τουαλέτα... Ένώ η καμαριέρα κουβέντιαζε μαζί μου, ο Ίλαϊρ βρισκόταν κρυμμένος μέσα στη σάλλα τού μπάνιου... Έπειτα, άφοι έβγαλε τήν περρούκα του και τά μουστάκια του και ξαναπήρε τη συνηθισμένη του εμφάνισι, ξαναβγήκε έξω άπ' τη σκάλα της ύπηρεσίας...

—Ολ' αυτά τά μάντζα εύκολα, είπε ο Σιρυές, Μα τά κομμήματα;

—Ποιό ήταν τού μόνο πρόσωπο πού μπορούσε να είχε δη τά κομμήματα;... Ο Νταρμπουάν!... Αυτό κατέθεσε άλλωστε κι' ο ίδιος... Διαβάοντας τις έφημερίδες, σιγήματα άμέσως τήν πεποίθησι ότι ο Νταρμπουάν είχε ξαναγυρίσει πριν άπ' τού κλείσιμο της έξέδορτας, κατά τις έννέα και μισή, λίγο μετά τη φυγή της Λουκιανής... Καθώς άνέβαινε για να πλυνάσθι τού σπύτι έχει μία μόνο σκάλα—ξαφνιάστηκε, βλέποντας τήν πόρτα τού Άνσέλμο μισάνοιχτη... Μπήκε μέσα κι' είδε ίχνη αίματος... Έξακρίβωσε συγχρόνως ότι ο Άνσέλμο, τού όποιου άπό ημέρες άπειλούσαν τη ζωή, ήταν νεκρός, θύμα άσφαλώς τού ανθρώπου πού τόσο φοβόταν... Η παρουσία τού πτώματος

δεν τόν τρώμαζε καθόλου, γιατί ο Νταρμπουάν είνε ένας σκληρός κακοποιός, χωρίς νεύρα... Κατάλαβε ώστόσο ότι τού παρουσιάζονταν μία λαμπρή ευκαιρία για να πάρη τά κομμήματα και τά χρήματα, τά όποια είχε δη τού άπόγευμα έπάνω στο τραπέζι τού Άνσέλμο...

Εψαξε... τά βρήκε πράγματι, κατέθηκε γρήγορα και, βγαίνοντας έξω, πήγε σέ μία γειτονική μυρμαρία για να δημιουργήση έν άλλοθι... Μα τί θα τά έκανε αυτά τά κομμήματα, αυτά τά χρήματα;... Έπρόβλεψε πως θα τόν έρευνούσαν... Τά χρήματα βρισκόντουσαν μέσα σ' ένα χοντρό φάκελλο... Έκλεισε αυτό τού φάκελλο και τόν έταχυδρόμησε στον ίδιο τόν έαυτό του: Όδός υπέ Τέρν 95... Καί τά κομμήματα;... Άφοι πήγε πρώτα στο ιδιαίτερο της μυρμαρίας για να μη τόν άντιληφθούν, τά έβγαλε σέ μία έφημερίδα και τά ταχυδρόμησε κι' αυτά στον έαυτό του, σάν ένα κοινό δέμα δειγμάτων χωρίς αξία... Μα, μεταξύ τών κομμημάτων της γυναίκας μου, ήσαν και τρία ψεύτικα, άπλες άπομιμήσεις, χωρίς αξία... Ο Νταρμπουάν τά πρόσεξε άμέσως και δεν τά έβαλε μέσα στο δέμα, σκοπεύοντας να τά χρησιμοποιήση ύδιαφορετικά, όπως θα ήπτε παρακάτω...

Στο καπινοπαλείο πού βρίσκεται ακριβώς άπέναντι στην πολυκατοικία της όδου Τέρν, άγόρασε γραμματοσήμα για τού φάκελλο και για τού δέμα και πήγε και τάρριξε στο γειτονικό ταχυδρομικό γραφείο... Ξαναγύρισε κατόπιν στο καπινοπαλείο κι' έμεινε εκεί αλυσιφώνως ώς τη στιγμή πού άκούγοντας φωνές άπό τήν πολυκατοικία, κατάλαβε ότι ο φόθος είχε άποκαλυφθί...

Τήν επομένη, και με τού πρώτα ταχυδρομείο, λαμβάνει τήν έπιστολή πού περιείχε τά χαρτονομίσματα... Δεν άλλαξε, ούτε κυκλοφόρησε, όμως κανένα άπό αυτά, γιατί πρόσεξε ότι δύο άστυνομικοί με πολιτική ένδυμασία, τόν παρακολούθησαν... Τό βράδυ, έφτασε και τού δέμα με τά δειγμένα άνευ αξίας... Ο Νταρμπουάν τσέπωσε τού δέμα, πήγε να κάνει ένα μικρό περιπατάκο, κι' έτσι ξεγέλασε τούς δύο άστυνομικούς...

Αν πρόσεξε όμως τήν έπιτήρησι, αυτόν των δύο, δεν πρόσεξε τήν άλλη, τήν πιο τεχνική κι' επιτηδεία, στην όποία προβαίνατε έγω κι' ο ποτός μου Ίλαϊρ... Στο Πεδίο τού Άρρεως λοιπόν απαγάγαμε τού Νταρμπουάν με τού αιώτακίητο, τού όποιο άδηγούσε ο Ίλαϊρ, ενώ μέσα του ζαρωμένος βρισκόμουν έγώ... Ήμουν μεταμφιεσμένος με ψεύτικη γενειάδα, και με μεγάλα πράσινα ματογυάλια... Τού ξαναπήρα έτσι πίσω, τά με μεγάλα πράσινα ματογυάλια... Κι' έπειτα, μ' έντελως έγκυρη προφορά υιλιώντας τόν άπέλησα με θάνατο, στην περπύσι κατά τήν όποία βιάτολμούσε να τήν πιάσει άναγνωρίζη τά κομμήματα αυτά, άν τόν κανένας ζητούσε τη γνώμη και τη μαρτυρία του στο μέλλον!...

(Ακολουθεί)

Η διανομή τού άριστουργήματος τού Άλφ. Κάρ «ΚΑΤΑ

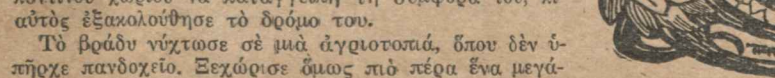
ΑΠ' ΤΙΣ ΦΙΛΑΡΕΣ» άρχισε άπό της 10ης Φεβρουαρίου

Η διανομή τού άριστουργήματος τού Άλ. Δουμά, υιού,

«Η Κυρία με τας Καμελάς» θ' άρχισή άπό της 20 Μαρτίου

Α! μόλις πρόφτασα!... Λί-

349



Καὶ ποτὲ κατόπιν στη ζωὴ του δὲν εἶπε
λογὴ τὸν Πάπα καὶ τὶς ἀνεκτίμητες συμβουλὲς τοῦ



τυχερός κι' εσύ, μιά που ποτίστηκες σαν γλάστρα—για τὸ χῆρι τὸν θασιλικὸν—θὰ πῶ δ'που πρέπει νὰν καλὸ λόγο γιὰ σένα!... Κι' ἔτσι, θὰ ἐξακολουθῇ καὶ στὸ μέλλον νὰ θρίσκεσαι ὠφελόμενος ἀπ' τὴν ἀνέλπιστη αὐτὴ μεταβολή!

Ὁ Σανσελμο ἔτριψε μὲ κρυφὴ χαρὰ τὰ χέρια του. Ἡ μεταβολὴ αὐτὴ, ἡ ἀπαλλαγὴ τους δηλαδὴ ἀπ' τὴ θαραϊὰ ἀλυσίδα τῶν ποδῶν τους, διευκόλυνε τὸ σχέδιό τῆς δραπετεύσεως στὸν ὑπέρτατο θαυμῶ.

Καὶ κατὰ τὸ δρόμο, ὅταν ἐσθοναν περὶ τὰ φῶτα στὸν κοιτῶνα τῶν καταδίκων, εἶπε κρυφὰ στὸ Βενεδέττο:

—Ξέρεις;... Ἀῤῥιο...

—Ναί... αῤῥιο!... μουρμούρισε ἐκεῖνος μὲ λαχτάρα. Ἀῤῥιο... ἡ δραπετεύσι μας... Καὶ τότε... δυστυχία σ' αὐτούς... Δυστυχία σ' ὅλους!...

Ναί, ἡ αῤῥιο ἦταν ἡ 24 Φεβρουαρίου... Ἡ τόσο ποθητὴ ἡμέρα τῆς ἐλευθερίας των... Κι' ὁ πόθος γιὰ τὴν ἐλευθερίαν αὐτὴν, ἦταν ἐκατονταπλασιασμένος στὴν ψυχὴ τοῦ Βενεδέττο, γιὰτὶ σ' αὐτὸν τὸν πόθο εἶχε προστεθῇ κι' ὁ πόθος τῆς ἐκδικήσεως...

Κι' ἐντωμεταξύ, ὁ «κύριος Ροντιβουὰ» ἐργαζόταν ἀκατάπαυστα γιὰ τὴν δραπετεύσιν τῶν δυὸ ἀθλίων συνενόχων...

Ἡ νύχτα πέρασε καὶ γιὰ τοὺς δυὸ, γεμάτη ἀπὸ αγωνία. Μὰ γιὰ τὸν Βενεδέττο ἦταν κόλασις σωτήρ... Καθόλου δὲν τὸν ἀνακούφιζε τὸ γεγονός, ὅτι ἀπαλλαγμένος τώρα ἀπ' τὴν ἀλυσίδα του, εἶχε πῶς ἀνείσχετο κινήσεις καὶ στὸν ὕπνῳ του...

Φριχτὰ ὀνειροπολήματα τὸν τίναζαν κάθε τόσο. Τρομακτικὸς ἐφίλιπτε τὸν δάγκανό του καὶ τοῦ μούσκευαν τὸ κορμὶ μὲ κρύον ἰδρώτα...

Χιλιάδες σχεδὼν ἐκδικήσεως, ἀρπαγῆς τοῦ ἐκατομμυρίου, κλπ. κλπ., περνοῦσαν ἀπ' τὴν ξαναμμένη φαντασία του... Μὰ κανένα δὲν τὸ παραδεχόταν γιὰ τέλος, γιὰ ἱκανοποιητικόν...

Ὁ πυρετὸς τῆς ἀγωνιώδους προσδοκίας, τὸν ἔκαιγε... Ἡ ἀμφιβολία ἐπίσης τὸν κατατραινόυσε!... Ἄν ὁ συνενόχος του εἶχε γελαστῇ;... Ἄν ἀποτύχανε τὸ σχέδιό τῆς δραπετεύσεως των;... Ἄν;... Ἄν;... Χίλια τόσα αἶν;...

Ὅταν ἐξημέρωσε, ὁ Βενεδέττο ἦταν τόσο γλῶσσος, καὶ τόσο ἐξαντλημένος, ὥστε μόλις μποροῦσε νὰ στέκεται στὰ πόδια του.

Κι' ὠστόσο, ἔπρεπε καὶ σήμερὰ νὰ πάῃ στὴν ἀγγαρεία, καὶ σήμερὰ ν' ἀφανιστῇ στὴν τραχεῖα δουλειὰ καὶ σήμερὰ νὰ ὀργώσῃ τὴν ράχι του τὸ τσουχερό μαστίγιό τῶν δεομοφυλάκων!...

Κι' ἂν περνοῦσε κι' αὐτὴ ἡ ἡμέρα, δίχως νὰ κατορθωθῇ ἡ δραπετεύσι του;... Ὡ, ἦταν τόσο θαραϊὰ αὐτὴ ἡ σκέψις, τόσο τυραννικὴ αὐτὴ ἡ ἀμφιβολία, ὥστε ὁ νοῦς του ἀδυνατοῦσε νὰ τὴ σηκόσῃ...

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, μιά ἀμαξα μὲ τέσσερα ἄλογα, ἔτρεχε ὀλοταχῶς στὴν ὁδὸ Ὡθάγν, κοντὰ στὸ δάσος τῶν Κουζέ...

Μέσα στὴν ἀμαξά ὑπῆρχε μόνον μιά γυναίκα, μαυροντυμένη, ἡ ὁποία εἶχε γείρει σὲ μιά γωνία καὶ κοιμόταν...

Ἀξάφνα, στάθηκε ἡ ἀμαξά... Ἡ γυναίκα σκίρτησε καὶ φάνηκε πὼς ἐγυνοῦσε ἀπὸ ὕπνο θασανιστικόν. Κατέβασε τὸ τζάμι τοῦ ἀμαξιοῦ. Κι' ἐνῶ ὁ ψυχρὸς ἀέρας τῆς μαστίγιωνε τὸ πρόσωπο, ρώτησε:

—Ποῦ ἔρσιόμαστε;

—Στὸ Μπωσέ... Κοντεύουμε νὰ φτάσουμε στὸ Τουλὼν! ἀποκριθῇκε ὁ ἀμαξήλατος.

Ὁ σταθμάρχης τοῦ ταχυδρομικοῦ σταθμοῦ τοῦ Μπωσέ, πληροφορεῖται καὶ γιὰ τὴν ἀσφάλειαν τῶν ὁδοιπόρων στὰ δασοδὴ κι' ἐπικινδύνει ἐκεῖνα μέρη. Χαιρέτησε τὴν πενθοφορεμένη ἐπιβάτιδα καὶ τῆς εἶπε:

—Μήπως σὰς συνέβη κανένα δυσάρεστο στὸ δρόμο, κυρία;

—Ὀχι, κύριε... Εὐχαριστῶ!...

Πηγαίνετε στὸ Τουλὼν ἢ ἄλλο;

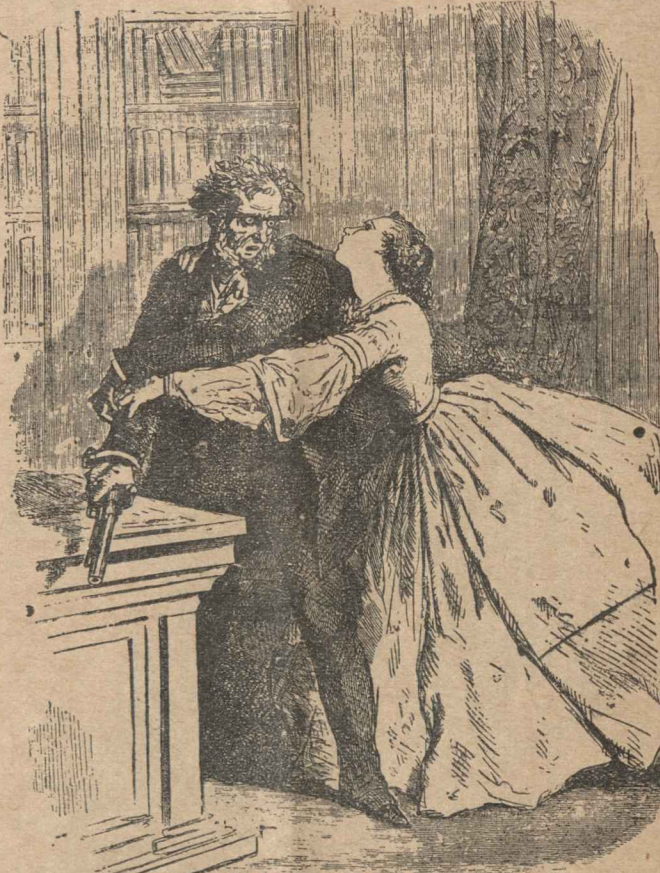
Ἡ ἐπιβάτις ἐνῶσεως ζωηρὴ συγκίνησις. Συγκρατήθηκε μὲ δυσκολία καὶ τραῦσις:

—Μάλιστα!... Στὸ Τουλὼν πηγαίνω!

—Καὶ θὰ περάσετε μόνη λοιπόν, τὴν ἐπικίνδυνον κλεισοῦρα τῶν Βαλιού;

—Ὀχι!... Ἐδῶ στὸ πλάγινο χωριὸ Μπωσέ, θὰ μὲ συναντήσῃ ἕνας γνωστός μου, ὁ ὁποῖος καὶ θὰ μὲ συνοδεύσῃ στὸ ὑπόλοιπο τοῦ ταξιδιοῦ!

—Ἄ, τόσο τὸ καλύτερο! εἶπε καθησυχασμένος ὁ σταθμάρχης.



Ὁ κακοῦργος, ὁ αἰμοδότης, ποῦ θέλγει κάποτε νὰ σκοτώσῃ τὴ γυναίκα ποῦ ἀγαποῦσε!...

Γιατὶ πολὺ τὴ φοβοῦμαι αὐτὴ τὴν κλεισοῦρα!... Κι' εἰς, ἀμαξήλατος!...

Ὁ ἀμαξήλατος χαιρέτησε τὸν σταθμάρχην καὶ χτύπησε τὸ λογα. Μισὴ ὥρα ἀργότερα, τὸ ἀμάξι ἐμπαινε στὸ Μπωσέ καὶ σταματοῦσε μπρὸς στὸ «Χρυσὸ Λεοντάρι», ὅπως λεγόταν τὸ μοναδικὸ ξενοδοχεῖο τοῦ χωριοῦ.

Ἡ ἐπιβάτις κατέβηκε ἀμέσως ἀπ' τὴν ἀμαξά καὶ ρώτησε ἐπιστολικά τὸν ξενοδόχον, ὁ ὁποῖος—σύμφωνα μὲ τὴν παροπαράδοτον ἐπαγγελματικὴ συνήθειαν—εἶχε φανῇ στὴν ἐξόρτη, μὲ τὸ πέλλο του στὸ χέρι:

—Ποῦ εἶνε τὸ πρεσβυτέρειο;

—Μόλις δυὸ θήματα ἀπὸ δῶ, κυρία!... Τὸ ξενοδοχεῖο μὲ μάλιστα, θρίσκεται κολλητὰ μὲ τὴν ἐκκλησίαν!... Θὰ πῇτε κεῖ;

—Μάλιστα!...

—Θὰ ἀργήσετε πολὺ;

—Σὲ δέκα λεπτά θάχω ἐπιστρέψει!

—Ὄστε νὰ ἐτοιμάσω κάτι, νὰ φάτε;

—Γιὰ μένα, ὄχι!... Γιατὶ δὲν θὰ σταματήσω ἐδῶ... Ὁ χωρὶς ἀμαξίον, πάλι!...

Τὸ πρόσωπο τοῦ ξενοδόχου ἔγινε σκυθρωπόν.

—Δότες διώκον στὸν ἀμαξήλατον, ὅτι σὰς ζητήσῃ; εἶπε ἡ κυρία.

Τὸ πρόσωπο τοῦ ξενοδόχου ἐτίσθηκε πάλι.

—Ἰάκωβε, φώναξε τοῦ ὑπηρέτου, ὁδήγησε τὴν κυρία μιά στιγμή στὸ πρεσβυτέρειο!

Ἡ κυρία ἐκίνησε, ἀκολουθῶσα τὸν ὑπηρέτη. Συγχρόνως εἶπε στὸν ἀμαξήλατον:

—Σ' ἔνα τέταρτο τῆς ὥρας, νὰ εἶσαι ἐτοιμὸς!... Δὲν πρέπει ν' ἀργήσῃς!

—Ἡσυχάστε, κυρία... Τὰ ἄλλα θάχουν ἐκτελεσθῇ καλὰ ἐντὺς τοῦ ἔξυ!

Στὸ δρόμο, ὁ Ἰάκωβος ρώτησε τὴν κυρία:

—Μὰ στὸ πρεσβυτέρειο λοιπὸν ἔλεγε νὰ πάτε, κυρία;

—Μάλιστα, φέρε μου! εἶπε ἐκείνη κτη ἐκείνη. Σὰς φαίνεται παράξενο αὐτό;

—Σ' ἐμένα ὄχι! Ἐσὰν ὁ Ἰάκωβος. Μόνο, ποῦ δὲν θὰ εἶναι κανέναν ἐκεῖ!

—Πῶς;... Κι' ὁ κύριος ἐφημέριος;

—Λέπει, κυρία μου!... Τὸν κάλεσε ὁ ἐπισκοπὸς μας στὴν πόλιν καὶ θὰ γυρῇ αὐτοῦ στὸ πρεσβυτέρειο τοῦ!... Ἐκτός ἂν θέλετε νὰ ἐπὶ τὴ γρηά-Μαθού, τὴν ὑπηρεσίαν του... Αὐτὴ θὰ τὴν ἐροῦν!

Ἡ κυρία δίστασε. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε φθάσει ἐντωμεταξύ, ὁ Ἰάκωβος χτύπησε τὸν πόρτα. Μὲ τὴν δαιμονισμένην ὁρμήν τῆς χτυποῦσε ὅμως, ὥστε ἡ κυρία ἐφράζετο νὰ τῆς καὶ ἐξερῶν:

—Ὦστε θεέ, τί κάνεις αὐτὸ παιδί μου;... Θὰ κομματιάσῃς τὴν πόρτα!...

—Ἡ πόρτα εἶνε γερὰ, κυρία!... Μόνο τ' αὐτὴ τῆς γρηά-Μαθού δὲν εἶνε γερά... Κι' ἂν χτυπήσῃ ἀναφόρετα, θὰ περνοῦμε ἐδῶ ὡς αῤῥιο γιὰ νὰ μὰς ἀνοίξῃ!

Ἡ ἀφέλεια τοῦ παιδιοῦ ἐκεῖνον, ἔκανε τὴν κυρία νὰ γελάσῃ ὀφθαλμῶς, παρὰ τὴν ἀγωνία ποῦ δοκίμαζε.

—Ἐρχεται ὁ τυροστρίφτης! εἶπε γελάοντας ὁ Ἰάκωβος. Πραγματικὰ, ἀντήχησαν πίσω ἀπ' τὴν πόρτα τὰ ἐλυσσόμενα τῆς γρηά-Μαθού, καὶ τὸ ἀλλόκοτο γογγυτὸ τῆς, παρῶντος ἡ γκρίνιασμα ξεροῦ τυριοῦ ἐπάνω στὸν τριπτό.

Ἡ γρηά ἀνοίξε τὴν πόρτα ἀπὸτομα, ἐτοιμὴ νὰ ἐξερῶν κατάρως, ἐπειδὴ τὴν ἐνώλησαν ἀπ' τὸ «ραγίστο» τῆς ἀποπνεύσεως καὶ τὴν ἀνένυστη, προξενούσε τρόμο στὰ μικρὰ παιδιὰ κι' ἀπέχθεια στοὺς μεγάλους.

Μόλις ὅμως εἶδε τὴν κυρία, τὸ ἀγριοπὸ τῆς ὕψος μαλάνου ἀπὸτομα:

—Ἄ, εἰσεῖς εἰστε λοιπόν, κυρία; τῆς εἶπε ἀναγνωρίζοντάς τὴν.

—Μὲ περιμένατε;

—Μάλιστα, κυρία!... Ὁ κύριος ἐφημέριος μὲ εἶπε, ὅτι πρὶν ἔλθῃς νὰ ρηθῇ καί... Σταμάτησε, ὅμως, εἶχε ἐξωρῶσει ἐντωμεταξύ τὸν περὶ τοῦ μικροῦ Ἰάκωβου, ὁ ὁποῖος στεκόταν μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα γιὰ νὰ μὴ χάσῃ οὔτε λέξι.

—Τακ! σου ἀπ' ἐδῶ, παλινόπαιδο! τοῦ φώναξε τότε, σπινθηροποιῶν τὴν κοκκαλιάρικη γροθιά τῆς.

Ὁ φτωχὸς Ἰάκωβος εἶχε ἐξαφανιστῇ κίχλας ἐντροπίας, ἀποτελειώσας τὴν ἀπειλή τῆς ἡ γρηά-Μαθού.

Ἡ κυρία μῆκε μέσα κ' ἡ πόρτα ἔκλεισε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟ ΜΑΤΙ ΤΟΥ ΣΚΟΤΩΜΕΝΟΥ

TOY J. A. ARENNES



ΠΙ πολλές ὁρὲς εἶχαν συζητήσει τὸ ἐγκλημα ποῦ σχεδίαζαν οἱ δυὸ κακοῦργοι. Εἶχαν κανονίσει πᾶν καὶ τὴς τελευταῖες λεπτομέρειες του : Θάμπαναν μαζὺ στὸ κατάστημα τοῦ Κινέζου. Πρῶτος ὁ Σάμ, σὺν πῶ μικρὸς, θὰ ζητοῦσε ἀπὸ τὸν Κινέζον νὰ τοῦ ἐγγίσῃ μὲ οὐγγὰ κανέλλας. Καὶ τότε ὁ Τζέ, σὺν πῶ μεγάλος, θάβρισκε εὐκαιρία καὶ θάχανε τὸ μαχαίρι του στὴ ράχι τοῦ ἀντιπάλου καταστηματοῦχου!...

Προχώρησαν ὕστερα οἱ δυὸ κακοῦργοι στὴ ρύθμισιν καὶ τῶν ἄλλων λεπτομερειῶν. Ἐπρεπε νὰ ἐξέρουν ἀπὸ πρὶν τὴν ἀρτίωσιν ὅλας τῆς ἀφέντας τους. Γιατὶ σὲ κατὶ τέτοιες περιστάσεις δὲν μποροῦσε κανένας νὰ βασιστοῖ στὴς ἐμπειρίες τῆς στιγμῆς. Ἐπικρατεῖ πάντα τὸς σαστισμὸς, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ κατὰ ἀρτίωσιν ἕκαστον καὶ πῶν προδίδουν...

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως καὶ ὁ Σάμ καὶ ὁ Τζέ ἦσαν σίγουροι πὼς δὲν ἔπαιναν καμμία ἀνάλωτος γκάφα. Τόσο εἶχαν συζητήσει τὴς λεπτομέρειας τοῦ ἐγκλήματός τους. Κι' ἡ μοιρασιά θὰ γινόταν ἐκείνη τῇ στιγμή, μετὰ τὸ μαγαζὶ, γιὰ νὰ φύγουν χωριστὰ κατὰ τὴν ὁ καθένας καὶ νὰ μὴ φανῶν ποθενὰ μαζὺ οἱ δυὸ τους γιὰ πολλὴν καιρὸν...

Δὲν ἔπαιναν ὅσοις ἀμέσως γὰ ταξίδι. Γιατὶ ὁ ἀστυνομὸς ὑπολόγιζε πάντα ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐξαφανίζονταν ξαφνικά, μόλις γίνετο ἀπὸ ἐγκλημα... Ἄ, δὲν ἦσαν ἀσφαλοὶ περὶ, ὁ Σάμ καὶ ὁ Τζέ...

Ἐξίσταντο στὴν ἰδία πόλιν, θὰ πῆγαν πάλι στὰ ἴδια κέντρα κάθε βράδυ, ἀλλὰ χωριστὰ ὅμως. Ἐτσι καὶ μὲ τὸ ἀδιάρρηκτο ὕψος τους, ἡ ἀστυνομία αἰσῶρα θὰ γελιόταν...

Ἀρτίωσις κίχλας ὅτι θὰ ἐξακολουθοῦσαν γὰ ἀντικαταστήσῃ καὶ πῶν ἐφ' ἑσέξ στοὺς ταξιδιάρχους!... Εἶνε ἐπικίνδυνον πάντα νὰ ἀνὰ κανένας σπατάλῃς ἐπιδεικτικῆς, ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἔγκλημα...

Ὅταν ἦρθε ἡ ὁρισμένη ὥρα, οἱ δυὸ κακοῦργοι ἔπαιναν τὸ ἐγκλήμα τους, ὅπως τὸ εἶχαν σχεδιάσει...

Τὴς ἐνημέρωσαν τὸ πρῶν, τῆς ἐπομένης ἡμέρας, ὁ ἐφημέριος καὶ πλουσιώτατος καταστηματοῦχος μαγαζιῶν Τζέγν, ὁ Κινέζος, βοήθησε νεκρὸς, μέσο ἐπὶ πεπταστικὸν του!...

Τὸν βόησαν ἐπιλωμένο κάτω, ἀνάμεσα σ' ἕνα ἔρριμ μὲ παστὰ φέριαν καὶ σὲ μιά μᾶσα μὲ ξερεὲς κίχλας παπέρης...

Τὰ ἀντὶ μᾶτια τοῦ ἦσαν ὀρθάνοχα. Τὸ ἕνα δηλαδὴ, τὸ ἀριστερὸ, κατὰ τὸ δεξιὸν ἦσαν μισόκλειστα...

Ὁ Σάμ, σὺν πῶ πονύχους ἀπὸ τὸν Τζέ, προσπάθησε μετὰ τὸ φόνον νὰ κλείσῃ τὰ μᾶτια τοῦ Κινέζου...

Τὰ φροδῶταν κίχλας, καθὼς τάβλεπε νὰ κλείσῃ τὸ δεξιὸν μᾶτι. Ἐκείνη, μισόκλεισε τελοσπάντων, εὐκόλα, τὸ ἀριστερὸ δὲν ἐκλείνετο... Ἐδειχνε μιά μορφήν, μιά χαρῆκα ἀντίστα...

... καὶ δὲν ἐνοῦσαν νὰ κλείσῃ μὲ κανέναν τρόπο : Τὸ βλέφαρον ἀνασηκώσαν πάλιν σὶν λαστιζένιο, κάθε φορὰ ποῦ ὁ Σάμ τὸ κατέβαζε!...

Τὴν ἀρχὴ ὁ Σάμ ἔκαμε πῶς τὸ ἐνομήριος παντοπώλης δὲν εἶχε πῶς πῶν δολαφόνων του. Γρήγορα διώξ βεβαιώθηκε ὅτι εἶχε περνοῦσε καὶ καλὰ : Οὔτε ἡ καρδιά χτυποῦσε πῶς, οὔτε καὶ τὸ αἷμα κυκλοφοροῦσε ἐπὶ τῇ βαθεῖα πλήρη, τὴν ὁποία τὸ μαχαίρι τοῦ Τζέ εἶχε ἀνοίξει ἐπὶ τῇ ράχι τοῦ θύματος!...

Μόλις ὁ Τζέ ἔλασε τὸ μαχαίρι του ἐκεῖ στὴ ράχι τοῦ θύματος, ἔπαινε ἀμέσως νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ... Ἦταν νύχτα, βέβαια καὶ ἡ κίχλα ἐξακολουθοῦσε ἔξω στὸ δρόμο... Κλείδωσε λοιπὸν κατὰ τὸν ἑαυτὸν μὲ πᾶν. Τότε ἀρτίως πέτυχε καὶ τὸν Σάμ, σκυφτόν, ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μὲ πᾶν, καὶ προσπάθῃ μᾶτια νὰ κλείσῃ τὸ ἀριστερὸν μᾶτι τοῦ σκοτωμένου...

—Αὐτὸ ἀπὸ καὶ, χαμένε!... μούγκρισε χαμηλὰ ὁ Τζέ, σκουπίζων τὸν Σάμ. Τὴ πονοκεφαλὰ μὲ παρῶντες ἀρτίως;... Τὴ μᾶς νοῦξῃς ὁ Κινέζος ταξιδεύει τώρα γιὰ τὴν κίχλα μὲ ἀνοιχτὰ ἢ κλειστὰ τὰ μᾶτια του!...

Ἐπαινα ὁ Τζέ, ἐξακολουθώντας νὰ μουρμουροῦξῃ δυσχεστερημένως—καὶ κατέλειπε γιὰτὶ ὁ ἀντιφῶς τοῦ ἔκανε ἔτσι τὸν καιρὸ του—κατὰ πρὸς τὸν πᾶνχο. Ἀδειασε ὅλα τὰ συρτάκια, καὶ γυρίζοντας ἐπὶ τὸν σκοτωμένον, ἔβλεπε διὰς τὸν πῶς τῶς περῶν. Ἀφού μάζεψε ἔτσι τὸν Σάμ, καὶ οἱ δυὸ τότε μέσα στὸ πλάγινο δωμάτιον, ὅπου ἦταν ἀποκαταστήματα ποῦ σκοτωμένοι. Ἐκεῖ, μὲ λιγώτερον βία καὶ πεπταστικὰ κ' ἄρτισαν νὰ τὰ μοιράζονταν.

Ὁ Τζέ, κατὰ ὅλο τὸ διάστημα τῆς μοιρασιάς, εἶχε βγάλει τὸ περισκεπτικὸν καὶ τὸ κρατούσε στὸ χέρι οὔ. Ὁ Σάμ πάλιν, ποῦ πίστευε

στὰ φαντάσματα, συμβούλευε νὰ τελειώνουν γρήγορα : Τὸ ἕνα μᾶτι τοῦ σκοτωμένου ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲν ἀνοιχτό, καὶ αὐτὸ ἦταν πολὺ καλὸ σημάδι!...

Ξαφνικά, ἀκούστηκαν τὴ στιγμὴ ἐκείνη δυνατοὶ χτύποι στὴν ἐξόρτη. Οἱ δυὸ δολοφόνοι, τινάχτηκαν ἐντροπὸν καὶ στήλωσαν τ' αὐτὰ τους. Ἀκούσαν κάποιον νὰ φωνάζῃ τὸν Τζέγν, μὲ θιμωμένη φωνή. Κι' ἀναγνώρισαν καὶ οἱ δυὸ ποῖος ἦταν αὐτός ὁ κάποιος, ἀπὸ τὴ φωνὴν του : Ἦταν κάποιος Ὀλλανδὸς, κοκκινομάλης, ἀρτίως ὑποκείμενος αὐτὸς. Εἶχε τὴν κατοχὴν τοῦ μερικῶν πολυτίμου κοσμημάτων, χωρὶς νὰ ἔσῃ κανένας ποῦ καὶ πῶς τὰ βόηκε. Καὶ μέρες τώρα ἐφάχανε νὰ βρῇ ἀγοραστήν ἢ κλεπταποδόχον, γιὰ νὰ τοῦ τὰ πουλήσῃ χωρὶς!

Ὁ Τζέ, καὶ ὁ Σάμ ἐξακολουθοῦσαν νὰ λαχανιάζον ρουβὶ. Ἀκούγαν τὸν Ὀλλανδὸν ἀπ' ἔξω, νὰ βόηξῃ καὶ νὰ φωνάζῃ. Ἀπ' τὴς βρισιῆς αὐτῆς κατάλαβαν ὅτι ὁ Κινέζος τοκαγίφρος τοῦ εἶχε δώσει ἀρτίως γι' αὐτὴν τὴν ὥρα φαντεῦ, ἴσως γιὰ νὰ σηματοποιήσουν τὴν ἀγοραπωλησίαν τῶν κοσμημάτων. Καὶ θυμωμένος τώρα ὁ Ὀλλανδὸς, γιὰτὶ ἐβίσκε κίχλαστὸ τὸ μαγαζὶ, ἔβριξε ἀπ' ἔξω τὸν Κινέζον!...

—Αὐτὸν λοιπὸν περιμένει ὁ Τζέγν!... μουρμούρισε ὁ Τζέ. Γι' αὐτὸ βόλκεται καὶ πᾶν σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι ἕνας δίσκος μ' ἕνα μπουκάλι «Τζίν» καὶ μὲ σπᾶνια ποῦρα!...

—Ἄν ἐρχόμαστε μᾶ ὥρα ἀργότερα!... μουρμούρισε μελαγχολικά ὁ Σάμ.

Τὸ Τζέ, τὰ μᾶτια ἀστράψαν καὶ μούγκρισε :

—Ἄν ἐρχόμαστε μᾶ ὥρα ἀργότερα, θὰ βόλκαμε ἐδῶ καὶ τὰ κοσμήματα τοῦ Ὀλλανδοῦ!... Κι' αὐτὰ ἀξίζουν, ποῦ φαίνεται, περισσότερον ἀπ' ὅλα ἐνῶτα τὰ παληομικροπραγματεῖα!...

Συγχρόνως χτύπησε τὴ γροθία του μὲ μανία ἐπάνω στὸ γραφεῖο τοῦ τοκαγίφρου.

Ξαφνικά, καὶ ἀπὸ σύμπτωσιν, κάποιον ἐλατήριο λειτουργοῦσε τότε—μὲ τὸ χτύπημα τῆς γροθιάς—καὶ μιά μουσικὴ θύκη τοῦ γραφείου ἀνοίξε. Φάνηκαν ἀμέσως μερικὸι πολῖταιμιοι λίθοι, οἱ ὁποῖοι ἀσφαροβολοῦσαν.

—Νὰ καὶ ἄλλα! εἶπε ἀγορὰ ὁ Τζέ. Τὰ βόηκα ὁ μὸς ἐγὼ αὐτὰ... Βγαίνουν ἔξω ἀπὸ τὴ συμφωνία μας τῆς μοιρασιάς, καὶ θὰ πάρω ἐγὼ τὰ δυὸ τρίτα καὶ τὰ ὑπόλοιπα ἐσὺ!...

Ὁ Σάμ ἔσκηψε τὸ καφάλι, χωρὶς νὰ τοῖμάη νὰ διαμαρτυρηθῇ. Ἐνοῶθε καλὰ πῶς ὁ Τζέ προδίδει θὰ σκοτῖνε καὶ τὸν ἑαυτὸν, γιὰ νὰ ὠφεληθῇ αὐτός διὰ τὰ κέρδη τοῦ ἐγκλήματος. Κι' ἂν δὲν ἔδανε ὡς τὴν ὥρα ἐκείνη αὐτό, φοβὸν ἀσφαλῶς μήπως βροῦν τὴν ἐπομένη καὶ τὸ πῶμα τοῦ Σάμ... Καὶ τότε θὰ μάντευναν οἱ ἀστυνομικοὶ ἀμέσως πῶς ἦταν ὁ δολοφόνος!...

—Τὴ λέξ;... Πίνουμε κανένα Τζίν, ποῖν φύγοις; πῶς εἶνε ὁ Σάμ, γιὰ νὰ καθυπαχίσῃ τὸν ἐξαπατημένον Τζέ.

—Πίνουμε! παραδέχτηκε ἐκεῖνος. Μὰ μόνον δυὸ ρουλιές!...

Ἀδειάσαν κίχλα—δυὸ ποτήρια ὁ καθένας τους, μὲ διψά. Κάθησαν ὕστερα κοντὰ στὸ τραπέζι καὶ ἦσαν ἀλλόκοτη ἀναστροφή. Ἀνακούφιζε τὰ κορμὰ τους.

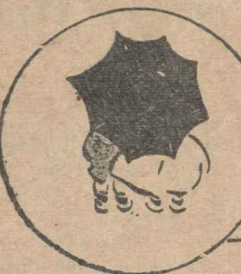
Ἐπαυσιζόντουσαν νὰ ποῖν καὶ ἀπὸ ἄλλο ἕνα ποτηράκι... Μιά καταρῖδα ὅμως ἀρπαχίσε τὴ στιγμὴ ἐκεί

ΕΜΠΡΟΣ! 'Εμπρός! Ναι, εγώ ο ίδιος... Ποιος είναι στο τηλέφωνο; 'Ο Πέτρος; 'Ο Πέτρος Μινθίλ;... 'Εσύ 'σαι, Πέτρο; Και τι θέλεις; Σέ περιμένω, παιδί μου, κάνε γρήγορα... 'Εφ'εραν τὰ ρούχα. 'Η ώρα πάει έντεκα. 'Ελα γρήγορα να ντυθούμε, πρέπει να πάμε χωρίς στο χορό. 'Αφ'ησε λοιπόν το τηλέφωνο κι' έλα έδω ο ίδιος. 'Εμπρός! Τι; Τι είπες; Είσαι άρρωστος; Κακοδιάθετος; 'Εχεις πυρετό; Γρίπη; Είσαι στο κρεβάτι; Αυτό μάς έλειπε! Και γώ που σε περιμένα, καμαρώνοντας τα κοτούμια μας! Είπε βαμμάς τα παληατσικά μας. Τό ένα άσπρο με μαύρες θούλες και το άλλο πράσινο, τρέλλα!... 'Εμπρός!... Μά ναί, τί να κάνω;... Θά πάω μόνος μου, άφ'ου μάς περιμένουν ή Σιμόνη κ' ή Φρανσουά. 'Αλλά καταλαβαίνεις πόσο με ζεμάτισες με την άφ'ρωστία σου! Δέν μπορώ να κάνω χωρίς τη συντροφιά σου! Είμαι πολύ στενοχωρημένος... Τι να γίνει, περαστικά σου. Θά περάσω αύριο να σε δω και θά σου τὰ πώ. Θά ντυθώ, τί να γίνει... Κοιμήσου καλά, πάρε κανένα ζεστό. Καλά, αύριο, ρίξε θεατούδες, γεια σου...

Τήν άλλη μέρα, το άπόγευμα, ο Ρενέ Φιλετί ήτανε στο δωμάτιο του φίλου του Πέτρο Μινθίλ. Έτύχως τόν βρήκε άτύρετο, πολύ καλύτερα.
—Λοιπόν; Πώς πήγε ο χορός; ρώτησε ο Πέτρος.
—Πολύ όμορφα, ζωηρός, γεμάτος κέφι!... 'Αλλά δέν μπορείς, φίλε μου, να φαντασθής, τί έγινε ύστερ από την τηλεφωνική συνομιλία μας χτες θράδυ!
—Για πές μου...
—Φατάσου... 'Η εαφνική άδιαθεσία σου έσωσε άπ' την άπελπισία, ίσως κι' άπό αυτοκτονία, έναν άπ' τούς καλύτερους φίλους μας...
—Όχι δά! Δέν καταλαβαίνω...
—Θά καταλάβης καί πολύ εύκολα. Είπε δλόκληρη ιστορία. 'Ακουσε λοιπόν: Μόλις άκούμπησα χτες θράδυ το άκουστικό στη θέσι του, πέρασα στο άτελιέ μου, στενοχωρημένος κι' άκεφος κι' άρχισα να ντύνωμαι. Φόρεσα το άσπρο κοστούμι με τις μαύρες θούλες, πουδράρισα το πρόσωπό μου, έβαψα τὰ χέλη μου κι' έτοιμαζόμουν να βάλω καί μερικές έληές στα μάγουλα, όταν, εαφνικά, χτυπά το κουδούνι της εώπορτας, δυνατά, θιαστικά, άνυπόμονα. Ποιος να είνε τέτοια ώρα; σκέφτηκα. Τρέχω, άνοίγω καί ποιάς δρέθηκε μπροστά μου; Μόνη απ' αν μπορείς. 'Ο Ουμπέρτος Παρμάν... Τάχα, σες, φυσικά, όταν βρέθηκε μπροστά μου, άλλα με γνώρισε περισσότερο άπ' τη φωνή μου.
—'Εσύ 'σαι, Ρενέ; μου λέει.
—'Εγώ. Τι σου συμβαίνει;
—Δέν μου άποκρίθηκε. 'Ωρμησε μέσα στο άτελιέ καί ρίχτηκε κλαίγοντας με λυγμούς πάνω σε μία πολυθρόνα.
—Τι έχεις, λοιπόν, παιδί μου; τόν ρωτώ άνήσυχος.
—'Αχ, φίλε μου! Συχώρεσέ με, πού σ' ένοχλώ τέτοια ώρα, είμαι όμως τόσο δυστυχισμένος! Τόσο άπελπισμένος! Είμαι ικανός για κάθε τρέλλα... Ξέρεις πώς είμαι ξετρελλαμένος με τη Ζωρζέττα... Ναι, έχεις δίκιο, καταλαβαίνω τη σκέψη σου: Με κοροϊδεύει καί με σέρνει άπ' τη μύτη... Τό ξέρω, μά τί θέλεις να κάνω; Τήν λατρεύω! Δέν μπορώ να ζήσω χωρίς αυτή τη γυναίκα... 'Ο καθένας είνε έλεύθερος να διαλέξη το μαρτύριό του σ' αυτό τόν κόσμο. Τήν τυραννία μιας γυναίκας ή την όριστική εγκατάλειψή καί την άπελπισία...
—Δέν σκέφτηκες να σέ παρηγορήσω γι' αυτό, του είπα. 'Ο καθένας μας έχει την τρέλλα του. Λόγε παρακάτω...

—Τήν περίμενα λοιπόν άπόψε τη Ζωρζέττα σπίτι μου, όταν, πριν άπό μισή ώρα, μου τηλεφωνεί, πώς λυπάται πολύ, μά είνε άναγκαζόμενη, έχει υποχρέωση να πάη άπόψε στον μεγάλο χορό που δίνουν ή ράφτρες κι' όστι έφευγε μάλιστα κείνη τη στιγμή. Φωνάζω, ξεφωνίζω, φοβερίζω, παρακαλώ στο τηλέφωνο, τίποτα!
—Νά παρακαλᾶς το πιστεύω, του είπα, όσο για να φοβερίζης, λιγάκι άπθανο μου φαίνεται...
—Φυσικά... δέν κατάρθωσα τίποτα: «'Αν δέν σ' άρέσει, πάρε τη θόλτα σου!» μου φώναζε στο τέλος ή Ζωρζέττα. Τι να κάνω; Ξέρει ή άφίλοτιμη την άδυναμία μου, ξέρει πώς είμαι σκλάβος άλευθέρατος στα πόδια της καί με παίζει όπως θέλει. Κι' ενώ εγώ ούρλιαξα στο τηλέφωνο, εκείνη πρόσθεσε γελᾶντας: «Πέσε να κοιμηθής, πουλάκι μου, θά σου κάνη καλό. Κι' αύ-

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ



ΤΟΥ ΜΙΓΟΥΕΛ ΖΑΜΑΚΟ'ΙΣ



Ο ΠΡΑΣΙΝΟΣ ΠΑΛΗΑΤΣΟΣ

πόνο μου, την άπελπισία μου να του άνοίξω την καρδιά μου να κλάψω κοντά του καί να με συμπονήσῃ. Φαντάζομαι πως Ζωρζέττα θά γνώρισε κάποιον καί τρέχει μαζί του στο χορό. Ίσως μάλιστα καί να τόν αγαπά αυτόν τόν κάποιον. Ξέρεις καί μια φορά; Πού να τις καταλάβής αυτές τις γυναίκες! Είπα ικανές άκόμη... καί ν' αγαπήσουν!... Με άπ'ατά λοιπόν! Είπα άπελπισμένος! 'Ετοι μου έρχεται να πάω να σκοταθώ! Δέν μου μιά συμβουλή, τί να κάνω; Σέ ίκετεύω! Μιά καλή συμβουλή σ' έναν άπελπισμένο φίλο!

—Συμβουλή ζητάς... 'Αμείσως; Φόρεσε αυτά τα παληατσικά! Είπα καί τοδύωσα το πράσινο κοστούμι σου.
—Τι λές;...
—Λέω να φορέσης άμείσως αυτό το πράσινο παληατσικό κοστούμι! Καί γρήγορα μάλιστα, γιατί δέν έχουμε καιρό!

—'Αχ, πού έπεσε ο φουκαράς! Μεθυμένος είσαι, Ρενέ!...
—Πό τώρα μέθυσες;...
—Δέν είμαι διόλου μεθυμένος: από τούς δύο μας εγώ τάχω σωστά τα λογικά μου. Ενώ εσύ δέν ξέρεις τί σου γίνεται από την παραζάλη σου κι' ούτε μπορείς να σκεφθής ψυχραιμία. 'Αν ή Ζωρζέττα, αγόρι μου, σε κοροϊδεύει, παρ' όλη την άγάπη σου, τὸ νύκει αυτό γιατί ξέρει πώς σε κρατεί καί πώς είσ' ένα κουρελάκι στα νύχια της. 'Η δύναμιά σου είνε ή δύναμή της, ή ταπεινότητά σου την κάνει να καταγράται την άντιπαρθεσύνη σου. 'Αν σέ ήξερε λιγότερο άλλοθενθενισμένο, χέρια της, λιγότερο πειθήνιο σκυλάκι σου, τολμούσε να σου παίξη το άπομυθό παιχνίδι. Είσαι όμορφος, καλοκαίωμένος, έξυπνος, χαρίστος στην παρέα, πρόσχαρος, άπ' αυτή τη στιγμή θέσθαις έχεις άρκετή περιουσία, τολοσιόταναν όλα όσα χρειάζονται για να έτύχης με τις γυναίκες κι' αν, έστο καί μια στιγμή, της περνούσε από τὸ νου τὴ Ζωρζέττα σου, πώς θά μπορούσες ν' άποσχολήθης με κάποιαν άλλη, να ευχαριστήσῃς να διασκεδάσης με μίαν άλλη, έ, νάσαι θεός, πώς θά τρελλαίνονταν τότε κι' αυτή την άγάπη σου.

—'Ισως...άλλά δέν έχω τη δύναμη για να τοις είδους πειράματα!

—Θά δοκιμάσης. Τι φοβάσαι, άφ'ου την ποιάςσαι πώς σ' άπ'ατά; Δοκίμασε άπομυθώ. Είπε μοναδική εύκαρία. Λές κι' έβρισκε Θεός το χεράκι του. 'Εμπρός, φόρεσε τὸν σινο παληάτσο!...

—Νά ντυθώ... παληάτσος;... 'Εγώ;...
—Μάλιστα. 'Ητανε να πάω άπόψε με τόν Μινθίλ στον μεγάλο χορό που δίνουν ή ράφτρες. 'Ο Πέτρος όμως άδιαθέτος, χεστε σγεδόν τὸ ίδιο άνάστημα, πάρε λοιπόν το κοστούμι που με φόρεστο! Γρήγορα, γιατί περνά ή ώρα.

—Καλά, κι' έπειτα;
—'Επειτα, θά πάμε μαζί σ' αυτόν το χορό. 'Εκεί θά βρούμε τη Φρανσουά καί τη Σιμόνη. Θά ψάξουμε ν' ανακαλύψουμε καί σα στο πληθος καί τη Ζωρζέττα σου κι' όταν την βρούμε καί καθαιλιέρο της θά πλησιάσης, όλωδιόλου άδιάφορος, χαίροντας με τη ντάμα σου καί θά χοροπηδάς γεμάτος κέφι μαζί άπ' τη μύτη της. 'Εγγυώμαι για τὸ αποτέλεσμα.

—Με δυσκολία έπιστέλλουν τόν καταφέρω καί φόρεσε κλειστά τας το πράσινο κοστούμι σου, πουδραρίστηκε με άσπρο γυαλί του. Σου όρκίζομαι, πώς σπάνια θά μπορούσες να είσαι μικρότερο θέαμα άπό αυτό το νέο, πού βογγώντας καί έλατίζοντας όλες τις γυναίκες, έβαζε προσεχτικά τις έληές στα πόδια δρασμένα του μάγουλα. 'Επιτέλους τόν δοήσθαι, άπαιτούμενο προσόχα τόν στο πρόσωπό του καί φύγαμε από το χορό.

—Βρήκαμε εύκολα τις δύο μας φίλεσθούλες κι' έπειτα άρμασε να ψάχνουμε για την άπιστη Ζωρζέττα. Τήν έβρήκαμε στην πλατινή βοσκοπούλα να χορεύει ρούμπα μ' ένα πελίκι ούσάρο. 'Ανάγκασα τόν Ουμπέρτο, πού έτρεμε άπ' τη λύπη, να την πλησιάση ψυχραιμος, να της πετάξη κομψά

ριο, τὰ λέμε πάλι. 'Ακούμπησε ύστερ το άκουστικό καί να έμεινα σαν τρέλλας ναυσιγμένος, σαστισμένος, άπογυμνωμένος. 'Επειτα φέρεσα τὸ πακαφόρι μου, τὸ καπέλλο μου, τήδησα σ' ένα ταξί καί έβρεξα σέ σένα καί ή ώρα είνε τὸν άκατάλληλο. 'Ενώ αθα την άγάπη να βρω ένα φίλο που να δικό μου άσπαστο, να τὸ πῶ πῶ...

...το πακαφόρι μου, τὸ καπέλλο μου, τήδησα σ' ένα ταξί καί έβρεξα σέ σένα καί ή ώρα είνε τὸν άκατάλληλο. 'Ενώ αθα την άγάπη να βρω ένα φίλο που να δικό μου άσπαστο, να τὸ πῶ πῶ...

...το πακαφόρι μου, τὸ καπέλλο μου, τήδησα σ' ένα ταξί καί έβρεξα σέ σένα καί ή ώρα είνε τὸν άκατάλληλο. 'Ενώ αθα την άγάπη να βρω ένα φίλο που να δικό μου άσπαστο, να τὸ πῶ πῶ...

...το πακαφόρι μου, τὸ καπέλλο μου, τήδησα σ' ένα ταξί καί έβρεξα σέ σένα καί ή ώρα είνε τὸν άκατάλληλο. 'Ενώ αθα την άγάπη να βρω ένα φίλο που να δικό μου άσπαστο, να τὸ πῶ πῶ...

...το πακαφόρι μου, τὸ καπέλλο μου, τήδησα σ' ένα ταξί καί έβρεξα σέ σένα καί ή ώρα είνε τὸν άκατάλληλο. 'Ενώ αθα την άγάπη να βρω ένα φίλο που να δικό μου άσπαστο, να τὸ πῶ πῶ...

...το πακαφόρι μου, τὸ καπέλλο μου, τήδησα σ' ένα ταξί καί έβρεξα σέ σένα καί ή ώρα είνε τὸν άκατάλληλο. 'Ενώ αθα την άγάπη να βρω ένα φίλο που να δικό μου άσπαστο, να τὸ πῶ πῶ...

...το πακαφόρι μου, τὸ καπέλλο μου, τήδησα σ' ένα ταξί καί έβρεξα σέ σένα καί ή ώρα είνε τὸν άκατάλληλο. 'Ενώ αθα την άγάπη να βρω ένα φίλο που να δικό μου άσπαστο, να τὸ πῶ πῶ...

...το πακαφόρι μου, τὸ καπέλλο μου, τήδησα σ' ένα ταξί καί έβρεξα σέ σένα καί ή ώρα είνε τὸν άκατάλληλο. 'Ενώ αθα την άγάπη να βρω ένα φίλο που να δικό μου άσπαστο, να τὸ πῶ πῶ...

...το πακαφόρι μου, τὸ καπέλλο μου, τήδησα σ' ένα ταξί καί έβρεξα σέ σένα καί ή ώρα είνε τὸν άκατάλληλο. 'Ενώ αθα την άγάπη να βρω ένα φίλο που να δικό μου άσπαστο, να τὸ πῶ πῶ...

...το πακαφόρι μου, τὸ καπέλλο μου, τήδησα σ' ένα ταξί καί έβρεξα σέ σένα καί ή ώρα είνε τὸν άκατάλληλο. 'Ενώ αθα την άγάπη να βρω ένα φίλο που να δικό μου άσπαστο, να τὸ πῶ πῶ...

...το πακαφόρι μου, τὸ καπέλλο μου, τήδησα σ' ένα ταξί καί έβρεξα σέ σένα καί ή ώρα είνε τὸν άκατάλληλο. 'Ενώ αθα την άγάπη να βρω ένα φίλο που να δικό μου άσπαστο, να τὸ πῶ πῶ...

...το πακαφόρι μου, τὸ καπέλλο μου, τήδησα σ' ένα ταξί καί έβρεξα σέ σένα καί ή ώρα είνε τὸν άκατάλληλο. 'Ενώ αθα την άγάπη να βρω ένα φίλο που να δικό μου άσπαστο, να τὸ πῶ πῶ...

...το πακαφόρι μου, τὸ καπέλλο μου, τήδησα σ' ένα ταξί καί έβρεξα σέ σένα καί ή ώρα είνε τὸν άκατάλληλο. 'Ενώ αθα την άγάπη να βρω ένα φίλο που να δικό μου άσπαστο, να τὸ πῶ πῶ...

...το πακαφόρι μου, τὸ καπέλλο μου, τήδησα σ' ένα ταξί καί έβρεξα σέ σένα καί ή ώρα είνε τὸν άκατάλληλο. 'Ενώ αθα την άγάπη να βρω ένα φίλο που να δικό μου άσπαστο, να τὸ πῶ πῶ...

...το πακαφόρι μου, τὸ καπέλλο μου, τήδησα σ' ένα ταξί καί έβρεξα σέ σένα καί ή ώρα είνε τὸν άκατάλληλο. 'Ενώ αθα την άγάπη να βρω ένα φίλο που να δικό μου άσπαστο, να τὸ πῶ πῶ...

...το πακαφόρι μου, τὸ καπέλλο μου, τήδησα σ' ένα ταξί καί έβρεξα σέ σένα καί ή ώρα είνε τὸν άκατάλληλο. 'Ενώ αθα την άγάπη να βρω ένα φίλο που να δικό μου άσπαστο, να τὸ πῶ πῶ...

...το πακαφόρι μου, τὸ καπέλλο μου, τήδησα σ' ένα ταξί καί έβρεξα σέ σένα καί ή ώρα είνε τὸν άκατάλληλο. 'Ενώ αθα την άγάπη να βρω ένα φίλο που να δικό μου άσπαστο, να τὸ πῶ πῶ...

...το πακαφόρι μου, τὸ καπέλλο μου, τήδησα σ' ένα ταξί καί έβρεξα σέ σένα καί ή ώρα είνε τὸν άκατάλληλο. 'Ενώ αθα την άγάπη να βρω ένα φίλο που να δικό μου άσπαστο, να τὸ πῶ πῶ...

...το πακαφόρι μου, τὸ καπέλλο μου, τήδησα σ' ένα ταξί καί έβρεξα σέ σένα καί ή ώρα είνε τὸν άκατάλληλο. 'Ενώ αθα την άγάπη να βρω ένα φίλο που να δικό μου άσπαστο, να τὸ πῶ πῶ...

...το πακαφόρι μου, τὸ καπέλλο μου, τήδησα σ' ένα ταξί καί έβρεξα σέ σένα καί ή ώρα είνε τὸν άκατάλληλο. 'Ενώ αθα την άγάπη να βρω ένα φίλο που να δικό μου άσπαστο, να τὸ πῶ πῶ...

...το πακαφόρι μου, τὸ καπέλλο μου, τήδησα σ' ένα ταξί καί έβρεξα σέ σένα καί ή ώρα είνε τὸν άκατάλληλο. 'Ενώ αθα την άγάπη να βρω ένα φίλο που να δικό μου άσπαστο, να τὸ πῶ πῶ...

...το πακαφόρι μου, τὸ καπέλλο μου, τήδησα σ' ένα ταξί καί έβρεξα σέ σένα καί ή ώρα είνε τὸν άκατάλληλο. 'Ενώ αθα την άγάπη να βρω ένα φίλο που να δικό μου άσπαστο, να τὸ πῶ πῶ...

...το πακαφόρι μου, τὸ καπέλλο μου, τήδησα σ' ένα ταξί καί έβρεξα σέ σένα καί ή ώρα είνε τὸν άκατάλληλο. 'Ενώ αθα την άγάπη να βρω ένα φίλο που να δικό μου άσπαστο, να τὸ πῶ πῶ...

...το πακαφόρι μου, τὸ καπέλλο μου, τήδησα σ' ένα ταξί καί έβρεξα σέ σένα καί ή ώρα είνε τὸν άκατάλληλο. 'Ενώ αθα την άγάπη να βρω ένα φίλο που να δικό μου άσπαστο, να τὸ πῶ πῶ...

...το πακαφόρι μου, τὸ καπέλλο μου, τήδησα σ' ένα ταξί καί έβρεξα σέ σένα καί ή ώρα είνε τὸν άκατάλληλο. 'Ενώ αθα την άγάπη να βρω ένα φίλο που να δικό μου άσπαστο, να τὸ πῶ πῶ...

...το πακαφόρι μου, τὸ καπέλλο μου, τήδησα σ' ένα ταξί καί έβρεξα σέ σένα καί ή ώρα είνε τὸν άκατάλληλο. 'Ενώ αθα την άγάπη να βρω ένα φίλο που να δικό μου άσπαστο, να τὸ πῶ πῶ...

...το πακαφόρι μου, τὸ καπέλλο μου, τήδησα σ' ένα ταξί καί έβρεξα σέ σένα καί ή ώρα είνε τὸν άκατάλληλο. 'Ενώ αθα την άγάπη να βρω ένα φίλο που να δικό μου άσπαστο, να τὸ πῶ πῶ...

...το πακαφόρι μου, τὸ καπέλλο μου, τήδησα σ' ένα ταξί καί έβρεξα σέ σένα καί ή ώρα είνε τὸν άκατάλληλο. 'Ενώ αθα την άγάπη να βρω ένα φίλο που να δικό μου άσπαστο, να τὸ πῶ πῶ...

...το πακαφόρι μου, τὸ καπέλλο μου, τήδησα σ' ένα ταξί καί έβρεξα σέ σένα καί ή ώρα είνε τὸν άκατάλληλο. 'Ενώ αθα την άγάπη να βρω ένα φίλο που να δικό μου άσπαστο, να τὸ πῶ πῶ...

...το πακαφόρι μου, τὸ καπέλλο μου, τήδησα σ' ένα ταξί καί έβρεξα σέ σένα καί ή ώρα είνε τὸν άκατάλληλο. 'Ενώ αθα την άγάπη να βρω ένα φίλο που να δικό μου άσπαστο, να τὸ πῶ πῶ...

...το πακαφόρι μου, τὸ καπέλλο μου, τήδησα σ' ένα ταξί καί έβρεξα σέ σένα καί ή ώρα είνε τὸν άκατάλληλο. 'Ενώ αθα την άγάπη να βρω ένα φίλο που να δικό μου άσπαστο, να τὸ πῶ πῶ...

...το πακαφόρι μου, τὸ καπέλλο μου, τήδησα σ' ένα ταξί καί έβρεξα σέ σένα καί ή ώρα είνε τὸν άκατάλληλο. 'Ενώ αθα την άγάπη να βρω ένα φίλο που να δικό μου άσπαστο, να τὸ πῶ πῶ...

...το πακαφόρι μου, τὸ καπέλλο μου, τήδησα σ' ένα ταξί καί έβρεξα σέ σένα καί ή ώρα είνε τὸν άκατάλληλο. 'Ενώ αθα την άγάπη να βρω ένα φίλο που να δικό μου άσπαστο, να τὸ πῶ πῶ...

...το πακαφόρι μου, τὸ καπέλλο μου, τήδησα σ' ένα ταξί καί έβρεξα σέ σένα καί ή ώρα είνε τὸν άκατάλληλο. 'Ενώ αθα την άγάπη να βρω ένα φίλο που να δικό μου άσπαστο, να τὸ πῶ πῶ...

...το πακαφόρι μου, τὸ καπέλλο μου, τήδησα σ' ένα ταξί καί έβρεξα σέ σένα καί ή ώρα είνε τὸν άκατάλληλο. 'Ενώ αθα την άγάπη να βρω ένα φίλο που να δικό μου άσπαστο, να τὸ πῶ πῶ...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολίο)



ΤΟ κινηματοθέατρο «Παλλάς» οί 'Αθηναίνοι είχαν την τύχη ν' απολαύσουν ένα περίφημο έργο της Γερμανίδος συγγραφέως Βίζν Μπλουμ, τη «Δίμνη των Κυριών». Αυτό το φίλι «χυρίστρις» με την οικονομική ένίσχυση του εκδοτικού οίκου Ρότσιλντ κι' ο Μάρκο Άλεγκρά, ο σκηνοθέτης του έργου, τὸ ανέβιδωσε με τις νέες αντίληψεις καί τις προόδους της σκηνοθετικής τέχνης. 'Η Ροζίν Ντερέν, ή Σιμόνη Σιμόν, ή 'Ιλα Μερό, ο Ζάν Πιέρ 'Ωμόν, ο Μισέλ Σιμόν κι' ο Σοκολόφ, δημιουργοί περιφημους ούλων σ' αυτό το φίλι, γρήγορα τούς 'Αθηναίους καί τὸ όποιο, όπως σάς αναφέραμε, είνε ή ης συγγραφέως τὸ «Γκράντ 'Οτέλ».

Η Γκρέτα Γκάρμπο κι' ο Φρόντερικ Μάρς «χυρίζουν» σήμερα στο Χόλλυγουντ τὸ παλαιότατο έργο τὸν Λέοντος Τολστόϊ, την «'Αννα Κάρενα». 'Ο εάστερας τὸν άστέρονα, στο όλο της τραγικής ήρωίδος τὸ Ρόσσο συγγραφέας, είνε άπέρχοχος. 'Ο νέος παρατηνείας της δέν ήσται λόγια να έκφραση τὸ θαυμασμό του για τη μεγάλη εγρήσση, ή όπια θά κάνει πάλι τὰ εκατομμύρια τὸν θαυμαστών της να συγκινηθῇ από τὸ τραγικό τέλος της ήρωίδος τὸν Λέοντος Τολστόϊ.

Ο Κλάρκ Γκρέμπλ κι' ή Κάθριν 'Αλεξάντερ «χυρίζουν» στην πόλὶ τὸν κινηματογράφου ένα νέο φίλι, στο όποιο πρωταγωνιστῇ επίσης καί οί γνωστοί «άστέρες» Σπώρτ 'Ερβιν, Χένρι Τραϊνός κι' ο Ντάν Μάιο.

Η «Καρόλ» είνε ο χορός πού ξετρελλαίνει τὸν κόσμο. 'Όπου καί να πάτε, στα νυχτερινά κέντρα, στις χορευτικές δεξιώσεις, παντα σ' άκούστε τὸν όμορφο σκοπό της καί θά ήρε τὰ ζενίμια τὸν χορευτὸν να κάνουν τις έπαινετικές εγρήσεις της. 'Απόστο, ή ξανθή ηρώου Τζίνγκερ Ρόγκας, ή όπια πού τη λατρεύει από τὸ χορό στον κινηματογράφο, έμμελει τώρα έναν άλλο πὸν ενδιαφέροντα. Στο νέο φίλι, λοιπόν, «Εθιμικό Διαζύγιο», τὸ όποιο γρήγορα, χορεύει έναν πολύ όμορφο χορό, τὸν «Ανταντίλ», πού φυσικά θά καταστήσει κι' αυτής τὸς Εθιμικούς, όπως ή «Καρόλ».

Ο Τζέιν Κόνραντ, τὸ χαϊδμένο παιδί τὸν Χόλλυγουντ, τὸ όποιο δὲ καί λίγα χρόνια είνε έπιστέλλη την 'Αθήνα, μαζί με τὸν γονεὶς της, φαίνεται ότι, για νὰ γυρίσῃ από τις εγρήσεις τὸν θαυμαστών του, άποφάσισε να παραστή. Καί πράγματι, έδοσε... το χέρι του στην χαριτωμένη Τόμιν Ρούινγκ, μά από τις γνωστες όμορφές της φημισπούλες. 'Η μίσσες Τόμιν πραγματοποίησε πὸν γελαστός, έχοντας την ώραία Σιμόνη στο μπράτσο του καί τις φωνάζει:

—Σέ πού στάνη έμάσθης τὸ ρούμπα, ώραία μου βοσκοπούλα; 'Σ' άφνω τώρα να φαντασθής την κατάπληξη της βοσκοπούλας! Παράτησε μονομιάς τὸν ούσάρο της καί πλησίασε κοντή να δῇ τὸ πρόσωπο τὸν παληάτσου. Δέν μπορούσε άκόμη να πιστέψῃ σ' ατρία της. Μά κι' όταν τὸν είνε καλά, πάλι άπομυθώσε σασμένη, γιατί τὸν φανταζότανε να κοιμάται, όπως πρόταξε, ήσυχα-ήσυχα στο κρεβάτάκι του, ενώ τώρα τὸν έβρισε να χαγανίζει θεότρελλα, με την υπέρκομη Σιμόνη. Δέν ήρε τί να διαλέξη: να λιποθυμήσῃ ή να την πιάσουν τὰ νεύρα της; Τὸν κτύπησε σαν μανιασμένη. 'Επιτέλους, χωρίς ούτε να τὸν χέρι καί τὸν φώναξε:

—Πάμε σπίτι, Σαρδανάπαλε!

'Εφ'ησαν σὸν τὸ σ' φωνα κι' άπομείνανε τὰ κορίτσια καί γὼ έκαρπάζομαι στα γέλια. Λιγάκι πριν φύγω άπ' τὸ άτελιέ για έμμεσε περισσότερο από όσο έλπίζαμε. 'Η Ζωρζέττα θά χρειάσῃ της στην καρδιά τὸν ώραίου κι' εθγενικού Ουμπέρτο. Καί μάλιστα, γεμάτη τρυφερότητα έπεσε στην άγκαλιά του καί παρακαλούσε να την συγχωρήσῃ. 'Ο φίλος μας της βρήκε πάλι τὸ σενιόμ καί μπορεί, σε κάθε άνάλογο περίπτωση, να μετρηθῇ τὸ ίδιο όπλο. Είνε τώρα εὐτυχισμένος, θρσκεται εὐδωμο ούσαν. Τὸ λοιπόν, άγαπητέ μου, χωρίς την παλαιά άδιαθεσία σου, δέν θά μπορούσας φυσικά να δανείσω τὸν παλαιόν παληάτσο στον Ουμπέρτο καί δέν θά μάθαινε ότι ούσάρο. 'Ανάγκασε τὸν Ουμπέρτο, πού έτρεμε άπ' τη λύπη, να την πλησιάση ψυχραιμος, να της πετάξη κομψά

ποικει μ' αυτό τὸ γάμο τὸ μοναδικό πόθο της ζωής της, να γίνει δηλαδή γυναίκα ενός νέου καί πλούσιου «άστέρος». Είνε, καθὼ βλέπετε, πολύ τυχερή.

'Ο μεγαλύτερος δραματικός ήθοσός της «Μέτρος», ο Ουάλλας Μπέρνι, φαίνεται ότι δέν έμεινε άσχημής από τη χάρι καί την όμορφιά της Μόρην Ο'Σούλιβαν, ή όπια πρωταγωνιστῇ σ' ένα καινούριο έργο του. 'Η κακὴ γλώσσες τὸν Χόλλυγουντ λένε ότι είνε τελευταίος ξετρελλαμένος με την όμορφη «βεντέττα» κι' ότι κάθε μέρα την επισκέπτεται στη βύλλα της, για να συζητήσουν για τις διάφορες σκηνές τὸν φίλι του. Μά ο Ουάλλας Μπέρνι διαμαρτύρεται γι' αὐτὲς τις συζητήσεις καί δηλώνει ότι ή Μόρην Ο'Σούλιβαν δέν είνε γι' αὐτὸν τίποτ' άλλο, από μιά φίλη. Μία πολύ ευγενική καί τρυφερή φίλη, ή όπια εύχαιστέται με τη συντροφία του καί τις ιστορίες του. 'Όσο για την χαριτωμένη «βεντέττα», άποφεύγει να πῇ καί μια λέξη έστω γι' αυτή την ιστορία, προτιμώντας να διασκεδάσῃ με τὸ θόρυβο αὐτοῦ τὸν «κατανόητο» καί με τη στενοχωρία τὸν καλοῦ της φίλου.

Η 'Αννα Στέν, ή περίφημη «Νανά», στην ιδιωτική της ζωή είνε μά πολύ παρασην γυναίκα. Μία από τις άδυναμίες της είνε τ' άσπρα σκυλλά, τὰ όποια ποτὲ δέν άποχωρίζεται, ούτε άκόμη καί στον ύπνο της. Οί γιστοί όμως της φιλομυθόλεως δέν παύουν να της συνιστῇ να μὴ κοιμάται μαζί τους, γιατί υπάσχει φόβος να κολλήσῃ ένα σωρό αρρώστειες άπ' αὐτὰ τὰ σκυλλά καί να χάσῃ την υγεία της. 'Η 'Αννα Στέν έντοίντως δέν τὸν άκούει καί όπως είνε έπαση καί πεσιματάρα, έννοει να κάνει ό,τι της περνάει από τὸ κεφάλι της.

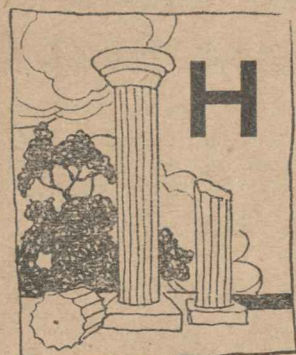
Αὐτὲς τις ήμέρες έφτασε στο Χόλλυγουντ ή χαριτωμένη 'Αγγίλα ήθοσῶς Κόνστανς Κόλλιερ, για να παίξῃ στον κινηματογράφο. 'Η Κόλλιερ είνε ξετρελλαμένη με την εθιμη ζωή της φιλομυθόλεως καί στους δημοσιογράφους που την επισκέφθηκαν, έδήλωσε ότι έχει την έντύπωση ότι ξαναρχίζει την καριέρα της. 'Η Κόνστανς Κόλλιερ δέν είνε ή πρώτη φορά πού επισκέπτεται τὸ Χόλλυγουντ. 'Εδὼ καί πέντε χρόνια είχε ξαναθῇ πάλι, για νὰ πρωταγωνιστήσῃ σε μερικά βουδά φίλι. Μά ο κινηματογράφος τότε δέν ήταν τελεωποιημένος, όπως είνε σήμερα, καί γι' αὐτὸ ή 'Αγγίλα ήθοσῶς γύρισε πάλι στα θέατρα τὸν Λονδίνου. 'Ο Ουάλλας Χόθαρν όμως, πού ήξερε τὸ ταλέντο της, την κάλεσε ήδη να γένε στην πόλὶ τὸν «άστέρονα», για νὰ της αναθέσῃ τὸν ρόλο της καί της Χάρους, στο νέο φίλι της «Μέτρος», πού έχει τὸν τίτλο «Βανέσσα».

—'Υστερ' από δέκα χρόνια έπιστέλλης στην κομηδία, ή ήθοσῶς Ρόλαντ Τρινγκ άπαφάσισε ν' άφισωθῇ στο δράμα.
—Βασίλεινα να κάνω τὸν δόλο, δήλωσε στους φίλους του. Σκεφτήτε ότι έπ' δέκα χρόνια δέν έκανα παρά κομικές γκρομίες, πού έκαναν τὸν θεατᾶ μου να ξεκαθίζοντα άπ' τὰ γέλια. Καί ρὸς λοιπόν είνε νὰ τὸν άναγκάσω τώρα να κλάψουν καί λίγοι. 'Αρετὰ διασκεδάσαν μαζί μου!

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΝΤΥΜΠΟΥΑ

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ



ΤΑΝ μιά θροχερή ημέρα της 'Αποκρής.
Καθισμένος μπρός στ' γραφείο του ο Ντανιέλ Νταρμπούρ, διάβαζε μιά εφημερίδα. Συγχρόνως έβριχνε και προσεχτικές ματιές σε μερικούς λογαριασμούς της 'Ασχής, της οποίας ήταν αντιπρόεδρος.

Σε... στιγμή, άνοιξε η πόρτα. Στο καθώρι φάνηκε η γυναίκα του, τυλιγμένη στη γούνα της και κρατώντας μιά θαλίτσα μικρή στο χέρι. Μπήκε στο δωμάτιο και φώναξε:

—Ωρεθούρ, Ντανιέλ!

Ο Νταρμπούρ γύρισε έκπληκτος

και την κύτταξε:

—Πώς;.. Φεύγεις; τη ρώτησε.

—Μά, ναι, αγαπητέ μου!.. Θα πεταχτώ για ένα μερόνυχτο, στο Ρουάν... Στής θείας μου... Τό ξέρεις πολύ καλά, γιατί σου μίλησα γι' αυτό τό ταξίδι χθές τό θράδυ!

—Ναι, σωστά!... Δεν λέω όχι, Φρανσίνα!... Μά τί άλλόκοτη ιδέα σ' έπιασε, να πας με τέτοιον παληόκαιρο και μέσ' στις 'Αποκρής, στη θεία σου;... Κάνει κρύο πολύ, στο Ρουάν!...

—Δεν μου τάλεγε από χθές αυτό, καυμένη Ντανιέλ;... Τώρα είν' άργά πια... Τηλεγράφησα στη θεία μου, θα με περιμένη και θα ληφθί πολύ άν δεν πάω!

Ο Νταρμπούρ έμεινε σκεπτικός λίγες στιγμές κι' έπειτα είπε: —Καλά, αγαπη μου... Τρέξε τότε, για να προλάβεις τό τραίνο... Δεν μπορώ όμως να μί σου πώ, ότι με δυσανεστεις κάπως, αφήνοντας με μονάχον, αυτή την άποκρητική θραδυά!

—Έλα τότε μαζί μου! είπε με θάρρος και με γρηγορόδα η νεαρή γυναίκα.

Η καρδιά της χτυπούσε συγχρόνως δυνατά. Και τὰ γκριζοπράσινα μάτια της άστράψαν, κάτω απ' τό θέλο που σκέπαζε τό όραιο πρόσωπό της. Άνάσανε όμως θαθεία, με άνακούφισι, όταν άκουσε τόν άνδρα της να της άπαντάει με αυτά τὰ λόγια:

—Όχι δά!... Ξέρεις καλά, Φρανσίνα μου, ότι είμαι ψυχραμένος με τη θεία σου... Δεν θέλει σχεδόν ούτε να την έπισκεπτώμαι!... Αυτό όμως δεν έμποδίζει να την έπισκεπτεσαι εσύ!

—Άς πάω, λοιπόν! είπε τότε η Φρανσίνα. Έχω καιρό άλλωστε, να την δω!... Δεν μου λές όμως, τί θα κάνης εσύ, μόνο σου;

—Δεν ξέρω ακόμη! Έκανε άόριστα ο Ντανιέλ.

—Θέλω να τό μάθω, πριν φύγω!

Και τὰ μάτια της πήσαν τώρα, μιά έκφρασι ζωηρής άνησυχίας και περιεργείας.

—Ίσως πάω να περάσω τη θραδυά μου, στο φίλου μου Φρενόν.

—Μά αυτός κάλεσε άπόψε κάτι ζωγράφους φίλους του, σε τραπέζι!... Τό ξέρεις;... Ο ίδιος μου τόλεγε χθές! —Α, ναι... Δίκιο, έχεις! Τότε θα πάω να ιδώ τόν πατέρα και τη μητέρα μου.

—Ωραία!... Αυτό είναι τό καλύτερο! παραδέχτηκε έπιτέλους, η Φρανσίνα.

Και γελαστή από ευχαρίστησι, έσκυψε, τόν φίλησε κι' εξαφανίστηκε κατόπιν μ' ένα γοητευτικό θρόισμα του μεταξωτού αδιασθρόγου έπανωφοριού της.

Μιά άνεξήγητη μελαγχολία έπιασε τόν Νταρμπούρ μόλις έφυγε η γυναίκα του. Άνοιξε ένα θιγλίό, προσπαθώντας να διώξη διάφορες ένοχλητικές σκέψεις που τόν τυραννούσαν, μά δεν τό κατώρθωσε. Γι' αυτό, ύστερα από ένα τέταρτο της ώρας, σηκώθηκε, φόρεσε τό καπέλλο του και τό παλτό του και βγήκε έξω.

Οι λασπομένοι δρόμοι κ' η έλαφρή καταχνιά, τού φάνηκαν πιά μελαγχολικοί άκούοι. Πλανήθηκε άσκοπα αρκετή ώρα. Κι' ύστερα, μηχανικά, από παλιά συνήθεια, τράβηξε για τό άτελιέ τού φίλου του ζωγράφου Φρενόν.

Κόντευε έξη η ώρα. Έτσι θα είχε αρκετό καιρό να κουβεντιάσει με τόν φίλο του, όσο να χωριστούν ύστερα, αυτός για τούς γονείς του κι' εκείνος για τό δείπνο με τούς άλλους.

Δέκα λεπτά της ώρας άργότερα, χτυπούσε την πόρτα τού σπιτιού τού



Μιά άνεξήγητη μελαγχολία έπιασε τόν Νταρμπούρ...

Φρενόν.

—Ο κύριός μου λείπει! τού είπε μιά υπηρέτρια. Πήγε να πιά με κάτι φίλους του, τούς οποίους έχει καλεμένους σε τραπέζι. Θα γυρίση όμως κατόπιν να ντυθί, γιατί έχει να πιά σε να ποιο χορό!... Άν θέλετε, περάστε μέσα να τόν περιμένετε!

Η υπηρέτρια ήξερε τη συνήθεια τού Νταρμπούρ να περιμένει έτσι τό γυρισμό τού Φρενόν, όταν εκείνος έλειπε—και γι' αυτό τού πρότεινε αυτή τη λύσι.

Πραγματικά, ο Νταρμπούρ μπήκε μέσα και κάθισε να περιμένει τόν γυρισμό τού ζωγράφου. Για να περνάει έντονα τή ώρα του, περιεργάζόταν τούς διαφόρους τελειωμένους και μισοτελειωμένους πίνακές του.

Μέσα όμως στο τόσο γνώριμο αυτό περιβάλλον, ο Νταρμπούρ πρόσεξε άμέσως κάτι τό καινούριο: Ήταν ένα ντόμινο και μιά κόκκινη μάσκα, άπό κείνες που σκεπάζουν μόνο τὰ μάτια και τό μισό πρόσωπο.

—Μά είναι σωστός μασκαρατζής, αυτός ο Φρενόν! σκέφτηκε τότε ο Ντανιέλ χαμογελώντας. Δεν τού φτάνει μόνον τό τραπέζι και τό γλεντοκόπι με τούς φίλους του, άλλα θέλει κατόπιν να πιά και σε χορό!... Χι. Ωραίο ντόμινο!

Και πλησίασε για να τό περιεργασθί, καθώς τήλεπε άπομένο έπάνω στο ντιβάνι. Καθώς όμως έσκυβε, για να τό κοιτάξει πιά καλά, η ματιά του προσηλώθηκε σ' ένα χαρτάκι, κοφισαμένο στην κορδέλλα της μάσκας.

Κι' άθελά τού διάβασε:

«Σε περιμένω στην «Όπερα» άπόψε!... Θεωρείο πρώτης σειράς, άριθμός 17!»

Καινούρια μελαγχολία έπιασε τόν Ντανιέλ. Σκέφτηκε τί περική θραδυά θα περνούσε, μόνος του με τούς γονείς του, έβαζε και μουρμούρισε:

—Α, τόν κατεργάρη!... Ωραία θα γλεντήση αυτός άπόψε!

Αξάφνα, τού ήρθε μιά έμπνευσι: Σκέφθηκε, ότι διά μπορούσε να παίξη μιά φάρσα διασκεδαστική στον παλιό του φίλο.

Μιά άπ' τις φάρσες εκείνες, που τόσο συνήθιζαν κ' οι δύο τους—άλλοτε—να παίζουν ο ένας στον άλλο!

Έβαλε λοιπόν τό χαρτάκι στην τσέπη του, έκρυψε τη μάσκα και τό λεπτό ντόμινο κάτω απ' τό θαρύ έπανωφόρι του κι' έφυγε χωρίς ν' άντιληφθί τίποτε ή υπηρέτρια.

Ύστερα από λίγες ώρες, ο Νταρμπούρ φορώντας τό κλεμμένο ντόμινο και τη μάσκα, πήγε στο «μπάλ-μασκέ» της Όπερας.

Τράβηξε κατευθείαν στο ύπ' άριθμόν 17 θεωρείο.

Μιά όραία γυναίκα, με πολυτελή τουαλέτα χορού, με μιά μάσκα κι' εκείνη, ήταν γυρμένη στην άκρη τού θεωρείου και κύτταξε στην αλβουσα. Στόν κρότο της πόρτας, έστρεψε τό κεφάλι της, είδε τό κόκκινο ντόμινο και σηκώθηκε όρμή με λοχάτρα.

Έτρεξε πρós τόν Νταρμπούρ, τόν μισοαγκάλιασε και κύτταζοντας με προσοχή τό ντόμινό του, έλεγε συγχρόνως:

—Αχ, τί όραία που σου πάει, ο γαμημένος μου Φρενόν!... Ένώ ή

δία, τό διάλεξε και καί σου πόντεται!

Ο Νταρμπούρ δεν μίλησε... Στε

κόταν σαν απολιθωμένος: Ήταν

γυναίκα του!...

Όστόσο, εκείνη εξακολουθούσε να

φλυαρή άμέριμνα. Είχε καθίσει στην

καναπέ τώρα και τόν τραβούσε κοντά

τά της, θλέποντάς τον ν' άντιστάται

από βουβή κατάπληξι.

Και τούλεγε:

—Φίλησέ με λοιπόν, άνδρά μου!... Τί έχεις;... Κανένας δεν μας έβλεπε

έδώ που είμαστε!... Έχεις όχτω ή

μέρες να με φίλησής!

Έπειτα, νευριασμένη πτέλους από

την άκνησία τού συντρόφου της, έβλε

κολούθησε:

—Γιατί δεν μου μιλάς; Τι έχεις

σε παρακαλώ;... Βγάλε

μάσκα σου!

Κι' έκανε να τόν πιάση

πιά...

Τά είδε όμως παγωμένους τούς

τησε άπότομα και ξεφώνη

φή άνησυχία:

—Τί έπαθες, Φρενόν;... Γιατί δεν

τόσο κρύα τὰ χέρια σου;... Γιατί δεν

μου μιλάς;... Μιλήσέ μου, λοιπόν!

Σου τό ζητώ χάρη, τό θέλω, Γιατί

με κάνεις να υποφέρω

Κι' ενώ ξεστόμιζε αυτά τα λόγια

της, τό πρόσωπό της διακατέχονταν

έκφρασι της άνησυχίας... και συγχρό

νας τὰ γκριζοπράσινα μάτια της

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΒΑΛΤΕΡ ΧΑΜΠΠΚΕΡ

"ΠΕΣ ΜΟΥ ΠΩΣ Μ' ΑΓΑΠΑΣ..."



ΠΟ κάμποσον καιρό τώρα, η Λουκιανή είχε άρχισει να ζηλεύει τόν άνδρα της. Παρακολούθωσε με αγωνιώδη ταραχή τό κάθε του βήμα, την κάθε τηλεφωνική συνδιάλεξί του, δεν έμεινε ευχαριστημένη ούτε με τόν έαυτό της ούτε με τούς άλλους και δεν ήξερε ούτε ή ίδια τό γιατί.

Πρόκειται για μιά μικρή νευρασθένεια, της είχε πη ή γιατρός, που πήγε να συμβουλευθί, καινάς, όπως έλεγε ο περισσότερο γιατρός.

Και όμως, με ένα μονάχο βλέμμα του, σαν εκείνα που της έβριχνε άλλοτε, ο άνδρας της θα μπορούσε να της ξαναχαρίση όλη τη χαρά της ζωής. Η Λουκιανή τό ήξερε πολύ καλά αυτό.

Μά ή έδωμάδας περνούσαν και η Λουκιανή δεν ξανάβρισκε αυτό τό βλέμμα, αυτή την έκφρασι, στο πρόσωπό του. Γιατί;... Μά γιατί άλλα παρ' γιατί ο Πιέρ δεν ήταν πιά δικός της;...

—Α! μά όχι!... Όχι αυτό!... Κάθε φορά που τό σκεπτόταν αυτό η Λουκιανή, κατέβαλε όλη της την προσπάθεια γά να μίη τό πιστέψη. Ο Πιέρ να την άπατά;... Α, θέα μου!...

Ένα πρωί, ο Πιέρ έβριγε και πάλι για τό γραφείο του, αφού προηγουμένως, όπως πάντα άλλοτε, γέμισε τη Λουκιανή με φιλιό, στο σώμα, στα μάγουλα, στα μάτια. Και όμως, πόσο ψυχρά, πόσο αδιάφορα φαινότανον τώρα αυτά τὰ φιλά στη Λουκιανή!... Η νεαρή γυναίκα έδωσε την ύπηρεσία της, πλάγιασε στο χορβάτι, ξανακοιμήθηκε και άναεργήθηκε τόν Πιέρ, τόν όποιον είδε στ' άντερό της μαζί με μιά άλλη γυναίκα!...

—Πιέρ!... Εκραγίσανε, και πετάχτηκε έπάνω.

Μά αντί τού Πιέρ, παρουσιάστηκε η υπηρέτρια.

—Η κυρία με εκάλισε;

—Ναι... άπάντησε με μισό στόμα η Λουκιανή.

Και σηκώθηκε, πήρε τό υπάνιο της, τό γάλα της, έβαλε την τουαλέτα της... Άλλά δεν άσθαινόταν τόν έαυτό της διόλου καλά.

Σε λίγο μπήκε στο ιδιαίτερο ένομάτο τού άνδρός της. Έβρισε μιά ματιά σε μερικά βιβλία, που της φάνηκαν καινούρια, και έπειτα πλησίασε στο γραφείο τού Πιέρ, έβλεπε στο όπισθ, χαρτά, βιβλία, τα γάρα, βρισκόντουσαν ανακατωμένα, με μιά πολύ συνηθισμένη άταξία. Η Λουκιανή άρχισε να ψάχνη—ώ, με μεγάλη διαστροφή—μέσα σ' αυτήν την άνακατωσιά, αλλά δεν βρήκε τίποτε τί άποκρητικό, τίποτε τό έπιθυμητό γά τόν άνδρα της. Έξαφνα, τό βλέμμα της έπεσε έπάνω σ' ένα σημάδι. Ήταν ένα τόσο δά χαρτάκι, με γράμματα τού Πιέρ. Τά μάτια της άνοιγόκλεισαν γρήγορα και η καρδιά της χτύπησε δυνατά, όταν σ' αυτό χαρτάκι αυτό διάβασε τό όνομά της: «ΛΟΥΚΙΑΝΗ»... Μά ή καρδιά της χτύπησε δυνατά, όταν διάβασε πιά και ένα άλλο όνομα: «ΑΠΟΝΑΓΕ»... Όχι! Αύτη δεν λεγόταν Λουκιανή Μπουγιέ, αλλά άλλο! Λουκιανή Μπουγιέ, λεγόταν πάλι ή άλλη, ή φίληνά του! Μά λοιπόν που τόν είχε τσακώσει έπιτέλους! Καμιά άμφιβόλια!...

Η Λουκιανή έσπινε προσεκτικώτα έπάνω στο αποκατασκευασμένο σημείωμα, τα γόνά της έλινγιζαν.

Μά τώρα και ο άρρωστος τού τηλεφώνου της άλλης, παρακάτω. Ο άρρωστος τού τηλεφώνου της! «Σ. 2177». Και πιά κάτω, αυτές ή μισπές, ή βήμα άρχιζε λέξεις: «Πές μου πώς μ' αγαπάς!...»

—Όστε, έτσι!...

Η Λουκιανή ήταν πιά β-βαία. Βεβαία για την άπιστία τού άνδρός της. Άρπασε τό χαρτί, τό πέταξε κάτω και τό ποδοπάτησε, τρελλή και τό θυμό της...

Όταν ο Πιέρ γύρισε στο σπίτι, βρήκε τη Λουκιανή πεσμένη στο κρεβάτι, να κλαίει...

—Απονή της—ώναξε και πλησίασε κοντά της. Τί σου συμβαίνει; Φαινόταν έξαιρετικά άνησυχος, τρομαγμένος. Μά αυτό θα ήταν προσοχή, φυσικά. Ύποκρισία!...

άλλαν περισσότερο, από πόθο κι' έξαιμι.

Εσπινά, ο άρρωστος με τό κόκκινο ντόμινο τινάχτηκε σαν να ευτυπούσε... Τό χέρι του, τρέμοντας από άγωνία, έπιασε τό κορμί της μάσκας του και τό τράβηξε θίαια. Τό πρόσωπό του αποκαλύθηκε. Ήταν κατάγλωμο, φορητά παραμορφωμένο από λύσσα και πάνο: Η Φρανσίνα είδε—σαν νάβλεπε φάντασμα—τόν άντρα της ολοζώντανον υποοστός της!

Τά μεγάλα μάτια της θόλασαν άπ' τη φοίκτη... Μιά κραυγή έτοιμασθηκε να ξεφύνη άπ' τό τεταμένο λαούνην της...

Δεν πόσπασε να ξεφύνησι όμως: Τά κούα δάντυλα τού άνδρα της σφίγγονταν άστοχασία γύρω στο λαϊμό της...

Κι' εξακολουθούσαν να σφίγγονται... να σφίγγονται... άποπν... σαν τσιάνιες...

Η Φρανσίνα κυλ'ηπκε άμυνη στο πάτωμα... Κι' έπάνω στο πάτωμα της, έπεσε ο Νταρμπούρ κλαίγοντας πικρά...



Και φίλησε τό ώραία, τὰ διαρκουμένα ακόμη μάτια της...

—Λουκιανή, αγαπή μου!... Πές μου λοιπόν... Πές μου τί έχεις;... Επανέλαβε 'εκείνος.

Η Λουκιανή σήκωσε τό χέρι της με τη σφιγμένη φούχτα και τό άνοιξε άργά-άργά, με μιά δραματική κίνησι, ενώ συγχρόνως δεν έπαυε να κυττάζη στα μάτια τόν Πιέρ. Μά μόλις και μετά βίας συγκρατήθηκε να μί γελάση: τόσο κομικός της φάνηκε εκείνη τη στιγμή ο άνδρας της. Κατάπληκτος ο Πιέρ, πήρε από τό χέρι της τό σκανδαλώδες εκείνο χαρτάκι, τό άνοιξε, τό διάβασε, και έξαφνα ξεσπασε σε ένα άσυγκράτητο, σε ένα χειμαρρώδες γέλιο!...

—Μη θέλεις τώρα να μου πής πώς είνε και δικό μου αυτό έδω τό όνομα!... τόν διέκοψε πεισιμαμένη η Λουκιανή.

Και τό πέταξε κατόμουρα μιά βρισιά!

—Έλεεινέ!... Έλ-ε-νέ άνθρωπε!...

Κι' έχωσε τό πρόσωπό της άνάμ-σι στα προσκέφαλα, ξεσπώντας έα-να σε άναφυλλιά.

Ο Πιέρ την κύτταξε για μιά στιγμή, πάντα γελώντας.

Τά είχε μαντέψει όλα, χωρίς άλλο! Μά δεν της είπε τίποτε. Σηκώθηκε, άναψε ένα τσιγάρο και πήγε και στάθηκε έμπρός στο άνοχτό παράθυρο. Έπαιτα, ξαναγύρισε κοντά στη Λουκιανή, που εξακολουθούσε να κλαίη πάντα. Ξαναγέλασε πάλι, μιά σιγά αυτή τη φορά, σχεδόν από μέσα του. Άνοξε έστρα ένα σωτάρι τού γραφίου του και έβγαλε άπ' εκεί κάτι και τό άνοιξε. Ήταν μιά πλάκα γραμμοφώνου. Τό γραμμοφώνον βρισκόταν στο ίδιο δωμάτιο, εκεί, στη γωνία. Ο Πιέρ τό κούβισε και έβαλε την πλάκα, έπειτα έστάωσε σ' ένα φωτέγι και έβλινσε τὰ μάτα...

Μά γλυκέα μελωδία πλημύρισε τότε τό δωμάτιο, και εϋδς κατόπιν άκούστηκε μιά γυναικεία φωνή, που τραγουδούσε ένα όμορφο, καινούριο τραγούδι: «Πές μου πώς μ' αγαπάς»...

Η Λουκιανή άνεψήδισε. Γρήγορα-γρήγορα σκούπισε τὰ μάτια της. Δεν έβγαλε ούτε λέξι. Σιωπή, με δόφνο χτα τὰ κλειμένα της μάτια, πλησίασε. Και τό βλέμμα της συναντήθηκε με τό βλέμμα τού Πιέρ, ο οποίος γελοούσε. Και ή πλάκα τού γραμμοφώνου εξακολουθούσε τό όμορφο, τό καινούριο τραγούδι: «Πές μου πώς μ' αγαπάς»...

Τό-ε-πιά ο Πιέρ σηκώθηκε κι' αυτός από τη θέσι του και έβαλε τό χέρι του έπάνω στον ώμο της Λουκιανής. Έκείνη έκανε μιά κίνησι, ν' αποτραβηχθί, με μιά τολυσία κι' άδύνατη έκοιξί τού π'ίσω της. Μά ο Πιέρ την κράτησε έντονα και με τό άλλο χέρι σταμάτησε τό γραμμοφώνον και έβγαλε την πλάκα.

—Λουκιανή, είτε χαμογελώντας, άκουσέ με. Άκουσέ με, για να καταλάβης πόσο άδικα μου φρόνηες και πόσο άνόητες είνε ή καρδιά σου... Αύτός εδω ο άρρωστος δεν είχε βέβαια ο άρρωστος τού τηλεφώνου καμιάς φίλης μου, γιατί απλούστατα δεν έχω φίλη. Μέσα στην ταραχή σου δεν κάθισες καν να καλοπροσέξης τὰ πράγματα. Νά, κίττα: «Σ. 2177» είνε ο άρρωστος αυτής της πλάκας, την όποια αγοράσα χθές. Και ή Λουκιανή Μπουγιέ δεν είσαι σύ, βέβαια, είνε όμως ή άρτίστα που τραγουδεί αυτό τό καινούριο τραγούδι, τό όποιο σού άρεσε τόσο πολύ προχθές στο Βασιέτι, και τό όποιο σκέπτεται να σου τό πλώ δώρο!...

Η Λουκιανή δεν περίμενε να άκούση περισσότερα. Είχε κατάλαβε πιά όλο τό λάθος της, όλη την άνοησία των άνοητών της για τόν Πιέρ. Με μιά χαρισμένη κίνησι, έπεσε έπάνω στο στήθος τού άνδρός της. Έκείνος την έφίλησε έπάνω του και φίλησε τὰ ώραία, τὰ διαρκουμένα άκόμη μάτια της. Και ή πλάκα τού άρρωστου «Σ. 2177» ξανάρχισε να παίξη μιά άκόμη φορά:

«Πές μου πώς μ' αγαπάς»...

BAALTER HAMPPKER

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΧΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Μετά τό αυταναητιστικό δυσάγχια:

«Ο σω φ φ ε ρ»... «Ο, τι έγαν, έγαν από δικό σας λάθος. Έγώ ξέρω

πολύ καλά τη δουλειά μου. Όδηγώ αυτοάνητο είκοσι χρόνια.

Τό θ ύ μ α... Κι' εγώ ξέρω τή δουλειά μου. Προσπατώ πενήντα χρόνια!

Μεταξύ άνδρών και γυναικών:

«Έκείνη»... Τού χάσανε πολύ ο άνατος της γυναίκας του.

«Έκείνος» (άπόσπαστος)... Ναι!... Κάπου έξ' ηλιόδες δραχμές!

Άμερικανική άγγελία:

«Χάθηκε τό σωλλάκι της κυρίας μου. Είνε μ' ένα μάτ, χωρίς όρόα

και τόσο παχύ, ώστε όποις μπορεί να προσπαθήση. Όποιος τό φέρει, φέρει, θα πάρη 20 δολάρια»...

Ο μικρός... Πές μου, μπαμπά, ή μητέρα σου σ' έβρισε;

Ο μπαμπάς... Όχι, παιδί μου, με δέχνει όμως ή δική σου!...

ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ



Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Σ' ένα χωριό της Γαλλίας, μέσα σ' ένα μεγάλο, παμπάλαιο, άρχοντικό, ζή κατάκλειστη μια αλλόκοτη γρηά υπηρέτρια, η γρηά Μαγκέ, η Στριγγλα, όπως τη λένε οι χωρικοί. Η Μαγκέ είχε μυστηριώδη και άγρια. Όλοι την φοβόνταν. Δεν μιλάει σε κανένα. Ζή και μέσα πανέμορφη, απ' τον καιρό που πέθανε μυστηριώδης, η πρώτη γυναίκα του κυρίου της, μια πεντάμορφη μικρούλα, την οποία η Μαγκέ έλάτρευε. Και να έβλεπε πού ο κύριος της, ο κ. Νόρθαξ, της γράφει να έτοιμάσει το πατρικό του σπίτι, γιατί πρόκειται να φτάσει σ' αυτό με τη δεύτερη σύζυγό του, την πανέμορφη επίσης Σουζέτ. Το γράμμα αυτό αναταράσσει τη Στριγγλα. Θά φτάσει μια άλλη γυναίκα, στο σπίτι που πέθανε η πρώτη της κυρία, η λατρεία της!... Όταν ξαναπαντρεύτηκε ο κύριος της; Τη δεύτερη σύζυγό του, την Σουζέτ, ο κ. Νόρθαξ τη γνώρισε και την έρωτεύθηκε σε μια λουτρό-πολη, που βρισκόταν με την εξαδέλφη της 'Ισαυρίνα 'Αθελέν. Την παντρεύτηκε κάποιον στο Παρίσι και ζούσαν ευτυχισμένοι, όταν άδρασε η Σουζέτ το ζήτησε να επισκεφθούν το πατρικό του σπίτι, στο χωριό. Μόλις όμως φτάσανε εκεί, μια χιονισμένη νύχτα, η Μαγκέ άρπάζει άδρανα με τ' αμάξι τη Σουζέτ, τη μεταφέρει στο σπίτι κι' εκεί της διηγείται την ανατριχιαστική ιστορία του κ. Νόρθαξ και του τραγικού θανάτου της πρώτης του συζύγου, την οποία ο κ. Νόρθαξ δηλητηρίασε, για να γλυτώσει απ' αυτή και να πάρει τη Σουζέτ. Μάλιστα η Μαγκέ δεν σφάζει την Σουζέτ. Την πετάει από ένα παράθυρο λιποθύμη στα χέρια του κ. Νόρθαξ, ο οποίος την μεταφέρει άνασθητη στο Παρίσι, τρέμοντας μήπως την χάσει, μετά τις αποκαλύψεις της γρηάς.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Το χαριτωμένο και γλυκό αυτό πλάσμα, που ήταν ολόκληρο καλωμένο από χαρά, από φως, από άρωμα, από χαμόγελο άγγελοειδούς κι' από άθωότητα, είχε χαθεί οριστικά γι' αυτόν... Πιεσμένη, θά μπορούσε θέβαινα να τη φιλήσει, να την άγκαλιάσει, να ταφεί ζωντανός μαζί της... Μά, όσο θά ήταν ζωντανή αυτή, θά του ξέφευγε πάντα απ' τα χέρια!

Τόσο τόν βασάνιζε αυτή η σκέψις, ώστε ξεχνούσε έντελως την άφορη της συμφοράς του...

Δέν έλεγε:

—Γιατί αυτή η στάσι της, άπέναντί μου;...

Παρά μουρμούριζε διαρκώς:

—Την έχασα, τη λατρευτή μου Σουζέτ... Την έχασα για πάντα!...

Μά ξαφνικά, ήλιθια σχεδόν, άναρωτήθηκε:

—Γιατί, λοιπόν, τη χάνω;

Και μ' ένα πηδημα σφοδρό, θρέθηκε όρθιος, ανατριχιασμένος, βογγώντας θαραιά...:

Η εξήγησις έλαμψε μαύρη, ξεπήδησε στο μυαλό του τριγυρισμένη από μαύρες φλόγες, αυτή η εξήγησις: Την έχανε, γιατί έκενη τ' άξερε όλα!...

Ναι, ήταν θέβαιο, θεσσιότατο αυτό... Ήξερε η Σουζέτ πειά ότι αυτός είχε δηλητηριάσει την πρώτη του γυναίκα, την άτυχη Κλαίρη ντέ Μπρεζέλι!

Δέν έψαξε να όρρη, πώς η γρηά-Μαγκέ γνώριζε το έγκλημά του... Γιατί εκείνη, θέβαινα, το αποκάλυψε στη Σουζέτ... Έκεينو που αίσθανόταν θέβαιο ήταν πώς η γυναίκα του τόν θεωρούσε τώρα σαν έναν έσχατο κακούργο... σαν ένα από αυτούς που γράφουν η έφημερίδες, και τους όποιους τ' άδικαστήρια στέλνουν στη λαμπτήμο ή στο κάτεργο... Ήταν κι' ο Έδμος τώρα ένας από εκείνους, για τους όποιους θά είχε ξεφονίσει άλλοτε—σε στιγμή φρίκης—καθώς θά είχε διαβάσει τ' άκαουρή-ματά τους:

—Ω, τ'άερατα!

Ναι... Πριν άκόμη κερδίσει ολόκληρη την άγάπη της, είχε κιόλας γίνει άντικείμενο της φρίκης της και του άποτροπισμού της. Ποτέ πειά δέν θά ξανάσφιγγε στο χέρι του τ'ά λεπτά δάγυλα της Σουζέτ. Ποτέ πειά δέν θά



παρακολουθούσε την άνθησι και τις έκδηλώσεις της άγνης παιδικής ψυχής της!...

Για δεύτερη φορά είχε χηρέψει τώρα...

Για δεύτερη φορά!...

Γιατί να τόν χτυπήσει η συμφορά αυτή;

—Ω, ήταν άσφαλώς η θεία πρόνοια αυτή που τόν τιμωρούσε... Και τόν τιμωρούσε κληρά, τόσο κληρά!...

—Όλες του ή έλπίδες κι' όλη του η χαρά σωριάστηκαν κάτω σ' έρείπια, έγιναν στάχτη, μόλις άκουσε τη φωνή της Σουζέτ: άντιλαλή άπάσια σ' τ' αυτιά του, σαν σάλπιγγα δεύτερας παρουσίας:

—Φύγε!... Φύγε!...

Το κακό ήταν μεγάλο. Και για το κακό αυτό δέν ύπηρε καμιά θεραπεία, άφου και καμιά δικαιολογία δέν ήταν δυνατή. Νά δικαιολογηθεί; Και τί να πη; Μήπως δέν είχε διαπράξει ένα φρικτό έγκλημα;

Ήταν δηλητηριαστής!

Είχε σκοτώσει, είχε δολοφονήσει την πρώτη του γυναίκα!... Γιατί το έκαμε αυτό δέ;

Για να κερδίσει την Σουζέτ. Νά όμως πού η Σουζέτ ήταν πειά χαμένη γι' αυτόν. Συνεπώς είχε γίνει δολοφόνος άδικα. Το έγκλημά του τού φαινόταν έτσι πιο μεγάλο, θανάτο, τ'άερατα.

—Όλη του την ήμέρα κι' όλη του τη νύχτα ο Έδμος τις περσε ολόμεναχος. Μια τρικυμία σκέψων βογγούσε μέσα του. Μια τρομερή τρικυμία, μέσα στην όπο'α παράθερε φρικτά χωρίς να μπορεί να όρρη μια σωτηρία.

Έτσι άγρυπνο και ταλαιπωρημένο τόν όρθηκε το άλλο πρωί. Μια άκτινα του ήλιου, που μόλις είχαν άνατείλει, έπεσε άπάνω του. Ο κ. Νόρθαξ τινάχτηκε άπότομα όρθιος.

Τό φως αυτό του ήλιου τόν παρηγόρησε. Η μέρα τού άπέτειλε, τούδωσε κάποια έλπίδα. Ναι, νά, η νύχτα είχε καλώς σύμβουλος. Δέν είχε δίκιο ν' άπελπίζεται έτσι. Πούς ξέρει; Ίσως να μην ήξερε το έγκλημά του η Σουζέτ, το φρικτό έγκλημα που διεπράξε για να την κάμη δική του...

—Άσφαλώς δέν θά το ήξερε.

—Από ποιόν να το μάθω, άλλωστε; —Απ' τη γρηά Μαγκέ; —Αλλά ήξερε τάχα κι' η γρηά Μαγκέ το έγκλημά του; —Άσφαλώς όχι. —Αν το ήξερε ο κ. Νόρθαξ θά το έμάντευε. Όταν έπέθανε η πρώτη του γυναίκα, η δηλητηριασμένη, η Μαγκέ η έκλαιγε και θρηνούσε άπελπισμένα. Έκανε σαν τρελή η αλλόκοτη γρηά. —Αν συνεπώς ήξερε το έγκλημα, θά της έξερνε κάποια λέξι, κάποιο παράπανο, κάποια άπειλή, πάνω στον πόνο της. Κι' όμως, δέν συνέβη τέτοιο πράγμα. Ο κ. Νόρθαξ τόν έξερνε καλά αυτό.

—Ένα μόνον μπορούσε νάχε πη η Μαγκέ στη Σουζέτ: Τό ότι ο Έδμος της ήταν ξαναπαντρεμένος, ότι είχε κι' άλλη γυναίκα. Ναι, αυτό θά της αποκάλυψε. —Αλλά το μυστικό αυτό, ο κ. Νόρθαξ τόν είχε πη στην εξαδέλφη της 'Ισαυρίνα. Κι' άν τόν έκρυψε απ' τη Σουζέτ, τόν έκαμε όχι γι' άλλο λόγο, άλλα για να μη την λυπήσει, χωρίς λόγο!

Αυτό λοιπόν το μυστικό του κ. Νόρθαξ θά είχε μάθει η Σουζέτ απ' τη γρηά Μαγκέ. Κι' εύάσθητη όπως ήταν, περπατούσε, παράχτηκε, λυπήθηκε θαθεία.

Μά δ'!—αυτά περνούν.

Η Σουζέτ δέν θά τού κρατούσε για πολύ κάκια. —Ω, όχι, θά τόν συγχωρούσε με την καρδιά της.

Η σκέψις αυτές άλάφρωνε την καρδιά τού κ. Νόρθαξ. Άρπυσε να έλπιζε. Έπλυνε κατόπιν τόν πρόσωπό του ταχτοποίησε τ' άρρωστα του πόδια και τόν όργηκε απ' τόν δρόμο.

Δέν έβλεπε, παρόν να μη τώρα μέσα και να τη σφίξη στην άγκαλιά του... άξενισμα... γιατί εκείνη δέν τόν έθελπε... Είχε στασιμένη έλαφρά τη ράχι της πάνω το μέρος του...

Μά τη στυνή εκείνη, ξεπρόβαλε από την έλλη πόρτα τ' άποσκηπίου η 'Ισαυρίνα. Είχε όμορφο και σαν άμωμένο και σαν άπαιργο μαζί... Και της έλεγε:

—Μπαβό, Σουζέτ!... —Όρα! τ' άκατάφερο... —Ακόμη δέν ήρθε κι' άρχισες τις άτίεστες.

—Ακόμη δέν ήρθε κι' άρχισες τις άτίεστες.

—Ακόμη δέν ήρθε κι' άρχισες τις άτίεστες.

—Ακόμη δέν ήρθε κι' άρχισες τις άτίεστες.

—Ακόμη δέν ήρθε κι' άρχισες τις άτίεστες.

—Ακόμη δέν ήρθε κι' άρχισες τις άτίεστες.

—Ακόμη δέν ήρθε κι' άρχισες τις άτίεστες.

—Ακόμη δέν ήρθε κι' άρχισες τις άτίεστες.

ματί.

—Τραβούσε θιαστικός για το δωμάτιο της συζύγου του. —Άσφαλώς η Σουζέτ θά κοιμόταν άκόμη, έτσι κουρασμένη πού ήταν. Θα την ζυγνύονσε και θά την έθελπε ήσυχασμένη πειά. Ναι, αυτό ήταν άλογον...

Περνώντας από μια αίθουσα, ο κ. Νόρθαξ συνάντησε μια καμαριέρα.

—Ο κύριος πηγαίνει στης κυρίας; τόν ρώτησε εκείνη.

—Ναι, απάντησε ο κ. Νόρθαξ.

Και πρόσθεσε άμέσως άνήσυχος:

—Συμβαίνει τίποτε;

—Η κυρία όγηκε, άποκρίθηκε η καμαριέρα.

—Όγηκε! Τόσο νωρίς;

—Μάλιστα, κύριε.

—Πως συνέβη αυτό;

—Μόλις είχε ήμερώσει, κύριε, και η κυρία χτύπησε τόν κουτόν. Ζήτησε να ντυθεί και ντύθηκε πράγματι άμέσως. Δέν θέλησε να της τοιάσουν τόν άμάξι. Δέν έβλεπε ούτε να την συνοδέψω. Τοιάστηκε κι' έφυγε άμέσως:

—Ο κ. Νόρθαξ αίσθάνθηκε ζάλη.

Πά να μη σωριαστεί κάτω, στηρίχτηκε σ' ένα τραπέζι...

Μια τρομερή σκέψις πέρασε απ' τόν μυαλό του. Φαντάστηκε τη Σουζέτ να τρέχει πρωί-πρωί έξαλλη μέσα στους δρόμους, τραβώντας ίσια για τόν ποτάμι... Πάνω στην άπελπισία της θά πήγαινε να πνιγεί.

Ήταν τρομερό, τρομερό!...

Η καμαριέρα είδε την ταραχή τού κυρίου της και έσπευσε να τού εξηγήσει:

—Υποθέτω, πως η κυρία έπηγε στης εξαδέλφης της.

—Ο Έδμος άδρασε μ' άνακούφισι.

—Πώς τού υποθέτισε αυτό; ρώτησε.

—Με ρώτησε η κυρία, πριν φύγει, άν περάσε χθές και τη ζήτησε η δεσποινίς 'Αθελέν. Φαινόταν συνεπώς πως πήγαινε εκεί.

—Ο κ. Νόρθαξ ήσύχασε.

Βέβαια!... Αυτό ήταν!... Θά πήγε στην εξαδέλφη της την 'Ισαυρίνα. Πώς δέν τού σκέφθηκε άμέσως;... Ήταν δυνατόν να σκεφθεί τόν θάνατο η Σουζέτ, τόσο μια άκόμη και γεμάτη από ζωή και σφρίγος; Τί τρέλλα! Γελούσε σχεδόν τώρα, για τόν στιγμιαίο τρόμο του. Ποθούσε τώρα, να τόν ειρωνευόταν κάποιος για να νιώσει καλύτερα την άνοση αυτών τών φόβων του!... Ήταν άπλούστατο: —Υστερα απ' τόν φοβερό ταξείδι της και τις συγκινήσεις που της προέβλεπε η άπαισία γρηά Μαγκέ, η Σουζέτ θέλανε να ίδει τη γελαστή εξαδέλφη της, τ'ά πουλιά, τ'ά λουλούδια... —Ετσι, θά ξανάθρισκε την παλιά εύθυμία της και θά ξεχνούσε τις έφιαλτικές στιγμές που πέρασε!

Τένοντας ο Έδμος τώρα, κατέβηκε τη σκάλα και διάβηκε την αλή.

Ήταν πρωί άκόμη κι' έπικρατούσε ψύχρα. Μά ο ήλιος έδινε χαρούμενον τόνο στο περιβάλλον κι' αυτό τόν άνακούφισε περισσότερο. Μέσα τού άμάξι του μάλιστα, ξαναόρθηκε έντελως την ευτυχία του.

Έρθε στο μέγαρο της 'Ισαυρίνας κι' ο θυρωρός τόν χαιρέτησε πρόσχα. —Εκείνος χάρηκε για την πρώτη αυτή ύποδοξη. Και σίγουρος ότι κι' οι άλλοι θά τόν υποδεχόντουσαν έτσι, έάδισε ήρεμα προς τόν «θερμολήπο-κλουβί».

Έτοιμάζον ν' ανοίξει την κρυστάλλινη πόρτα. Μά σταμάτησε, γοητευμένος.

Πίσω απ' τ'ά τζάμια, άνάμεσα στα έξωτικά λουλούδια τ' άποσκηπίου και κάτω απ' τις λαμπρές άκτινες τού ήλιου, είδε τη Σουζέτ να μαζεύει σ' υποκείμετο πολύχρωμα λουλούδια...

Τι ύπερογος έπ'λογος σ' όλη εκείνη την άγωνία του!... Νά! είδε τόν άγγελικό εκείνο πλάσμα τού όποιου ήταν γυναίκα του, να μαζεύει ώσπια λουλούδια, ώσπια όμορφα ζωντανά λουλούδια, αυτή η νύμφη σε τόσα μρωμένα λουλούδια!

Δέν έβλεπε, παρόν να μη τώρα μέσα και να τη σφίξη στην άγκαλιά του... άξενισμα... γιατί εκείνη δέν τόν έθελπε... Είχε στασιμένη έλαφρά τη ράχι της πάνω το μέρος του...

Μά τη στυνή εκείνη, ξεπρόβαλε από την έλλη πόρτα τ' άποσκηπίου η 'Ισαυρίνα. Είχε όμορφο και σαν άμωμένο και σαν άπαιργο μαζί... Και της έλεγε:

—Μπαβό, Σουζέτ!... —Όρα! τ' άκατάφερο... —Ακόμη δέν ήρθε κι' άρχισες τις άτίεστες.

—Ακόμη δέν ήρθε κι' άρχισες τις άτίεστες.

—Ακόμη δέν ήρθε κι' άρχισες τις άτίεστες.

—Ακόμη δέν ήρθε κι' άρχισες τις άτίεστες.

—Ακόμη δέν ήρθε κι' άρχισες τις άτίεστες.

—Ακόμη δέν ήρθε κι' άρχισες τις άτίεστες.

—Ακόμη δέν ήρθε κι' άρχισες τις άτίεστες.

—Ακόμη δέν ήρθε κι' άρχισες τις άτίεστες.

—Ακόμη δέν ήρθε κι' άρχισες τις άτίεστες.

—Ακόμη δέν ήρθε κι' άρχισες τις άτίεστες.

—Ακόμη δέν ήρθε κι' άρχισες τις άτίεστες.

—Ακόμη δέν ήρθε κι' άρχισες τις άτίεστες.

—Ακόμη δέν ήρθε κι' άρχισες τις άτίεστες.

—Ακόμη δέν ήρθε κι' άρχισες τις άτίεστες.

—Ακόμη δέν ήρθε κι' άρχισες τις άτίεστες.

—Ακόμη δέν ήρθε κι' άρχισες τις άτίεστες.

—Ακόμη δέν ήρθε κι' άρχισες τις άτίεστες.

—Ακόμη δέν ήρθε κι' άρχισες τις άτίεστες.

—Αντί νάρθης έδω πρωί-πρωί, έπρεπε νάμενες στο σπίτι σου και να κοιμάσουν ήσυχά... Μά εσύ, παιδί μου, τάκανες όλα άνω-κάτω, δωμέσα!... Σωστή καταστροφή!... Δέν άφησες ούτε ένα λουλούδι... —Όλα τάκοψες!...

Συγχρόνως πλησίαζε προς τη Σουζέτ, και χαμογελαστή μ' άκακιωμένη.

—Εκείνη όμως, με άργη και γλυκειά φωνή, της έιπε:

—Άφησέ με!...

Είχε στραφή τώρα, λιγάκι. Την έθελπε ολόκληρη ο Έδμος. Κ' ήταν αλλόκοτο τó ύφος της. Δέν γελούσε. Ήταν γλυμή, τ'ά ματία της ήσαν κόκκινα απ' τόν κλάμμα και τ'ά δάκρυά της έξακολουθούσαν να κυλούν!

Με τόνο μελαγχολικό, ξανάπε η Σουζέτ:

—Άφησέ με σου λέω, 'Ισαυρίνα... Είνε «τάμμα», αυτό που κάνω τώρα... —Εταξά σε μια νεκρή αυτά τ'ά λουλούδια και τ'ά καμάρω για να της τ'ά στείλω!...

—Σε μια νεκρή; ξεφώνισε έκθαμβη η δεσποινίς 'Αθελέν.

—Η Σουζέτ άναλύθηκε σ' άναφυλλήτα, και ψιθύρισε:

—Ναι... σε μια δυστυχισμένη γυναίκα, που πέθανε... που τη σκότωσε εκείνος, τόν όποιο άγαπούσε!

Δέν άνθεξε άλλο στη συγκίνησή της. Ρίχτηκε με άπελπισία στην άγκαλιά της 'Ισαυρίνας και τόν πικρό της κλάμμα έγινε έντονότερο.

Τάκουσε όλα αυτά, ο Έδμος ντέ Νόρθαξ... Άκούμπησε δυνατά και τ'ά δυό του χέρια, επάνω στην καρδιά του που πήγαινε να σπάσει απ' τούς τρελλούς παλμούς... —Ανοίξε τόν στόμα του να μιλήσει, μά η φωνή του πνίγηκε...

Κατόπιν έσκυψε τόν κεφάλι του κι' άπομακρύνθηκε σιωπηλός. Βγήκε απ' τόν μέγαρο κι' άρχισε να πλανιέται άσκοπα, θαδίζοντας σιγά-σιγά, τοίχο-τοίχο, τρεκλίζοντας...

Κάτω απ' τ'ά πόδια του, τ'ά κρυστάλλα της πρωινής παγωνιάς έτριζαν...

Κι' ο Έδμος νόμιζε πως πατούσε επάνω στα συντρίμια της ζωής του τής ευτυχίας...

III

Η δεσποινίς 'Αθελέν, ξυπνώντας άξαφνα, δέν όρθηκε παράξενη την έπιστροφή της Σουζέτ.

Εκείνη πάλι, έσκυψε στο κρεβάτι της εξαδέλφης της και της έιπε:

—Είμ' εγώ... Η Σουζέτ... Δέν θά χωριστούμε πειά!

—Ω, πόσο είσαι καλή!... Φίλησέ με, λοιπόν!

Κ' η 'Ισαυρίνα, καταχαρούμενη, πέταξε τ'ά σκεπάσματα κι' άρχισε να χορεύει επάνω στο κρεβάτι της...

Δέν ζήτησε εξηγήσεις απ' τη Σουζέτ. Τα πράγματα είχαν ξεξηγηθεί μόνα τους; Ήταν φυσικότατο, για την 'Ισαυρίνα, να είχε αίσθανθ' γρηγόρα πληθεί κοντά στον άντρα της. η Σουζέτ!...

—Ο έρωας δέν έινε πολύ διασκεδαστικό ποάγμα!... Και θά θαρέθηκε λοιπόν, η Σουζέτ!... Και θά «δσκασε» απ' τη συζυγική στέγη, για να όρρη λίγη ποικιλία ζωής κοντά της.

Κι' άφου εύρισκε—με αυτόν τόν «φυσικότατο» τρόπο—τ'ά πράγματα να εξηγούνται μόνα τους, η 'Ισαυρίνα προχωρούσε τώρα και παρακάτω... Σχεδιάζε τώρα στο μυαλό της και πως θ' άντιμετωπιόταν η «φυσικότητα» αυτή κατ'άστας!

—Όρα! λοιπόν... Κι' άν ήθελε ο κ. Νόρθαξ τότε-πότε να έλθει και να τις βλέπει, δέν θά τού κλειναν θέβαινα την πόρτα!... Πρέπει να έινε κανένα φιλόσοφο, άκόμη και η εκείνη τόν όποιο πήρε για σύζυγό του!... Θά τόν δεχόντουσαν λοιπόν, στο σαλόνι, και θά μιλούσαν έγκάρδια μαζί του...

—Όχι όμως και τόσο έγκάρδια, γιατί θάπαρε έτσι θάρρος και θά τούς «καυδαλιόταν» συχνότερα... Θά τόν έδειχναν άκριβώς με τρόπο, ότι δέν ήταν άάγκη να τις επισκέπτεται και πολύ συχνά!

Και θά ξανάρχιζαν έτσι την άραια παληά ζωή τους...

Και άπέλειωτα ώσπια σχέδια έξακολουθούσαν άκόμη να κυλούν απ' τόν στόμα της πρόσχαρης 'Ισαυρίνας...

Μά ξαφνικά σταμάτησε την άμειβηνη αυτή φλυαρία της... Πρόσεξε επίτελους τη γλωσσά και τ'ά φοβισμένα ματία της Σουζέτ... Και της έιπε με σπογγική φωνή:

—Μά γιατί δέν μιλάς, μικρούλα μου, άφου δέν είσαι πειά παντρεμένη;... Γιατί δέν μου λες κι' εσύ κάτι;

—Η Σουζέτ έξακολουθούσε να μη μιλά.

Κ' η 'Ισαυρίνα κάκωσε. Θυ-



Μια τρομερή τρικυμία σκέψων βογγούσε μέσα του!...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΡΕΙΣ ΕΙΝΕ ΠΟΛΛΟΙ!



Μπέσου. Γιάμπρο, η «μιλαίδη» — όπως την έλεγαν οι απόγονοι γιατί ήταν Άγγλις — είχε θαρεθεί πειά να συνεργάζεται με εγκληματίες. Ένοιωθε πως τελευταία τα νεύρα της είχαν κλονιστεί από τον αδιάκοπο φόβο μήπως αποκαλυφθεί καμιά μέρα η συνενοχή της στα διάφορα κολπά των συντρόφων της. Γι' αυτό σήμερα είχε πάρει πειά την οριστική απόφαση να τραβηχτεί από τις «δουλειές»... Τό σημερινό κόλπο της θάταν και το τελευταίο! Απ' εδώ κι εμπρός θα ζούσε ήσυχος, στη Νότιο Γαλλία! Θα πήγαινε στο Μόντε Κάρλο, στη λιακάδα, στη θάλασσα... Κι' επειδή λάτρευε τη θάλασσα, ποιος ξέρει, ίσως ν' αγόραζε κι' ένα μικρό γιότι! Με σαράντα χιλιάδες λίρες στη διάθεσή της, θα μπορούσε να ζήσει πλούσια κι' ανεξάρτητα. Γιατί τόσα ήταν τα χρήματα που θα κέρδιζε από τη σημερινή, την τελευταία επιχείρησή της!

Λυπόταν βέβαια, γιατί έπρεπε να θυσιάσει τον Πίντο, αλλά έπρεπε να λειψή αυτός από τη μέση, ώστε όλα τα χρήματα να μείνουν δικά της! Κι' έπειτα, τελευταία είχε αρχίσει να θαριέται τον Πίντο...

Η κοκκινόμαλλη μιλαίδη, θεαθώθηκε πως η πόρτα ήταν κλειδωμένη. Κατόπιν έβγαλε από τη τσέπη της ένα μικρό, κρυπτόλινο μπουκαλάκι και το άδειασε στη μπουτίλλα του ούισκου ή όποια ήταν μαζί με τρία ποτήρια σ' ένα δίσκο, στην άκρη του μπουφέ.

—Ωραία! μουμούρισε η μιλαίδη. Όταν κατόπιν θα ρίξω το πτώμα μέσα στο παλιό πηγάδι της αυλής, δεν θα μείνει πειά κανένα ίχνος!... Φυσικά, κανείς δεν θα ενδιαφερθεί να μάθει τι απέγινε ο Ίταλός!... Και τότε!... Θαμια ελευθερία!... Θα τα ξειδέψω!... Θα ζήσω κι' εγώ ξένοιαστη σαν αληθινή μιλαίδη!

Η γυναίκα γύρισε και κύτταξε το μεγάλο ρολόι του τοίχου. Σε λίγο θα έρχόταν κι' ο Χέρρ Μπάουμαν, ο Έβραϊός και θα έφερνε μαζί του τα χρήματα!

Τα χέρια της Μπέσου έτρεμαν ελαφρά κι' ένοιωθε να την κυριεύει μία νευρική αδημονία. Για να συνέλθη, ώστε να μπορέσει να φανή ψυχραιμία στην κρίσιμη στιγμή, σκέφθηκε να καθίσει λίγη ώρα σε μία πολυθρόνα. Έκλεισε τα μάτια της και προσπάθησε να επιβληθεί στον εαυτό της. Αλλά δεν είχαν περάσει ούτε δυο λεπτά, όταν το κουδούνι της εξώπορτας χτύπησε δυνατά. Νευριασμένη όπως ήταν, η μιλαίδη πετάχτηκε τρομαγμένη από τη θέσι της. Ωστόσο, προτού ανοίξει την πόρτα, έτρεξε στο παράθυρο για να ιδεί ποιος ήταν. Ήταν ο Πίντο! Και καθώς προχώρησε για να το άνοιξη, σκέφθηκε:

—Χμ! Κάλα πού πρόφθασα κι' έρριξε το δηλητήριο μέσα στο ούισκο!

Ο Ίταλός μπήκε στο δωμάτιο κι' έρριξε ένα εξεταστικό βλέμμα τριγύρω του. Κατόπιν είπε εθόυμα:

—Βλέπεις, όμορφούλα μου, τί ακριβώς πού είμαι σ'α ραντεβού μου!...

Ο Πίντο ήταν ένας ύψιλος, θαρύς άνδρας κι' η πρώτη εντύπωσις όταν τον έβλεπε κανείς ήταν πως είχε αγαθή φυσιογνωμία. Υπήρχαν όμως στιγμές, πού ήταν προτιμότερο να μην αντικρύσει κανείς το βλέμμα του! Ωστόσο, εκείνο που θαύμαζε πάντοτε η φίλη του, ήταν τα χέρια του! Χέρια λεπτά κι' άσπρα, με μακρυνά ευκίνητα δάχτυλα, πού μαρτυρούσαν με πόση επιδεξιότητα μπορούσαν να έγρασθούν στη διάρρηξη των χρηματοκιβωτίων...

—Δός μου τίποτε να πιώ! είπε ο Πίντο και κάθισε θαρετά σε μία καρέκλα. Είμαι κατάκοπος κι' επί πλέον έκανα τόσο δρόμο για νάρθω ως εδώ! Μά την πίστι μου! Διάλεξες πολύ απόμερο μέρος για τη σημερινή δουλειά μας!

—Περιμένε να ξεμπερδέψουμε πρώτα με τον Έβραίο και κατόπιν θα πιούμε μαζί. Θέλεις, Πίντο;

—Ας γίνη κι' έτσι, αφού το θέλεις!... Λες ν' αργήση νάρθω ο Μπάουμαν;

—Δεν φαντάζομαι! Σε δέκα λεπτά θα έπρεπε να ναι εδώ!

Κι' ενώ η μιλαίδη αναρωτιόταν αν ο Πίντο είχε αντιληφθεί τάχα την ταραχή της, εκείνος την κύτταξε προσεκτικά, σαν να την ζύγιζε με το



Ο σκοπός άστυφύλακας στάθηκε

βλέμμα του. Γιατί κι' αυτός είχε κάνει την ίδια σκέψη, πού είχε κάνει κι' εκείνη προηγουμένως! Εύρισκε πως σαράντα χιλιάδες λίρες είναι ένα μεγάλο ποσό κι' ότι θάταν κρίμα να το μισήσει μ' άλλον, ενώ ήταν τόσο εύκολο να κρατήσει όλα τα χρήματα για τον εαυτό του!...

Σιωπηλός, ο Πίντο άναψε ένα σιγάρο...

Σε λίγο, η Μπέσου έσκυψε πάλι από το παράθυρο για να ιδεί ποιος κουδούνιζε. Είδε πως ήταν ο Λεόπολτ Μπάουμαν κι' έσπευσε να το άνοιξη.

Ο Έβραϊός ήταν ταραγμένος. Δεν μπορούσε να κρύψη την ανυπομονησία του και τη περιέργειά του, όσο σκεπτόταν πως θα γινόταν κάτοχος της πλουσιωτέρας συλλογής σμαράγδιων, πού υπήρχαν στην Ευρώπη! Πώς ήταν κλοπιμαία λίγο τον ενδιαφέρει! Η κλοπή είχε γίνει στο Λονδίνο, πριν από έξη μήνες κι' είχαν σχεδόν ξεχαστεί! Η άστυνομία δεν είχε ούτε την ελάχιστη ύπνοια πως ο Πίντο κι' η μιλαίδη είχαν κάνει την κλοπή.

—Α! Όσο γι' αυτό είχαν λάθει καλά τα μέτρα τους!... Οι δυο άνδρες κι' η κοκκινόμαλλη γυναίκα κάθισαν γύρω στο τραπέζι. Μ' άγρυπνο, φιλόπομπο μάτι, η Έγγλέζα παρακολούθησε τις ελάχιστες κινήσεις και τα λόγια των δυο άνδρων.

—Λοιπόν, άρχισε να λέη ο Μπάουμαν, νομίζω πως μπορούμε να κουθεντιάσουμε ελεύθερα για την ύποθεσι πού μας έδωκε φέρε!

Ο Ίταλός γύρισε και τον κύτταξε κατάματα.

—Δεν υπάρχει λόγος να κουθεντιάσουμε! είπε. Τα πετράδια βρίσκονται εδώ, έσύ έφερες τα χρήματα μαζί σου; Ο Μπάουμαν έβγαλε από την τσέπη του ένα φουσκωμένο πορτοφόλι.

—Ιδού! είπε. Έχω εδώ μέσα σαράντα χιλιάδες λίρες σε τραπεζογραμμάτια! Θα ήθελα όμως πρώτα, χωρίς να με παρεγγήστε γι' αυτό, να μου δείχνετε τα σμαράγδια!... Όχι, πού δεν έχω έμπιστοσύνη, σε σάς, αλλά γιατί!...

—Ναι!... Καταλαβαίνω! είπε η Μπέσου. Είναι δικαίωμά σου να θεβαιωθείτε για την γνησιότητα των πετράδιων! Λέγοντας αυτά τα λόγια η μιλαίδη πήγε στην άλλη άκρη της κάμαρας, άνοιξε ένα συρτάρι και πήρε από μέσα μία μικρή, μαύρη, δερμάτινη θήκη.

—Ιδού! φώναξε θριαμβευτικά. Κύτταξε, Χέρρ Μπάουμαν και πές μου αν ξανάδες ποτέ σου ωραιότερα σμαράγδια! Ο Έβραϊός, με τρεμάμενα από τη συγκίνηση χέρια, άράσισε με μπροστά του άπάνω στο τραπέζι τα πολυτιμα πετράδια. Δεν μπόρεσε να κρύψη την έντύπωσή του! Η αξία των σμαράγδιων ήταν αλήθεια μεγάλη κι' άσφαλώς θα κέρδιζε πολλά!...

—Μά εινε ύπερογα! φώναξε. Θαυμάσια! Σπάνια πετράδια! Μονάχα ένας τρελλός θα μπορούσε ν' άμφισβήτηση την γνησιότητά τους!... Ιδού! φίλε μου, μέτρησε τα χρήματά!

Ο Μπάουμαν άνοιξε το πορτοφόλι του, πήρε από μέσα ένα μάτσο τραπεζογραμμάτια και άπλωσε το χέρι του στην άλλη πλευρά του τραπεζιού, εκεί πού καθόταν ο Πίντο.

Μά την ίδια στιγμή, ο Ίταλός άρπασε το χέρι του Έβραϊου και το κράτησε στερεά. Ο Μπάουμαν παραεγεμένος για την άνελπτη αυτή κίνηση, άντελήφθη συγχρόνως με φριχτός ο Πίντο με τ' άλλο χέρι του κρατούσε ένα περιστροφικό και τον σημάδευε... Ο Έβραϊός χλωμιάσε τρομερά και φώναξε:

—Μη Πίντο!... Μη πυροβολήσης!... Τι θέλεις!... Για τ' όνομα του Θεού!... μη!...

Ο δυστυχισμένος Μπάουμαν χτυπιόταν από τρελλός και μάταια προσπαθούσε ν' άπαιλάσει από το χέρι του Ίταλού πού τον κρατούσε σαν τανάλια.

Μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο, ο Πίντο έπαι:

—Άκουσε δώ, φίλε μου! Εμείς θέλουμε και τα πετράδια και τα χρήματά!

Συγχρόνως, με καταπληκτική άπείθεια ο κοκούργος πυροβόλησε. Το σώμα του κατόπιν Έβραϊού κύλισε από την καρέκλα στο έδαφος.

Με τα μάτια γουρλωμένα από φρίκη, η Μπέσου Γιάμπρο φώναξε:

—Πίντο!! Τι έκανες!... Τρελλάθηκες! —Ω! μη ταράζεσαι, άσπλητή μου! άπάντησε ο Ίταλός με ήρεμο τόνο, σαν να μην είχε συμβεί τίποτε. Άπλούστατα, το κεφάλαιο του αμειψισμού μας αδεήθησε έτσι κατά σαράντα χιλιάδες λίρες!... Άκουσε! Κάθισε κι' έλα να πιούμε ούισκο με ψυχραιμία, πώς θα έξαφανιστούν οι σίγουρα το πτώμα του Μπάουμαν!...

—Αλλά πού σίγουρα το πτώμα του Μπάουμαν!... Άλλο πρώτα, θα με υποχρεώσης να δυναμώσης λιγάκι τα πόδια μου στο τζάκι. Κάνει ένα διαβολικό κού εδω μέσα! Με τις κουδέντες, ή φωτιά έσθισε σχεδόν!

Σαστισμένη άκόμα, η μιλαίδη σηκώθηκε

άστυφύλακας στάθηκε

άστυφύλακας στάθηκε

άστυφύλακας στάθηκε

άστυφύλακας στάθηκε

άστυφύλακας στάθηκε

άστυφύλακας στάθηκε

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ Δ. ΙΩΑΝΝΟΥ

"Αν και το «Μπουκέτο» σ' έχει συνηθίσει στις πιο άπρόοπτες εκπλήξεις, ωστόσο θα ξαφνιασθείς άρκετά, διαβάοντας τον τίτλο της στήλης αυτής. Μάλιστα, λοιπόν, τα ποιήματα αυτά είναι το άλογομνήτο ήρωικού στρατηγού Δημητρίου Ιωάννου. Ο γενναίος αυτός πολεμιστής ήταν και ποιητής συγχρόνως. Έγραφε στίχους, στις ώρες της σχολής του, και μία φορά είχε τον ήρωισμό ν' τους εκδώσει σε βιβλίο. Από το σπάνιο σήμερα τομίδιον εκείνο παίρνουμε τα παρακάτω ποιήματα, έρωτικά όλα — ο στρατηγός είχε μεγάλη και τρυφερή καρδιά — κι' άρκετα συμπαθή.

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

Σ' αν είμαι μόνος, τί δεν συλλογίζομαι!
Και τί δεν λέω για μένα με το νού μου...
Και λέω, πως είμαι βασιλιάς και γίγαντας
Και τρέμει ή γή στην άκρη του σπαθιού μου!

Μά δταν μπροστά σου βρίσκομαι, ό Μάγισσα!
Σαστίζω και τ'α χάνω σαν παιδί...
Και λέω, δεν είμαι βασιλιάς και γίγαντας
Και κοκκινίζω και τρέμω από ντροπή!...

ΘΥΜΑΜΑΙ

Θυμάμαι... ναι, μία μέρα του χειμώνα,
Στη στράτα την ψυχρή και παγωμένη
Έδιάβαινες καμαρωτή τρυγόνα,
Σ' αν Άνοιξι και μ' άνη σπολισμένη...

"Ανοιξι, αλήθεια, εινε ή συντροφιά σου...
Μέλι και χάδια βγαίνουν απ' το στόμα
Κι' εινε γεμάτη έλπίδες ή ματιά σου.
Μορφιά και νειάτα κι' ό,τι άλλο άκόμα;

Ω, πόσα φύλλα έξεφυλλίσσαμε μαζί
Μέσ' στής ζωής μου τάχαρο βιβλίο!...
Όμως... μία μέρα έφυγες έσύ
Κ' ένοιωσα έγώ το θλιβερό το Addio!

Θυμάμαι... ναι, μία μέρα του χειμώνα,
Στη στράτα την ψυχρή και παγωμένη
Έδιάβαινες καμαρωτή τρυγόνα,
Σ' αν Άνοιξι και μ' άνη σπολισμένη...

Ω, ΔΕ ΘΥΜΑΣΑΙ

Θυμάσαι;... ό, δέ θυμάσαι σ' το κολασμένο βράδυ...
Σ' το δρόμο άπαντηθήκαμε σαν φύλλα στον άνερα...
Μοσγοβολούσε ή στράτα σου και πριν νά διάθης πέρα...
Θυμάσαι;... ό, δέ θυμάσαι σ' το άμαρτωλό το βράδυ!

Τρελλός έγώ, τρελλή κ' έσύ κ' έγιναμ' ένα ταίρι...
Έβραζε μέσα σου ο θυμός (εύλογημένα νειάτα!)
Κι' έπήραμε της Ήδονης τη μαγεμένη στράτα...
Θυμάσαι;... ό, δέ θυμάσαι σ' το άμαρτωλό νυχτέρι!...

Πέρασαν μέρες πώφεν η Μοίρα κ' ένα βράδυ...
Σ' το δρόμο άπαντηθήκαμε, κρατούσες απ' το χέρι
Ένα καινούργιο σου γαμπρό, ένα καινούργιο ταίρι...
Θυμάσαι;... ό, δέ θυμάσαι σ' κάθε παλιό σου βράδυ!

Κοντά, κοντά μου έπέρασες με το καινούργιο ταίρι,
Ξένη για μέ, κ' έτράθηξες σ' της Ήδονης τη στράτα...
Ω, πόσο, πόσο έθρήνησα τ'α κολασμένα νειάτα!
Θυμάσαι;... Ω, δέ θυμάσαι σ' κάθε παλιό νυχτέρι!

ΠΟΙΗΤΗΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ

Σ' τη θερμή άγκάλη της, έγειρ' ο καυμένος
Και τραγούδια φλογερά της Άγάπης λέει.
Σ' αν τρελλός από χαρά και σαν μεθυσμένος,
Μέσ' στην ευτυχία του, τραγουδεί και κλαίει!

Μά εκεί πού αυτός θορνεί μέσα στην άγκάλη,
Σ' τον καθρέφτη βλέπει αυτή φαίνεται σαν κρίνος
Και γελά στού έγωισμό της γλυκειάς της ζάλης!
... Ήτανε Γυναίκ' αυτή, Ποιητής εκείνος.

+ ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΥ (Στρατηγός)

άστυφύλακας στάθηκε

άστυφύλακας στάθηκε

άστυφύλακας στάθηκε

άστυφύλακας στάθηκε

άστυφύλακας στάθηκε

άστυφύλακας στάθηκε

άστυφύλακας στάθηκε

άστυφύλακας στάθηκε

άστυφύλακας στάθηκε

άστυφύλακας στάθηκε

άστυφύλακας στάθηκε

άστυφύλακας στάθηκε

άστυφύλακας στάθηκε

άστυφύλακας στάθηκε

άστυφύλακας στάθηκε

άστυφύλακας στάθηκε

άστυφύλακας στάθηκε

άστυφύλακας στάθηκε

άστυφύλακας στάθηκε

άστυφύλακας στάθηκε

άστυφύλακας στάθηκε

άστυφύλακας στάθηκε

άστυφύλακας στάθηκε

άστυφύλακας στάθηκε

άστυφύλακας στάθηκε

άστυφύλακας στάθηκε

άστυφύλακας στάθηκε

άστυφύλακας στάθηκε

άστυφύλακας στάθηκε

άστυφύλακας στάθηκε

άστυφύλακας στάθηκε

ΕΠΙΤΡΕΨΑΤΕ ΕΙΣ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΝΕΑΝ
ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ ΘΕΡΑΠΕΙΑΝ ΝΑ ΘΕΣΗ
ΤΕΡΜΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ



ΚΑΤΑΡΗΝΤΙΚΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΕΜΟΣ ΙΑΤΡΟΥ
Βασανίσθε από πόνους εις τούς ώ-
μους και την ράχιν; Αισθάνεσθε τόν
έναντόν σας καταβληθέντα, δυστυχή ή
αποχαυνωμένον; Έγιναι άνάπηρος από
δυσφυλίας; τυραννισθε — κατατρυ-
χεσθε — από ισχυράγια, εις τας κνή-
μας και από νευρίτιδα εις τούς βραχί-
ονας; Έμπούσατε τότε ένα λεπτό πανί
σε νερό πολύ ζεστό εις τό όποϊον έχε-
τε προσθέσει άρκετό Σαλτράτ Ροντέλλ
διά να γίνη άσπρο. Έπιθέσατε τό επί
του πονεμένου μέρους Σαναβρέζετε τό
πανί και έπιθέσατε τό έκ νέου. Κάμε-
τε επανειλημμένα έπιθέματα μέχρις ά-
κουφίσσεως. Αυτό τό σολιταρισμένο
νερό είναι ένα διαλυτικό και διεισδυτι-
κό Ισχυρό. Διεσθύνει εις τούς πόρους ό-
πως ή μελάνη στό στυλόχαρτο. Διαλύει
τά μικρά κρυστάλλα του ούρικού όξέος,
τά μυτερά όπως ή βελόνα και κοπτερά
όπως τό ξυράφι. Ό συνεχής και εξα-
ντητικός πόνος που έμποδίζει την άνά-
παυσιν εις οίανδήποτε στάσιν, τά μαρ-
τυρικά κινήματα που σας κάμνουν να
φοβήσθε να κινήσετε τούς μύς ή να κάμ-
ψετε τας άρθρώσεις, όλα εξαφανίζονται
ώς διά μαγείας. Κοιμάσθε 8 ώρας μέ
ήσυχία. Όταν όλο σας τό σώμα πονεί
και αισθάνεσθε τόν έναντόν σας καταβ-
εβλημένον και κουρασμένον, προσθέσατε
Σαλτράτ Ροντέλλ εις τό λουτρό σας. Τό
άποτέλεσμα θα σας καταλήξη και θα
σας γοητεύη.

HELIO - INSTITUT PHYSIO - THERAPIE BEAUTE ΣΤΑΔΙΟΥ 5Α

Τό έν Παρισίους μοναδικόν 'Ιατρείον
Αισθητικής μετεφέρθη εις 'Αθήνας. Διό
τών μοναδικών έφευρέσεών του εφαρμό-
ζει την όριστικήν εξέλιξιν των ΚΗΛΙ-
ΔΩΝ, ΡΥΤΙΔΩΝ, ΟΥΛΩΝ, ΕΓΚΑΥ-
ΜΑΤΩΝ, ΑΓΓΕΙΩΜΑΤΩΝ, ΣΤΗΜΑ-
ΤΩΝ ΕΥΛΟΓΙΑΣ, ΑΚΜΗΣ κλπ.
Τήν όριστικήν ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΝ (ά-
νευ ηλεκτρολύσεως), unique au monde
και έν γένει πάσαν νόσον και δυσμορ-
φίαν του προσώπου.

ΚΑΛΙΟΠΗ Σ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

'Ιατρός Μαιευτήρ Γυναικολόγος
'Οδός Σκαλιστήρα 8α
(Λυσισιατρείον, 3 1) 2—6

ΕΙΔΙΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΣ

Τό επί της όδοϋ ΑΘΗΝΑΣ 11
Γραφείον Διεκπεραιώσεως 'Υποθέ-
σεων, γνωρίζει ότι αναλαμβάνει έ-
ξώσεις δι' έξόδων του, μέχρι πέ-
ρατος αὐτών, εισπράττον τά δικα-
στικά έξοδα από τούς ένοικιαστές.

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

'Ιατρός Δερματολόγος
Έπί δεκαεξαετίαν 'Επιμελητής της
'Ιατρικής Κλινικής του Καθηγητοϋ
κ. Γεωρ. Φωτεινοϋ. Δέχεται
'Οδός Κεφαλληνίας και Τεγέας 1
'Ωρα 9—11 π.μ. και 4—6 μ.μ.

Κ.Σ. ΔΗΜΟΠΟΝΛΟΣ

ΠΡΩΤΟ ΠΡΩΤΟ
ΠΡΩΤΟ ΠΡΩΤΟ
ΠΡΩΤΟ ΠΡΩΤΟ



ΣΤΑΔΙΟΥ 47Ξ ΑΘΗΝΑΙ

ΣΤΑΔΙΟΥ 47Ξ
ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ
ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΥ
ΤΣΙΤΑ ΤΗΛ. 21.863



ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΜΕ 50 ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΧΡΥΣΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ - ΓΕΩΡΓΑΚΗ

ΑΘΗΝΑΙ—ΚΟΡΝΑΡΟΥ 4—ΤΗΛ. 21.417.

ΑΡΩΜΑ ΚΑΙ ΛΟΣΙΟΝ NUIT D'ATHÈNES

ΓΙΑ ΝΑ ΣΑΣ ΠΡΟΣΕΧΟΥΝ ΣΤΟ ΧΟΡΟ, ΣΤΟ ΒΕΛΤΕ-
ΣΤΑΣ ΚΟΣΜΙΚΑΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ, ΣΤΟ ΠΕΡΙ-
ΤΟΝ

Οί εις τας έπαρχίας δύνανται να άποστέλλωσι, εις την
θυσιν Κορνάρου 4, γραμματόσημα άξας 15 δραχμών
λαμβάνονσι έν φυαλίδιον 3 γραμμαρίων.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ

ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ
Κορνάρου 4
Έμ. Μπενάκη 8

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗ-
Βόλος
Θεσσαλονίκη
Πάτρα

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

ΧΑΡΤΙΑ ΤΟΙΧΩΝ

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

Και τιμός 'Ασυναγωνίστους

Α.Χ. ΙΕΡΟΠΟΥΔΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΑΡ. ΤΗΛ. 23-038

ΠΩΣ ΤΑ ΚΙ-
ΤΡΙΝΙΣΜΕΝΑ ΔΟΝ-
ΤΙΑ ΑΠΟΚΤΟΥΝ
ΤΗΝ ΦΥΣΙΚΗΝ
ΤΩΝ ΛΕΥΚΟΤΗΤΑ



ΚΟΛΥΝΟΣ ΑΥΤΟΣΤΙΓΜΕΙ ΦΟΝΕΥΕΙ
ΜΙΚΡΟΒΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΡΑΣΙΤΑ
ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΕΙ ΤΟ ΣΤΟΜΑ

τοίς όδόντας σας
έντός τριών
άποκτήσουν την
λευκότητα

Καθαρά δόντια - φυσική λευ-
κότητα - όυλα υγιεινά.

Χρησιμοποιήσατε έν έκατο-
στόμετρον αὐτῆς τῆς εξαίρετι-
κής οδοντοκρέμας, επί ξηράς
ψηκτρας δις τῆς ἡμέρας

'Αγοράσατε σήμεραν έν σω-
ληνάριον

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΤΖΗ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4-ΑΘΗΝΑΙ

ΠΩΤΗΣ Β. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Θεμιστοκλέους 1 — 'Αθήναι
'Αναλαμβάνει υποθέσεις πάσης
φύσεως. 'Αριθ. Τηλ. 23060

Συνιστώμεν την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙ-
ΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗ-
ΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, 'Υψηλότης της 'Ο-
φθαλμολογίας έν τῷ Πανεπιστημίῳ
Μενάνδρου 27—'Αθήναι Τηλ. 1-60

ΠΩΛΕΙΤΑΙ κεντρικόν Κατάστημα 2.000-
κῶν. Σχετικά πληροφορίες δίδονται εις τό
Γραφεία μας. Λέκα 7, 'Αθήναι.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

"Έτοιμα και έπι Παραγγελία

Χοροϋ και Περιπάτου

ΣΤΟΝ

ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ-ΜΑΡΣΕ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ—ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 58

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΤΑΦΤΑ	ΑΠΟ ΔΡ. 850.—
> ΚΡΕΠ ΣΑΤΕΝ	> > 900.—
> ΚΡΕΠ ΡΩΜΑΙΝ	> > 950.—
> ΚΡΕΠ ΝΤΕ ΣΙΝ	> > 650.—
> ΚΡΕΠ ΖΩΡΖΕΤ	> > 750.—
> ΜΑΡΟΚΕΝ	> > 850.—
> ΤΑΓΙΕΡ	> > 650.—
ΠΑΛΤΑ ΣΠΟΡ	> > 450.—
ΠΑΛΤΑ ΓΟΥΝΙΝΑ	> > 1500.—

ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ ΣΙΛΚΑ ΟΜΟΡΦΑΙΝΕΙ ΤΟ ΣΤΟΜΑ

Χρωματίζει και δίδει χάριν

Δέν Ξεβάφει στό φαγητό ούτε στό νερό

Διατηρείται περισσότερο από κάθε άλλο.
Τό Κραγιόν SILKA και ή Πούδρα SILKA
θα καταστούν τό μυστικόν της Καλλονής σας

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΠΑΛ. ΔΗΜΟΠΡΑΤΗΡΙΟΥ ΑΡΙΘ. 103-104

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ,"

ΔΕΛΤΙΟΝ Β' ΒΙΒΛΙΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ ΥΙΟΥ
Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ

'Αποκόπτετε και κρατείτε τό παρόν ΔΕΛΤΙΟΝ



ΓΙΑ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ

Εἰς τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τῆς
λης κρίσεως, ἡ γυναῖκα ἔχει
λυτον ἀνάγκη τῆς καλλονῆς.
Ἐχει δὲ καθῆκον νὰ γνωρί-
διὰ νὰ ὑπολογίζεται ἀπὸ τὸ
δρα τῆς πρέπει πρῶτα νὰ ὑ-
γίζεται ἀπὸ τὸν κόσμον. Διὰ
τὸ ἐπιτύχη ὅμως οὗτο δὲν ἐξ-

ται μόνον ἀπὸ μία ὥραία τρυφή ἀλλ' ἐν συνδυασμῷ μὲ ἓνα τέλειο
γιάζ, καὶ ἓνα θαυμάσιο κτένισμα ἐξαντρίκ ἀπὸ αὐτὰ πού κάθε Ἀπό-
λανσάρει ὁ ΟΙΚΟΣ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ.

Ἐξαιρετικῶς διὰ τὸς ἐφετεινὰς Ἀπόκρεω θὰ παρουσιάσῃ 200 νέ-
νίσματα οὐ στυλ δι' ὅλα τὰ πρόσωπα. Ἐπὶ πλέον δὲ γνωρίζει ὅτι
ἀπὸ τὸ τέλειο ὠργανωμένο τμήμα διὰ τὴν
δι' ἡλεκτρισμοῦ καὶ ἄνευ ἡλεκτρισμοῦ ΠΕΡ-
MANANT λειτουργοῦν καὶ τὰ κάτωθι τμή-
ματα διευθυνόμενα ἀπὸ πεπειραμένους
καλλιτέχνης καὶ καλλιτέχνιδας.

1ον διὰ κτένισμα Μαρσέλ.

2ον διὰ MISE EN PLIS.

3ον Μασάζ καὶ μακιγιόζ πρὸς ὄψιν

4ον διὰ βαφὰς μαλλιῶν οὐ διαφόρους
ἀποχρώσεις.

5ον Μανικιούρ.

6ον Περὸυκες, Κοτσίδες, Ποστίς, κ. τ. λ.



ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20 ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 23-341